

SIMON PETER

Sinner and Saint

by
Dr. M.R. DeHaan, M.D.

SIMON PETER
Copyright 1954 by
Zondervan Publishing House
Grand Rapids, Michigan

"Translated by special permission from the original
English edition of the Radio Bible Class,
Grand Rapids, Michigan, U.S.A."

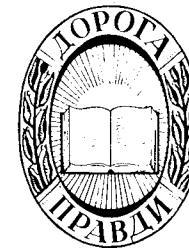
Christian Publishers "Doroha Pravdy"
Trenton - 1988 - Toronto

Др. М. Р. Де Гаан

СИМОН ПЕТРО

ГРІШНИЙ І СВЯТИЙ

З англійської мови переклав
С. Котляр

Накладом
Християнського Видавництва „Дорога Правди”
Трентон - 1988 - Торонто

ВИДАВНИЦТВО “ДОРОГА ПРАВДИ” Ч. 96

Цей том присвячений з молитвою всім Божим дітям, які провадять боротьбу, які, як Петро, не довіряють тілові, які признають із Павлом, „Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм добре”; які шукають за перемогою поза самими собою, лише в Господі Ісусі Христі.

Зміст

1. Знайомтеся із Петром
2. Петро й Нове Народження
3. Петро й Дві Природи
4. Перемога Християнина
5. Рибалка Петро
6. Спасіння та Учніство
7. Хресна Дорога
8. Дорога Відступника
9. Якщо ми визнаємо свої гріхи
10. Нове Послання Христа
11. Одна Правдива Церква
12. Послання П'ятидесятниці
13. На цій скалі
14. Ключі Царства Небесного
15. Зв'язування й Розв'язування
16. Божа Ласка
17. Петро та миття ніг
18. Хліб життя
19. Відродження й відбудовування
20. Три відсутні речі
21. Брат Симона Петра
22. Забуті проповідники
23. Останнє слово Петра

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Про життя і працю Симона-Петра, одного з апостолів Ісуса Христа, написано в християнській духовній літературі чимало дуже глибоких праць. Усі ці праці, звичайно, зводяться до одного і того самого знаменника, щоб показати Петра, як того, який лишив усе, пішов за Христом і завжди був вірний своєму покликанні.

Але д-р М. Р. Де Гаан, великий біблійний учитель, бачить у житті Петра не тільки самі позитиви, але бачить також негативи, які є притаманні кожній людині. На підставі Слова Божого автор показує в своїй праці, що апостол Петро мав дві природи. Як Симон, він мав природу тілесну, як Петро - духовну природу. При читанні цієї глибокої праці кожний християнин побачить і себе там, де він бачить Симона-Петра.

Видавництво „Дорога Правди” щиро вдячне братові Святославові Котляреві за те, що він подбав про те, щоб отримати від автора право на переклад цієї праці на українську мову. Дякуємо йому також за самий переклад, а Українській Єв.-Баптиській Церкві в Трентоні, Нью Джерсі дякуємо за фінансування її.

Віримо, що наші зичливі читачі любовно привітають і це чергове видання свого видавництва!

М. Подворняк,
Голова видавництва

ПЕРЕДМОВА

Вичерпуюча студія життя Симона Петра вимагає багато, багато томів. Тому ми не робимо юодного старання щоб охопити в цій книжці всі деталі, які є записані в Євангеліях, Діях Апостолів чи посланнях Петра. Радше ми вибрали, звідси й звідти, ті типові епізоди з життя цього барвистого учня, які є найхарактеристичнішими його особистості. Вибираючи ці епізоди для студії ми мали на увазі дві речі:

1. Ми вибрали ті епізоди, які на нашу думку є найважливіші як в науці, так і в практиці.
2. Ми вибрали ті епізоди, про які існує найбільша різниця поглядів та на які існує найбільша потреба вияснення. Багато епізодів ми мусили проминути через брак місця. Такі епізоди як ходження Петра по воді, уздоровлення його тещі, Петрова акція яка спричинила учнів вибрати Маттія як дванадцятого апостола в Діях, відрубання Малхеєвого вуха в Саду і багато інших ми змушені пропустити. Ці всі, безперечно, були б цікавими студіями, хоч би навіть студія двох послань, які було дозволено написати Симонові Петрові саме якраз перед його смертю. Однаке, ми віримо, що навіть частинна студія Симона Петра в цій книжці заохотить багатьох до дальших і глибших особистих студій цього цікавого характера. Ми можемо запевнити як одного, так і всіх, що така студія виявиться великим благословенням, як це виявилася вона для нас під час приготування цієї книжки.

Поодинокі розділи в цьому томі були спеціально приготовлені для радіопередач й передруковані тут з найменшими поправками та корективами. Тому може бути деяке повторення важливих правд, але це є тільки заради особливого значення цих правд, які, ми вважаємо, є надзвичайно великої ваги.

Ця студія життя Петра є більша ніж біографічний нарис, бо в житті Петра ми знаходимо багато ілюстрацій на важливі Біблійні науки, як це виявляє сам лише зміст цієї книжки. Студіюючи життя Петра ми зустрічаемося з великими науками про Гріх, Спасіння, Віру, Божественність Христа, Оправдання, Святість, Дві Природи, Боротьба Християнина між Тілом і Духом, Нове Народження, Переможне Життя,

Церкву, Обряди й майже всі інші великі доктрини. Тому ці розділи мають подвійну мету:

1. Доктринальне вчення
2. Практичне Спонукання

Такий є порядок у посланнях Нового Заповіту й студія Симона Петра чудово підлягає цьому порядкові. Ми висилаємо цей том із молитвою, бо навіть тоді, коли ці лекції були власністю й благословенням Божим під час радіопередач, вони можуть виявитися ще більшим благословенням для багатьох, коли вони появляться у цій більш постійній формі. Ми хотіли б закінчити нагадуванням Симона Петра із II Петра 3:18 й нашим особистим нагадуванням, щоб у результаті прочитання цих сторінок ви також:

„зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава й тепер, і дnia вічного! Амінь.” (II Петро 3:18)

Гранд Репідс, Мичиган

М. Р. Де Гаан, Др.

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

ЗНАЙОМТЕСЯ ІЗ ПЕТРОМ

Наступного дня стояв знову Іван та двоє із учнів його. I, поглянувши на Ісуса, що проходив, Він сказав: „Ото Агнець Божий!” I почули два учні, як він говорив, та й пішли за Ісусом... А один із тих двох, що чули від Івана та йшли вслід за Ним, був Андрій, брат Симона Петра. Він знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього: „Знайшли ми Месію, що визначає: Христос”. I привів він його до Ісуса. На нього ж споглянувши, промовив Ісус: „Ти Симон, син Йонин; будеш званий ти Кіфа, що визначає: скеля”.

Іван 1:35-37, 40-42

У цьому оповіданні ми знайомимося вперший раз із найбільш роздратовуючим, однаке у той же час з найбільш барвистим, інтригуючим і захоплюючим характером цілого Нового Заповіту: Симон Петро, великий парадокс між учнями. Бо не має іншого між усіма особами загаданими у Євангеліях, хто викликав би у наших серцях такий конфлікт емоцій, таку скрайність почувань, такий парадокс реакцій, як оцей чоловік, Симон Петро.

В один момент ми захоплюємося ним за його самовпевнену, необачну відвагу, в другий же ми спокушувані ненавидіти його за його просте боягузство. В один момент ми схвалюємо його за його відкрите й щире визнання Господа, у наступний же ми хочемо засудити його за його підле заперечення того ж самого Господа. В один момент він вихваляє Христа, якого любив, в другий же він відрікається від Його з прокляттям та лайкою. Бо з уст цього чоловіка, Симона Петра, ми чуємо не тільки визнання „Ти є Христос, Син Бога Живого！”, але трохи пізніше із тих самих уст виходить прокляття й лайка, коли він із категоричною вульгарністю проголошує, що він взагалі ніколи не знав Його. В один момент без жодної уваги на свою особисту безпеку він вихвачує свій меч супроти армії, щоб оборонити свого Господа; а годину пізніше він в'яне перед моргливими очима та гострим язиком служниці в коридорах верховного священика.

Однаке цей найбільш роздратовуючий із усіх апостолів, цей непослідовний, хитаючийся, заломлюючийся, парадоксальний Симон Петро мав призначення стати провідником апостолів; цей великий проповідник П'ятидесятниці; той, якому Христос дав ключі від царства небесного; той, який вкінці прославить Бога радісно вмираючи за свого Господа; і згідно традиції був розп'ятій головою вниз, бо він почувався негідним бути розп'ятым так само, як його Господь.

БОЖА ЛАСКА

Направду багато є лекцій з життя Петра і ми вкажемо на декілька в цій книжці. Ми бажаємо зробити це більшим, ніж бібліографічною дискусією життя надзвичайно інтенсивної, цікавої особи, бо в студії Петра ми зустрічаємося із практично кожною великою доктриною Біблії. Ми побачимо неперевершене об'явлення Божої ласки у виборі цього найменш відповідного суб'єкта на провідника учнів. Ми зустрінемося віч на віч із доктриною тіла та духа, яку так багато не вірно розуміють. Ми побачимо яскраву ілюстрацію двох природ у віруючого; ми розпізнаємо науку про двоє народженень як видно у Симоні грішникові по першому народженні, та в Петрові святому по другому народженні, в результаті чого повстae болючий конфлікт між двома чоловіками, старим Симоном та новим Петром між старим та новим чоловіком. Ми побачимо дві можливості у християнському житті лише спасіння або учнівство, світське життя або духовне життя, вічне життя або життя з подостатком.

Лише коли ми розглядаємо цього чоловіка, Симона Петра, не тільки як Симона, сина Йони; або як Петра, сина Божого, але як „Симона Петра” разом грішного й святого, ми можемо бути спроможними вияснити ті на перший погляд непослідовності в житті Петра та наглядні суперечності в поводженні цього чоловіка; раз гарячий то холодний; раз відважний то знову скімлений боягуз. Психологи і психіятри знайшли б у Петрові надзвичайно цікавого суб'єкта і його поводження було б цікавою студією, але вони ніколи не були б спроможні його пояснити. Вони змогли б зрозуміти Петра, пояснити Симона, але ніколи не змогли б пояснити Симона Петра, грішника та святого.

ДВІ ПРИРОДИ

Лише Біблія дає відповідь на загадку Симона Петра. Лише Вона пояснює як Петро, спасений чоловік, учень Христа, провідник апостолів, міг упасти до таких глибоких глибин, так

низько, що ми утотожнюємо такі упадки з невіруючими, відреченцями Христа, з найгіршими грішниками. Однаке, наш Господь Ісус розумів досконало. Він знав який конфлікт шалів у серці Симона Петра; Він знав Петрову боротьбу і Він терпеливий, лагідний, розуміючий і завжди готовий поправити, допомогти, відновити й простити своїй дитині, яка помиляється.

Нехай Бог дасть нам ласку бути такими, як Він. О, щоб ми могли бути такими лагідними, ніжними й допомагаючими до наших слабих, спотикаючихся, помиляючихся братів у Христі, до тисяч Симонів-Петрів серед нас, замість того, щоб бути швидкими на критику, осуд і екскомунікацію у напій власній самоправедності.

Ключ до Петрової здавалося б двоособистості лежить цілковито у тому факті, що Петро ціле своє життя залишився Симоном і Петром. Петро ніколи не позбувся старого Симона, й дяка Богові, Симон ніколи не перестав бути новим Петром. У всій Євангелії його ім'я залишається Симон Петро. Часами Симон бере верх, тоді ж знову Петро появляється на верху. Ключ до цієї загадки Петрового життя є дано в реченнях, якими ми почали цей розділ. При першій зустрічі нашого Господа із Симоном, Він каже: „Ти є Симон... будеш званий Петром”. В цих двох ім'ях ми маємо усю таємницю парадоксального Петрового життя. Його ім'я було Симон. Єврейське Симеон є рівнозначне із грецьким ім'ям Симон. Це було ім'я по його першому народженні, Симон син Йонин, бо батько Симона називався Йона. Однаке прийшов день коли Симон прийняв інше ім'я через інше народження. Ми маємо свідоцтво цього в Івана 1:41. Після того як Андрій знайшов Ісуса, ми читаемо:

„Він (Андрій) знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього: „Знайшли ми Месію, що визначає: Христос”. І привів він його до Ісуса. На нього ж споглянувши, промовив Ісус: „Ти -- Симон, син Йонин; будеш званий ти Кифа, що визначає: скеля”. (Іван 1:41-42)

Після того як Андрій привів Симона до Ісуса, Господь обіцяє йому нове ім'я, Кифа. Це є єврейське слово на камінь. Рівнозначне грецьке слово є „Петрос” й у нашій Біблії перекладене як Кифа, що означає камінь. Практично тоді ми можемо узяти цю першу зустріч Симона й Ісуса як обставину Петрового спасіння. Симон прийшов до Христа й приходячи до Нього, він спасся. Жодний чоловік поправді приходячий до Христа не може бути не спасеним. Він Сам сказав: „Того що приходить до мене Я не вижену геть”.

Тому, коли Симон прийшов до Ісуса, він саме тоді й саме там спасся. І тепер прийміть уважно до уваги цей один факт.

Коли Симон спасся, нічого не сталося із старим Симоном. Спасіння не міняє старого чоловіка чи стару природу. Він ще далі був тим самим Симоном. Симон не стався Петром. І так Господь говорить до Симона:

„Ти є Симон, син Йонин”.

Тут необхідно нам зупинитися на один момент. Ісус пригадує йому, що він є Симон, син Йонин. Ісус пригадує йому, що по своєму природному народженні він є сином чоловіка, сином Йони, і що він отримав природу свого батька грішну, зіпсуюту, позбавлену, сліпу, безпомічну, осуджену, з неморальним серцем яку Бог описує як „обманчиву понад усі речі і безнадійно неморальну”.

Це старе грішне серце є Симонове серце, ця стара Симонова природа по його першому народженні, яку не можна замінити, направити, змінити, переробити чи удосконалити, але мусимо постійно вести боротьбу проти цієї природи, супротивлятися їй, класти її на лопатки, перемагати її, голодувати її й врешті цілковито її розгромити. І тому Ісус звертається до нього як „Симон, син Йонин”. О, як Петро потребував цієї пригадки! Як часто пізніше він мусів пригадувати перше звернення Ісуса до нього як „Симон, син Йонин”. В пізніших роках Симон доказав, що він ще далі існував, коли він помилявся, спотикався, падав і навіть відрікався від свого Господа.

СИМОН І ПЕТРО

І тепер ми приходимо до Кифи (Петра). Зверніть увагу знову на Ісусові слова: „Ти є Симон, син Йонин; будеш званий ти Кифа, що визначає: скеля”. (Іван 1:42)

Тут наш Господь Ісус представляє нового чоловіка. Симонові пообіцяно нове ім'я, Кифи. І лише після того як Петро публічно визнав Христа в Матвія 16, він почав фактично бути званим Петром. В наших теперішніх рядках ми читаемо: „будеш званий ти Кифа”. Це була обіцянка і лише після його публічного проголошення віри в Матвія 16, ми читаемо: „Ти є Петро”.

„ТИ Є ПЕТРО”

Однака ми повторяємо й будемо повторяті знову й знову, що Симон не став Петром. Петро не було лише новим ім'ям, але новим чоловіком, не зміненим Симоном не наверненим Симоном, але цілковито новим Петром. Тому уважно зверніть увагу, що коли Ісус сказав: „Ти є Петро” то Він не опустив чи замінив ім'я Симон, але від того моменту він став Симон Петро. З великом натиском Господь утвірджує цю велику правду. Коли прийшов час на велике Петрове визнання в Матвія 16 і

коли Петро визнав Господа, Ісус сказав: „Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець.

І кажу Я тобі, що ти скеля...” (Матвій 16:17-18)

Чи ви бачите як Ісус пригадує йому, що він є Симон, син Йонин, і це нове об'явлення відносно Ісуса як Христа, що виявилось у Петровім зізнанні, було надприроднім об'явленням з неба. Це не було чимсь до чого Симон дійшов обчислennям чи роздумуванням. О, ні! Тіло та кров цього йому не об'явili. Стара природа не мала нічого спільногого із цим визнанням. То був надприродній Божий дар, бо Ісус говорить:

„не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний
Отець” (Матвій 16:17)

Своїм першим народженням, Симоне, ти є син свого батька, Йонин, тіло й кров, засліплений розбещеністю, ти ніколи не зможеш прийти до Мене сам по собі. Це знання Мене, що визнання, є голосом нової природи, дар Мого Небесного Отця. Своїм першим народженням ти був тіло й кров, син Адама. Тепер же вірою в Мене ти став сином Бога, дитям Мого Отця і хоч твое ім'я і далі є Симон, то твое нове ім'я є Петро і тепер ти є два чоловіки, Симон -- грішник та Петро -- святий. Тепер ти маєш дві природи стару і нову. І тепер, Симоне Петре, боротьба почалася, яка не знає ані компромісу, ані перемир'я, ані відступу, ані передишкі аж поки Петро остаточно переможе Симона. Тіло ніколи не стане духом, але мусить бути переможене духом.

Християнине, чи ви пізнаєте свою власну картину в цьому? Чи ви також провадите боротьбу? Чи ви прагнете жити життям перемоги та стримитеся до правдивої святості? В такому разі продовжуйте з нами студіювати життя Симона Петра, чесно признаючи присутність старого чоловіка у тебе, замість заперечуючи його. Ніколи не забувайте, що він є присутній. Ніколи не ігноруйте його присутність. Якщо ви не є свідомі його присутності, то він є лише приспіваний. Він лише пішов у підпілля. Ви зможете перемогти його лише тоді, коли ви є постійно чуткі й свідомі його присутності. Ведіть боротьбу навіть аж до кінця. Ця перемога приходить лише після щирої й уважної студії Слова, молитовного життя, чесного визнання своїх гріхів, щоденного свідчення про Нього, тримання тіла завжди в оборонному стані, аж до дня, коли Він представить нас перед усіма святыми, „... славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!” (Ефесян 5:27).

ДРУГИЙ РОЗДІЛ

ПЕТРО Й НОВЕ НАРОДЖЕННЯ

А один із тих двох, що чули від Івана та йшли вслід за Ним, був Андрій, брат Симона Петра.

Він знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього:

„Знайшли ми Месію, що визначає: Христос”.

I він привів його до Ісуса.

Іван 1:40-42

Це є наше знайомлення із Симоном Петром і Симоном Петра знайомлення з Господом. З усіх характерів Євангелії ніхто не є таким цікавим й провокативним, як чоловік, якого ми знаємо як Симон Петро, учень нашого Господа. Ніхто не зміг піднести до таких висот духовного захоплення та відданості; ніхто не зміг упасти до таких глибин слабости, позбавлення й відречення Учителя. Симон Петро є студія конфліктів та суперечностей.

В один момент він викрикує „Хоч усі залишуть Тебе, то я ніколи. Я вмру за Тебе”, й одну мить пізніше він переляканий до смерті служанкою, відрікається того самого Господа з прокляттям та лайкою. Дуже тяжко повірити, що це є та сама особа, віруючий Петро, і в той саме час Симон, відрікач. Симон Петро приводить нас віч на віч із двома природами віруючого, а саме: тілом і духом; старим чоловіком і новим чоловіком; Адамовою природою й Божественою природою.

Іменами, якими є знаний цей учень Христа, пропонується велика правда двох природ у віруючого, яка, однаке, є так мало зрозумілою для багатьох християн. Він є найбільш відомий не як Симон, не як Петро, але як Симон Петро -- Симон син Йонин, і Петро син Божий.

Ці два ім'я пропонують нам два народження, природне та духовне. Своїм першим народженням він був Симоном. Своїм же другим народженням він став Петром. Коли ж він став Петром, він не перестав однаке бути в той же час Симоном. Бо коли особа дістас нове народження то стара особа не вдосконалюється, переробляється чи направляється. Поправді ні, Симон не стає Петром, але Бог творить цілком нову природу,

нового чоловіка через нове народження і ставить поруч старого так, щоб він був не лише Симоном, але також Петром й тому маємо Симона Петра.

СТАРЕ Й НОВЕ

Ми вперше познайомилися із Симоном у Івана 1:41. Тут Андрій, знайшовши Ісуса, спочатку приводить свого брата.

„Він знайшов перше Симона, брата свого...”

Уважно зауважте, що Андрій знайшов Симона, а не Петра. Симон зустрічається із Ісусом, як Симон, — грішник і лише після зустрічі з Ним він стає Петром — святым. Симон може стати Петром лише після його приходу до Господа Ісуса. Коли він приходить, він стає новим творінням. В Матвія 16:15, Ісус питав Своїх учнів, що люди говорять про Нього й вони давали різні відповіді. Деякі говорили, що Він є Іван Предтеча, інші Ілля, інші Еремія, а інші на запитання „Хто ви думаете Я є?” Симон з запалом відповідає: „Ти є Христос, Син Бога Живого!” (Матвія 16:16)

Тоді Ісус Христос відповідає й каже йому: „Блаженний ти є Симоне, сину Йонин”. То було ім'я Петра за його первім народженням — Симон народився від Йони, свого природного батька. Тепер зауважте наступні слова:

„І кажу Я тобі, що ти скеля, (Петро) і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, ...” (Матвія 16:18)

Отже при цій нагоді його визнання Христа, він отримує нове ім'я Петро, що означає камінь. І так, починаючи із цього часу, він є не лише Симон, не лише Петро, але Симон Петро й так залишається аж до самої смерті. Він є тепер два чоловіки, старий і новий, тіло і дух і так почалася боротьба. Часами старий Симон забирає верх, а тоді знову Петро перемагає. Як ясно видно цей конфлікт у цьому чоловікові Петрі, конфлікт, який так описує Павло:

„Бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете”. (Галати 5:17)

Чи знову, „Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре;” (Римлян 7:18)

ХРИСТИЯНСЬКА ПЕРЕМОГА

Правдива духовна перемога залежить від визнання, що в нас стара природа є присутня кожного часу. Зігнорувати її, чи відректися від її присутності означає впустити Троянського коня у цитадель наших сердець. Це може лише привести

раніше чи пізніше до трагедії та поразки. Правдива перемога приходить лише через пізнання ворога й підготовці його перемоги. Симон Петро аж до останнього свого дня, визнавав, що старе тіло є ще з ним і навіть у своєму останньому посланні він представляє себе як Симон Петро (ІІ Петро 1:1).

СИМОН ПЕТРО

Симон Петро є образом кожного переродженого віруючого. По природі ми всі грішники; по нашему першому народженні ми є з тіла, загублені й занепащені, позбавлені й під осудом. Коли, подібно до Симона, ми приходимо до Христа, Він спасає нас і ми отримуємо нову природу — природу Петра, камінь. Але якраз тут багато помиляються, бо вони припускають, що стара природа є викорінена, удосконалена, замінена, перероблена, у якийсь спосіб перероджена або поправлена. Але Біблія нічого такого подібного не вчить.

ІСУС І НИКОДИМ

Крапою ілюстрації на це немає ніде як у випадку Никодима, коли Ісус каже цьому витонченому, пляхетному, моральному, чесному, релігійному чоловікові:

„Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства”. (Іван 3:3)

Цього Никодим абсолютно не міг зрозуміти. Він уявляв, що нове народження є переродження старого чоловіка. Він уявляв, що народитися знову означало народитися старому чоловікові природнім способом вдруге, бо він так відповідає напомну Господеві:

„Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своєї матері знову й родитися?” (Іван 3:4)

Він уявляв, що нове народження означало відродження того самого старого чоловіка. Але Ісус відповів, що нічого подібного й Він пояснює це в 5 вірші,

„Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже”. (Іван 3:5)

Бути другий раз народженим з тіла матиме лише той результат, що ми повторимо своє перше природне народження.. Якщо б навіть це перше природне народження ми могли повторити десятки тисяч разів, воно далі було б абсолютно беззвартиє. Остаточним результатом був би той самий чоловік, та сама природа. Чоловік мусить родитися згори. Таке

народження є цілковито інакше від першого народження. Перше було із тіла й крові; це ж із води (Слова Божого) і Духа. Тепер зауважте лише, що слідує далі у цьому розділі:

„Що вродилося з тіла -- є тіло, що ж уродилося з Духа -- є дух”. (Іван 3:6)

Ісус говорить тут, що ми потребуємо не відродження старого чоловіка, але нове народження в Дусі. Тіло є тіло й завжди залишиться тілом і ніколи не може бути чимсь іншим. Дух є Дух й завжди залишиться Духом і ніколи не може бути чимсь іншим. Ви не можете перемінити тіло в Дух чи Дух в тіло, бо обое ніколи не можуть змішатися. Вони є чіткі, вони є повіки окремі й не може бути миру, перемир'я, чи передишкі аж поки старе є цілковито переможене й знищено. Тут іде війна до переможного кінця. Безперечно, не має потреби оспорювати присутність конфлікту двох природ у віруючого. Ми бачимо його в житті Якова, в житті Давида, в житті Петра й в житті Павла, коли він викрикує:

„Тож знаходжу закона, коли хочу робити добро, -- що зло лежить у мені.

Бо маю задоволення в Законі Божому за внутрішнім чоловіком, та бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону моого розуму, і полонить мене законом гріховним що знаходиться в членах моїх.

Нешчасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?” (Римляни 7:21-24)

Це не є лише Павлів досвід, але також і Симона Петра. Старий Симон проти нового Петра й новий Петро проти старого Симона. Так само було з Павлом аж до кінця його життя. Він пізнав який конфлікт шалів у ньому. Його претензії на перемогу були завдяки Господа Ісуса Христа. Він признався, що не мав сили у своїй старій природі для перемоги над гріхом, але лише тільки тоді коли він охоче підкорився цілковито Христові, мав він можливість на перемогу.

Щоб привести цю дискусію до особистої площини, бо ми бажаємо зробити ці справи надзвичайно практичними, ми запитаємо: „Чи є такий віруючий, який би не був свідомий присутності в собі двох природ?” Ми можемо мати перемогу, жити вище старого життя, однаке ми завжди будемо свідомі, що в нас, у нашему тілі, не має нічого доброго.

СТАРА ПРИРОДА Є ДАЛІ З НАМИ

У хвилину необережності, у хвилину слабости, у хвилину коли ми стали самовпевненими, ми всі схильні до упадку й тоді із гіркотою та біллю пригадуємо, що стара природа є далі

із нами. Хвилина найбільшої небезпеки у християнському житті є тоді, коли ми досягли того ступеня де ми віримо, що ми отримали перемогу й стали недбайливими. Коли ми почуваемося найбільш безпечно, ми є в найбідышій небезпеці і тому мусимо пригадати собі знову й знову, що тілу не можна довіряти.

Чи ви не відчуваєте у своєму серці потреби на постійну залежність від ласки Божої, через молитву, Слово, переломлення, сповідь та працю на Його ниві. Чи є хоч один момент в дні, щоб ми не споглядали на Нього за перемогою? Таке бо є свідчення побожних людей усіх віків, які глибоко відчували свою власну слабість, свою власну вину, свою власну поразку, що гнала їх до цілковитої залежності від Бога для перемоги й лише від Бога. І тому викрикує Павло:

„Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?” (Римляни 7:24)

Лише тільки тоді, коли Павло дивився цілковито поза собою та був охочий дивитись на Христа, приходила відповідь і тоді він переможно викрикує:

„Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого”.
(Римляни 7:25)

Ми бачимо дві природи й християнський конфлікт також у житті Петра, і ми пригадуємо вам, що хоч боротьба продовжується так довго, як ці дві природи є присутні в нас, ми не потребуємо терпіти поразку. Ми маємо в собі Одного, Який завжди, кожний момент дня, здібний дати нам перемогу над старим і в такий спосіб помагаючи нам провадити життя приемне Богові.

ОТРИМАННЯ ПЕРЕМОГИ

Є чотири важливі кроки, які я вірю є абсолютно потрібні й необхідні для того, щоб отримати перемогу, яку Бог хоче, щоб ми мали. Вони є:

1. Пізнай свою власну гріховність й ніколи не впадай у помилку припускаючи, що твій ворог залишив тебе, хоч часами так виглядатиме. Часами ворог іде в підпілля й є зануреним, але це якраз є ті моменти коли нам потрібно бути спеціально на поготові. Тому першою необхідністю є розпізнання присутність у нас старої натури, тіла. Це є важливо. Бо якщо ми цього не пізнаємо, то все інше не вдасться.

2. Подруге, ми мусимо шукати Його ласки в прощенні, коли ми помиляємося. Якщо ми спотикаємося й падаємо, як усі Божі люди схильні робити, то ми не повинні падати в розпач та вірити, що Він нас знову відкинув, але пам'ятати, що Він знов

усе це перед тим, як нас спас Й Він чекає навіть тепер, щоб очистити нас й зробити нас цілком чистими. Він дав нам обіцянку:

„Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої.” (Іван 1:9)

Це є Божа умова для віруючого, якщо б і коли б він упав (він не повинний падати, але зачасто це трапляється.)

3. Привласніть Божу силу віруючи в Його обіцянки та силу молитви. Тримаючи постійний зв’язок із Ним, через молитовне життя, ми будемо у постійній комунікації з єдиним джерелом перемоги та сили. Життя без молитви є життям поразки.

4. Підкоряйся Його Слову відносно практичної святості. Жодний християнин не може мати перемоги без насичення Словом Божим. Якщо є хоч одна причина на часті поразки християн, це є та, що не живляться Словом Божим.

І так під кінець я хотів би повторити оце. Ніколи, ніколи не ігноруйте ворожу присутність. Намагайтесь знати усе про нього. Отримуйте ласку й силу Божу коли ви тимчасово потерпіли поразку. Покладайтесь на Нього з вірою й молитвою й насичуйте себе Словом Божим. Притендуйте на Його обіцянки й працюйте для Нього.

ТРЕТИЙ РОЗДІЛ

ПЕТРО Й ДВІ ПРИРОДИ

„Що вродилося з тіла -- є тіло, що ж уродилося з Духа -- є дух.

Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитись згори.”

Іван 3:6-7

Хтось сказав: „Всі люди, які народилися лише раз, вмрутуть два рази духовно й фізично. Однаке, всі люди, які народилися два рази, вмрутуть лише раз фізично, але ніколи духовно, а ті, що житимуть аж поки прийде Господь ніколи не вмрутуть.” Своїм першим народженням ми є дітьми гніву, цілковито позбавлені, мертві в переступах та гріхах. Ця природа, яку ми отримали при нашому природньому народженні, є природою батька Адама, непоправною, зіпсуютою, нездібною навіть на одну річ, яка була б приемною Богові.

Нашим другим народженням ми прийняли нову природу, природу Божу, божественну природу, яка ніколи не зіпсується, ніколи не грішить, ніколи не вмре. Вона називається божественною природою (ІІ Петро 1:4). Тому віруючий має дві природи -- стару й нову, людську й божественну, грішну й безгрішну, мертву й живу. Але ми ніколи не мусимо забувати що коли грішник з ласки Божої приймає нову природу в новому народженні, то нічого не стається із старою природою. Ми повторюємо це знову й знову. Нове народження є новим народженням, а не відродженням. Ці дві природи є цілком чіткі й відокремлені й так будуть завжди. Гріх зробив із Адамової природи абсолютну руїну так, що Бог не турбується попробувати відремонтувати її, удосконалити чи змінити її, але навпаки пропонує Свою власну природу, Своє божествене життя, усім хто повірить.

ОСНОВНА ПОМИЛКА

Знову ми звертаємося до життя Симона Петра, бо ніде це краще не є ілюстровано. Ми пригадуємо вам знову, що Симон Петро був двома чоловіками, а саме: Симон і Петро. Часами Симон мав верх то знову Петро. І ця боротьба тривала до останнього дня життя Симона Петра. Я певний що декілька

ілюстрацій із його життя потвердить цю велику й категоричну правду. В Матвія 16 ми спочатку чуємо Петра, а пізніше Симона. Слухайте спочатку Петра:

„Прийшовши ж Ісус до землі Кесарії Пілипової, питав Своїх учнів і казав: „За кого народ уважає Мене, Сина Людського?”

Вони ж відповіли: „Одні за Івана Хрестителя, одні за Іллю, інші за Єремію або за одного із пророків”.

Він каже до них: „А ви за кого Мене маєте?”

А Симон Петро відповів й сказав: „Ти -- Христос, Син Бога Живого!” (Матвій 16:13-16)

Це говорив Петро, частина Симона Петра. Це був голос нової природи й Ісус схоплює в наступних рядках такими словами:

„А Ісус відповів і до нього промовив: „Блаженний ти, Симоне, син Йоаннин, бо не тіло й кров тобі це виявили, але Мій Небесний Отець”. (Матвій 16:17)

Ісус стверджує, що це визнання не було о'бявленням „тіла й крові” (біблійний термін на Адамову природу), але божественне об'явлення Божого Духа.

РАПТОВА ЗМІНА

Зверніть увагу як швидко стара Симонова природа могла стверджувати себе, навіть зразу після цього чудового визнання Господа Ісуса. Во лише момент після того, як Ісус сказав йому „Ти скеля (Петро) й на скелі оцій побудую Я Церкву Свою”, Він почав говорити їм небажані новини, щоб приготувати їхні серця до Його страждання і смерті.

„Із того часу Ісус став виказувати Своїм учням, що Він мусить іти до Єрусалиму, і постраждати багато від старших, і первосвящеників, і книжників, і вбитому бути, -- і воскреснути третього дня.” (Матвій 16:21)

Так наш Господь почав тепер приготовляти серця Своїх учнів до найбільшого розчарування у їхньому житті. Вони сподівалися, що Месія, коли прийде, та встановить Царство, визволить Ізраїля, та принесе передбачену всіма старими пророками месіянистичну владу миру й справедливості. Во переважно через сподівання Його Царства, вони залишили все й пішли за Ним. Але тепер Він проголошує явну поразку замість сподіваної перемоги, корону з терну замість із діадем, хрест замість трону. Це було тяжко знести тілові і Симон негайно відповідає, ю ми читаемо, що із уст цього самого чоловіка, який лише момент раніше зробив велике визнання „Ти є Христос”.

„І набік відвівши Його, Петро став Йому докоряти й казати: „Змилуйся, Господи, -- такого Тобі хай не буде!” (Матвій 16:22)

ДОКІР ГОСПОДЕВІ

Як це все стає неймовірним і суперечним, якщо ми не пізнаємо двох природ у віруючого, старого Симона й нового Петра. Тут Петро дозволяє тілові докорити свого Господа. Подумайте лише! Ученъ докоряє свого Учителя! Як це є непослідовно звати Його Господом, а тоді докоряти й протирічили Йому. Але Ісус розпізнав голос тіла, яке було підбурене самим сатаною й ми читаємо тяжкі й часто вірно зрозумілі слова:

„А Він обернувся й промовив Петрові: „Відступися від Мене, сатано, -- ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!”” (Матвій 16:23)

Ця дивна відповідь Ісуса, повертаючись до Петра й докоряючи сатані, є пречудовим образом неописаної й незагаденної любови й ласки Господньої. Господь розумів боротьбу у серці Симона Петра, два голоси, що змагалися висловитися, один голос Духа, а другий тіла; голос Бога й голос сатани. І тому наш Господь повертається до Петра й говорить:

„Відступися від Мене, сатано”.

Ми може сподівалися б, що Господь зреchetься Петра цілковито. Але Ісус не робить нічого подібного. Він лише пригадує Петрові, що тіло є далі із ним й у момент самовпевненості він був спроможний упасти. Петре, чи ти знаєш, що ти сказав Мені? Чи ти пізнаєш, що ти був сатана, який спонукав тебе докорити Мені? Петре, ти мусів би сам сказати сатані „Відступися”! Але Симон мусів вивчити велику лекцію -- не май довір’я тілові й визнай, як усі віруючі мусять визнати, що „в мене, тобто, у моєму тілі нічого доброго не перебуває”.

СТАЄ УЧНЕМ

Після цього приходить велике вчення, Ісуса про учнівство. В наступному вірші ми читаємо:

„Промовив тоді Ісус учням Своїм: „Коли хоче хтіти вслід за Мною, -- хай зреchetься самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною.

Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її.”” (Матвій 16:24-25)

Петро потребував цю лекцію. Він ще й досі був дитиною у вірі й йому ще треба було багато навчитися. Йому не було дано „раз і назавжди” досвід викорінювання, негайну святість, один крок до безгрішної досконалості, але це мав бути щоденний ріст у вірі й силі, як вислід того, хто йде за Господом та стає учнем аж поки нарешті він отримає перемогу. Петро

знов, що біблійна святість є щоденним досвідом, постійним ростом. Петро дуже добре знов, що ми не можемо позбутися тіла та старої природи, тому він не міг бути зведений на обман. Петро дуже добре знов, що й тому не міг бути зведений хитрою помилкою про викорінення старого чоловіка.

ОСТАННІ СЛОВА ПЕТРА

Симон Петро скоплює це все у безсумнівний спосіб. Коли наблизався кінець його життя, коли він мав лише кілька днів жити, він свідчить про цей факт. Він напевно був засуджений на смерть за свого Господа й знов, що незабаром умре. Ми знаємо це, звичайно, від II Петро 1:14. Останні Петрові слова перед його смертю є:

„Знаючи, що я незабаром повинен покинути оселю свою, як і Господь наш Ісус Христос об’явив був мені.”” (II Петро 1:14)

Петро знов, що це були його останні слова для нас перед його смертю. Зауважте, як починається й кінчачеться цей останній лист. У першому вірші ми читаємо:

„Симон Петро”

Який багатозначний початок для його останнього послання -- Симон Петро. Це був не лише Петро, як це було в його першому посланні. Петро не вихваляється, що його „старий” Симон уже нарешті відійшов, був викорінений з корнем та гілками. О, ні! Петро знов краще. Це була довга, довга боротьба і тепер коли він бачить близкість цілковитої постійної й вічної перемоги він признається, що тіло й далі є з ним. І щоб передати цю науку раз і назавжди, зверніть увагу на кінець його останнього послання. В останньому вірші останнього розділу Петро каже:

„Але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і тепер, і дні вічного! Амінь.”” (II Петро 3:18)

Це є останнє послання Симона Петра до нас. Ніколи не попускайте боротьби аж поки не зустрінете нашого Господа, як Капітана віч на віч.

Ми хочемо зробити цей опис практичним для всіх і допомогти зустріти реальноти вашого християнського досвіду такими якими вони є, а не лише такими якими ви їх хотіли б мати. І тому ми знову ставимо запит: Чи ви є стурбовані постійною боротьбою, що ви мусите провадити? Так, багато є. Багатьом людям здається, що вони мають неабияку боротьбу на протязі свого життя, як це мав наш приятель Петро. Деякі люди сумніваються у своєму спасенні і тоді дивуються, чому є

неможлива перемога. Їм тяжко зрозуміти, що не гріх бути спокушуваним, але є гріх піддатися. Не є гріх мати боротьбу із тілом, але є гріх піддатися тілові. Чи ви є свідомі присутності того, що постійно відтягає вас від Бога. Тоді пам'ятайте, що ваша одинока надія є:

1. Пізнайте обманчивість тіла
2. Що ви маєте в собі нову природу, яка має силу зробити вас більшим ніж переможцем з допомогою того, Хто полюбив нас.

Немає потреби ігнорувати ані відрікатися старого чоловіка. Наша одинока надія, коли ми впадемо, є визнати їй повернутися до Господа й призвати той факт, що християнське життя є розвиток і ріст у ласці. Так, як народжене маля, потребує виховання й освіти заки воно досягне зрілості, так само й християнське життя починається з слабости й потребує годування, плекання, вправи й науки аж поки не стане спроможним зустрінути життєву боротьбу, що лежить в майбутньому.

Закінчуючи цю частину студії, дозвольте мені дати декілька правил для осягнення перемоги.

1. Пізнайте присутність тіла. Це є основа без якої не можна іти далі.

2. Пізнайте, що у вас є божественна природа, пізнаючи яку й підкоряючись їй ви отримаєте щоденну перемогу над тілом, світом, й сатаною.

3. Без молитви, постійного звязку з головною кватирою, перемога завжди є неможливою.

4. Пам'ятайте, що наші написані накази дані Капітаном нашого спасіння й тому занедбання нашої Біблії мусить кінчитися завжди поразкою.

Кінцеві застереження. Коли в гарячці боротьби ви впадете, і ми падаємо, і потерпіте поразку, то не падайте в розпач, а пам'ятайте, що Капітан приготовив для нас поміч і сказав нам:

„Діточки мої, -- це пишу я до вас, щоб ви не грішили!

А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, -- Ісуса Христа Праведного.

Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але і за гріхи всього світу.” (Іван 2:1-2)

Чи ви потерпіли поразку? Тоді зробіть цей момент, тим часом, в якому ви звернетесь до Нього і приймете очищення від Нього й вирушайте далі сильнішими, завдяки досвіду, що ви мали, стаючи до такої оборони до якої ви ще ніколи не були приготовленими.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

ПЕРЕМОГА ХРИСТИЯНИНА

Ісус відповів: „Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже.

Іван 3:5

Бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного, -- Словом Божим живим та тривалим.

Бо „кожне тіло -- немов та трава, і всяка слава людини -- як цвіт трав'яний: засохне трава -- то й цвіт опаде, а Слово Господнє повік пробуває!” А це те Слово, яке звіщено вам в Євангелії.

І Петро 1:23-25

Господь Ісус Христос сказав: „Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства” (Іван 3:3). У Своєму першому народжені кожна людина є мертві у зловживаннях та гріахах, цілковито зіпсuta й не здібна догодити Богові чи спастися сама себе. Тому щось треба було зробити, бо інакше людина була б пропаща навіки. Через те, що людина є абсолютно безпомічна, щоб себе спастися, Бог мусів знайти спосіб для спасіння людства. Але спочатку справа мусить скінчитися з гріхом, що й було доконано Ісусом Христом, Який поніс наші гріхи у Своєму тілі на хресті. Ісус заплатив за наші гріхи, поставив праведність за грішників й наділив це спасіння у новому народженні.

МУСИТЕ НАРОДИТИСЯ ЗНОВУ

Ісус сказав, „Ти мусиш народитися знову”. Це не є лише бажано, але категорично необхідно. Іван пояснює як ми можемо отримати нове життя. Воно с народжене:

„...не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога.” (Іван 1:13)

Це є божественне життя, Бого-життя, яке в новому народженні є дане віруючому. Петро каже в ІІ Петро 1:4:

„Через них даровані нам цінні та великі обітниці, щоб ними ви стали учасниками Божої природи ...”

Нове народження не є відродженням. Це не є „народженням знову”. Народитися знову від людських батьків не приносить ніякої користі. Хоч би чоловік і міг родитися тисячі разів, він й далі був би бідним, безпомічним, загубленим грішником маючи в собі упавшу, розбещену Адамову природу. І точно саме це турбувало Никодима після того, як Ісус сказав йому:

„Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться згори то не може побачити Божого Царства”. (Іван 3:3)

Никодим не лише пізнав як недоречно, але також як безнадійно це було й тому він ставить логічне питання:

„Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своєї матері знову й родитись?” (Іван 3:4)

Це було добре питання. Що доброго вийде з того, він здається говорити, коли ми повернемо процес життя й будемо рости молодшими замість старшими, аж поки ми знову станемо дітьми й тоді повернемося в утробу нашої матері й почнемо спочатку від моменту нашого зачаття? Що доброго вийде з цього? У висліді буде знову малий грішник, такий самий коли він був народився вперше. Так, навіть, якщо б це могло статися дісятки тисяч раз то й тоді не було б ніякої різниці.

НОВЕ НАРОДЖЕННЯ

Перед такою проблемою стояв Никодим. Він злагнув, що мусить бути щось більше за відродження, щось більше ніж повторення першого народження і так Ісус поспішає пояснити й здається говорити до цього фарисея: „Ти не розумієш Никодиме. Я не говорю про друге народження старого чоловіка, але про нове твориво, нового чоловіка, нову природу, цілком відмінну й окрему від першої”. Наш Господь пояснює у вірші 5:

„Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже.

Що вродилося з тіла -- є тіло ...” (Іван 3:6a)

Воно ніколи, ніколи не стане чимсь іншим, як звичайним грішним, зіпсутим, осудженим тілом. Релігія може пробувати з допомогою соціальної Євангелії, реформації, освіти, обряду, ритуалу, добрих діл та законностю, церковною принаджністю і стриманням довершити того, що навіть Сам Бог не пробував зробити, але все це мусить скінчитися невдачею. Людина починає з фальшивими, не біблійними, припущеннями про внутрішню добрість людини. Модерні релігії говорять нам, що є щось доброго навіть у найгірших; що всі ми маємо іскру божественного життя й ми лише потребуємо підбадьорювати, годувати, виховувати, учити й

роздмухувати цей невеликий вогник доброти, який нарешті розгориться в цілковите світло шляхетності й спасіння добрими ділами та релігією.

ЗАПЕРЕЧЕННЯ НОВОГО НАРОДЖЕННЯ

Ця людська філософія є прямим запереченням потреби нового народження й слів Ісуса відносно переродження. Вона робить нове народження безпотребним, коли ми замінено переродження церковною принаджністю, хрещенням, конфірмацією та добрими ділами. Але Ісус на це все сказав, Hi! Ви мусите родитися згори! Чоловік, який мав усі ці речі, -- релігію, моральність, добре діла, репутацію, коротко кажучи, Никодим мав усе, однаке він таки потребував народження згори.

Це нове народження є цілком новим творінням, цілком окрім й чітко відрізняється від старого. Бо коли людина є народженна згори, Бог вкладає в неї нову природу поруч з старою й вона є разом у віруючого із старим чоловіком. Нова природа не змінилася, не реформувалася чи відродилася із старої природи, ані зайняла місце старої, але приміщеніа поруч із старою так, що кожний новий чоловік стає двома чоловіками. Павло каже у II Коринтян 5:17:

„Тому то, коли хто в Хресті, той створіння нове, -- стародавнє минуло, ото стало нове”.

Це є правдоподібно найчастіше цитованій вірш новонавернутими, але він є рідко зрозумілим тими, що його цитують, хоч вони це роблять з добрим наміром. Він звичайно не говорить, що справи старого чоловіка минули, а всі справи спасеної людини стали новими. Спасена людина й далі має свої спокуси, недоліки, фізичні й духові слабості, схильна до гріха й зачасто грішить. Найсумніша річ в житті є бачити відпадання тих, які запевняли, що старий чоловік з корнем та гілками минув, що є цілковито викорінений й у своїй фальшивій самовпевненості спускається в гріхи тіла, яке, вони казали, вже для них не існувало. Так, віруючий є новим творінням, але старе є далі присутнє, бо

„Що вродилося з тіла -- є тіло, що ж уродилося з Духа -- є дух”. (Іван 3:6)

Саме якраз тут і провадиться боротьба у житті християнина, якщо ми хочемо бути чесними самі з собою. Тіло є схильне до гріха; нова природа не може грішити. У віруючого є ці дві сили, які тягнуть у протилежні напрямки, тіло тягне вниз, а дух угору. Симон Петро знав це дуже добре, коли він скрикнув:

„Господи -- вийди від мене, бо я грішна людина”. (Лука 5:8)

І наш Господь Ісус розпізнав це у Симоні Петрі, коли Він сказав Петрові:

„Відступися від Мене, сатано, -- ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!” (Матвій 16:23)

Апостол Павло не заперечував цього, коли тридцять років після свого спасіння, він визнає у Галатах 5:16:

„І кажу ходіть за духом, -- і не вчинете пожадливості тіла”.

З якою метою, ми питаемо, є ці остороги й застереження, щоб ми не впали у виконання пожадливості тіла, якщо тіло є вже не присутнє. Чому всі оці остереження спрямовані до віруючого, щоб він був на сторожі, якщо вже не стало ворога від якого треба оберігатися? Ми знову повинні повернутися до Павлового признання в Римлянах 7:18:

„Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаючу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зло, чого не хочу, це чиню”.

Апостол Павло, з яким ми не можемо порівняти себе, признає, що в ньому, в його особистій силі, в своєму тілі, він є цілковито безпомічний і чесно признається:

„Бо не роблю я доброго, що хочу, але зло, чого не хочу, це чиню.” (Римляни 7:19)

Пам'ятайте, що так говорить сам апостол Павло. Доброті, яку хоче чинити новий чоловік, постійно й на кожному кроці ставить опір злу та стара природа. Боротьба є між новим та старим чоловіком й тоді він продовжує в Римлянах 7:20 так:

„Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені.”

Павло писав це 30 років після того як він став спасеним та новим творінням у Христі. Він далі був повністю свідомий своєї небезпеки, він зізнав про свою потребу зовнішньої допомоги поза собою самим, він ніколи не твердив і не хвалився, що він позбувся раз і назавжди старого чоловіка.

Павло пізнав безнадійність боротьби своїми власними силами й тому звернувся за перемогою над усім до Господа Ісуса Христа. Але навіть тоді, коли він твердив, що отримав перемогу він і на далі залишався свідомим, що боротьба буде тривати до кінця, бо після вислову упевненості „Я дякую Богові через Ісуса Христа нашого Господа” він продовжує ще й далі:

„Тому то я сам служу розумом Законові Божому, але тілом -- закону гріховному”. (Римляни 7:25)

Так, дійсно, каже Павло, що навіть після своєї перемоги, я

далі признаюся, що в мені, тобто в моєму тілі, нічого доброго не перебуває. Перемога не означає, що ми позбулися чи викорінили тіло, але що ми й далі не маємо довір'я тілові, бо чим старішим воно робиться, тим зіпсутішим здається воно стає.

НЕМАЄ ОСУДУ

Тепер ходімо з Павлом до наступного вірша. Тут не повинно, звичайно бути жодної перерви між семим та восьмим розділо до Римлян. Ми повинні іти прямо від останнього вірша у Римлян 7 до першого вірша у Римлян 8, де ми читаемо:

„Тож немає тепер жадного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом”.

Говорити, що досвід Павла у Римлян 7 був перед його оправданням, а в Римлянах 8 був після його другого благословення є порушенням усих правил пояснення Писання й є абсолютно без жодної біблійної основи. Тридцять років після того, як Павло спасся, він не смів твердити того, що твердять молоді, ненавчені, неосвічені, новонавернуті лише декілька днів після приходу до Господа Ісуса. Павло зізнав себе дуже добре, щоб робити такі марні претенсії. Розглядаючи ті рядки в Римлян 7:18 ви зауважите, що Павло говорить у теперішньому а не а минулому часі.

„Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре”.

Є такі, що говорять, що Павловий досвід у Римлян 7 був перед другою певною роботою ласки та перед тим коли старий чоловік був цілковито викорінений, а в Римлян 8 оповідається нам про перемогу, яку він отримав, мовляв, після досвіду того пережиття. Однаке, ми не можемо знайти у цілій Біблії для підтримки такого пояснення. Потрібно зробити легкодухого чоловіка на цю нагоду, який зрозумів би такі трудні рядки. Тому дозвольте мені пригадати вам, сьомий розділ до Римлян написаний 30 років після спасіння Павла, є написаний у теперішньому часі. Він візняв свою цілковиту недостойність і передав боротьбу Христові й аж тоді лише приходить вигук впевненості. Не дивлячись на свою боротьбу, не дивлячись на свою цілковиту недостойність він радіє, що:

„Тож немає тепер жадного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі ...” (Римляни 8:1)

Дати цим рядкам якесь інше пояснення є порушенням Писання.

ВСЕ є З ЛАСКИ

Немає осуду каже Павло всупереч факту, що стара природа є далі з нами, всупереч факту, що ми щодня помиляємося. Не-

має осуду, бо все є з ласки. Хоч навіть Павло спотикався і падав, однаке немає осуду! Він має місце куди йти за очищеннем, за могутністю для боротьби, місце де він може отримати силу побороти й дістати перемогу. І цей факт, що Господь стоїть завжди готовий допомогти, простити й очистити стає Павловим рушійним мотивом в його змаганні за святістю і служінням.

ОСОБИСТІ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

Віруючі, чи ви є свідомі своєї щоденної внутрішньої боротьби? Це є один із ознаків життя й ви мусите дякувати Богові за свідомість й зрозуміті, що є також перемога й визволення, як це ми покажемо у наступних розділах. Не зробіть фатальної помилки закриваючи свої очі на ворога, на своє власне тіло, на свої власні слабості, щоб ви не були переможені у момент вашої самовпевненості й не принесли ганьби на справу Господа Ісуса Христа. Лише коли ми перестанемо хвалитися, коли ми облишимо усю самовпевненість у себе й покладемося цілковито на Божу Ласку, й пошлемося на кров Господа Ісуса Христа лише тоді ми зазнаємо дійсну перемогу над ворогом. Це не означає що ворог зникне, але що ми отримали над ним перемогу. Нехай Бог нам допоможе розуміти самих себе у світлі Божого Слова.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

РИБАЛКА ПЕТРО

„І сталося, як тиснувся на товпі до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського.

І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них, полоскали неводи.

І Він увійшов до одного із човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплів від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна.

А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: „Попливи на глибінь, -- і закиньте на полов свої неводи”.*

А Симон сказав Йому в відповідь: „Наставнику, -- цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, -- та за словом Твоїм укуну невода.”

А зробивши оце, вони безліч риби набрали -- і їхній невід почав прориватись ...”

Лука 5:1-6

Цей другий поклик апостола Петра є очевидно той самий епізод, який є записаний у першому розділі Євангелії від Марка. Ми вже бачили як Симон зустрів Ісуса Христа до цього епізоду в цьому розділі й що він прийшов до Нього як до свого Спасителя, а потім пішов до своєї праці, як ніби нічого не сталося. Однаке в цей особливий ранок Петро із своїми приятелями, розчарований та змучений, повернувся із цілонічної рибальської експедиції без єдиної рибини. Вони мили свої сіті, коли Ісус зупинив їх й звелів, щоб Симонів човен був нібито престолом із якого Він міг учити велику кількість людей, які прийшли Його слухати, хоч це ще було рано вранці.

* В перекладі митр. Іларіона „свої неводи” є подано в однині, тобто „свій невід”. Тут, очевидно, трапилася помилка. Переклад П. Куліша має „неводи”, англійський переклад Кінг Джеймс має „неводи”, російський переклад (Вашингтон, 1955) має „неводи”.

Після проповіді Ісус наказує Симоневі відплисти від берега й закинути усі неводи. Але Симон уперто противився й пригадує Господеві, що немає жодної користі бо вони працювали цілу ніч й не зловили навіть одної рибини. Але наш Господь мав на думці цілковито щось інше, ніж повну сітку звичайної риби. Симон мусів вивчити нову лекцію, на яку він тепер був готовий, на лекцію про учнівство.

СИМОН! СИМОН! СИМОН!

Ця велика лекція є негайно запропонована повторним ужиттям ім'я „Симон”, без ужиття другого ім'я „Петро” у цих рядках. Близьке вивчення цих рядків, якщо ви підкresлите ім'я „Симон” кожного разу, коли воно зустрічається, покаже, що саме ми маємо на увазі. Спочатку у третьому вірші нам сказано, що Ісус увійшов у Симонів човен (не Симона Петра). В наступному вірші Ісус говорить до Симона (не Петра):

„Попливи на глибінь.”

І знову у п'ятому вірші ми читаємо:

„А Симон сказав Йому в відповідь: Наставнику, -- цілу ніч ми трудилися, і не зловили нічого.”

І лише після восьмого вірша, як він припав до Ісусових ніг, його повне ім'я „Симон Петро” є вжите. Це є дійсно повчально. Ми віруємо, що кожне слово в цьому описі було дбайливо виране Духом Святым. Доктор Лука дає нам так, як він отримав. Тут мусить бути якийсь плян якась специфічна ціль у дбайливому ужитті ім'я Симон раз за разом без другого ім'я Петро.

Причина стає ясною, коли ми пригадаємо, що Симон є ім'я, яке було дане Петрові його природнім батьком, Йоною. Симон презентує старого чоловіка в тілі за своїм першим народженням. Симон прийшов до Христа й став Петром, але в наших цитатах Святого Письма ми маємо малий доказ присутності Петра, бо це був тільки Симон, тільки тіло. Тут є Симон від початку до кінця. То був Симон, що пішов назад до рибальських човнів. То був Симон, що трудився цілу ніч свою власною силою. То у Симонів човен Ісус вибрал увійти, щоб приготувати сцену на дуже потрібну лекцію, яку Симон мав вивчити. То до Симона сказав Ісус: „Попливи у глибінь, — і закиньте на полов свої неводи”.

Така є Симонова тілесна відповідь, і пам'ятаймо, що тут говорить Симон, а не Петро. По суті він питає „Закинути неводи після того, як ми тільки їх помилили? Не варто, Господи, я є старий досвідчений рибалка й я запевняю, що не буде жодної користі. Ми працювали цілу ніч й нічого не піймали. Не варто. Бо коли ми не могли нічого піймати вночі, то цілком певно,

що не варто витрачати енергію на риболовлю серед білого дня. Ми тільки що скінчили мити наші неводи й тепер Ти хочеш, щоб ми їх знову забруднили без жодної доброї причини?”

Таке було міркування Симона, людини тіла, старого чоловіка, який заперечував слова Того, Хто зробив море й риби. Тіло не є з віри й Симон не мав віри у поради свого Наставника. Він ходив згідно із своїм взглядом та розумінням, а не за вірою. Яку лекцію треба було вивчити Симонові! Бо під час того, як він настоював, що не варто використовувати неводи, він протестуючи додає, і це є дуже цікаво:

„Ta за словом Твоїм вкину невода.” (Лука 5:5)

Це не був акт послуху, як це може здаватися поверховно, але акт абсолютноного безвір'я. Симон здається каже: „Я знаю, що не варто, але щоб доказати Тобі, Господе, що Ти помиляєшся, я закину лише одного невода”. Наш Господь сказав Симонові:

ЗАКИНЬ СВОЇ НЕВОДИ

Не лише одного, але всі неводи, бо ти їх потребуватимеш, кожного одного з них. Слово невід є в множині. Але Симон говорить: „Це є по-дурному, Господи. Один невід вистачить, щоб показати, як глибоко Ти помиляєшся. Тому, безперечно, не має потреби закидати більше як одного. Там попросту не має риби, але я вже закину невода, одного невода, щоб це доказати. Таке було міркування Симона по тілу.

Тоді прийшла несподіванка, бо тепер кількість риби була така величезна, що невід порвався. Невід порвався, бо Симон зловив одним неводом таку кількість риби, яка мусіла б бути зловлена багатьма неводами. Чи не було б йому краще довіритися Господеві з першого разу.

При цій нагоді ми хочемо звернути вашу увагу на інший випадок, коли Петро закинув іншого невода на наказ Господа й зловив величезну кількість риби. Однак у цьому випадку невід не порвався. Ви знайдете опис цього в 21 розділі Івана. Це було після воскресіння, коли Петро й учні знову провели цілу ніч не впіймавши нічого, після того як Петро утратив усю надію, що Ісус Христос знову прийде назад. Він знову повернувся до енергії тіла й тоді ще раз з'явився на березі Ісус та й каже до Петра:

„Закиньте невода праворуч від човна” (Іван 21:6)

Коли ж вони закинули невода по наказу Ісуса, вони впіймали повний невід риби (153 великих риб),

„І хоч стільки було їх -- не порвався проте невід.” (Іван 21:11)

Чому у цьому випадку не порвався невід, як це сталося в Луки 5? Відповідь є проста. В першому випадку невода було

закинуто в непослусі, бо Ісус сказав закиньте неводи, а Симон закинув лише одного. Але в останньому випадку Ісус наказав їм закинути одного невода й він не порвався. Все що виконано тілесно мусить невдастися. Лише те, що зроблене в цілковитім послусі й вірі в Господа Ісуса матиме успіх. І так Петро мусів вивчити велику лекцію про учнівство, абсолютний і цілковитий послух волі Наставника. Робити інакше може скінчитися лише невдачею.

ТЕПЕР ПРИХОДИТЬ ПЕТРО

Тепер повернімось назад до оповідання у Луки 5. Коли ж Симон побачив велику кількість зловленої риби, порваний невід, потопаючий човен під тягарем риби, він раптово приходить до свого змислу. Він зрозумів, яку жахливу помилку він зробив. Він відчув нікчемність свого свавільного тілесного вчинку й ми читаємо:

„А як Симон Петро це побачив, то пріпав до колін Ісусових, кажучи, Господи, -- вийди від мене, бо я грішна людина!” (Лука 5:8)

Який це колosalно роз'яснюючий вірш! Чоловік, який сперечався із Господом, противорічив Його Слову, чоловік, який саркастично сказав, „Тому що Ти не віриш мені, я Тобі докажу й спущу лише одного невода”, тепер падає в Ісусових ногах у покаянні, признається у своїй жахливій грішності, кається й називає Його Господом. При цій нагоді є цікаво зазначити, що у п'ятому вірші Симон називає Ісуса Наставником й каже:

„Наставнику, -- цілу ніч ми працювали, і не зловили нічого.”

Однаке, коли Петро повертається до цілковитого й повного послуху й покаяння, він опускає ім'я Наставнику, а кличе Його Господом. Це є перша передумова учнівства -- визнати абсолютне Господство Ісуса Христа. Тоді також зауважте, що аж до восьмого вірша ім'я Симон уживається, коли до нього зверталося, але коли Симон визнав Його як Господа, появляється ім'я Петро. Це є нова природа, яка починає виринати наверх, новий чоловік духа, який готовий іти за Господом Ісусом Христом.

Цей уривок має величезну лекцію для нас усіх. Чоловік, який сперечався із Господом є готовий тепер іти за Ним до кінця.

КРИЗА В ПЕТРОВОМУ ЖИТТІ

Це була криза у Петровому житті. Зверніть увагу, що то був Симон, який пішов ловити рибу, то був Симон, який нічого не

зловив, то був Симон, який сперечався із Господом, але коли ми читаємо про Симонове покаяння, сповідь і визнання Його, як Господа, тут уже говорити Петро. Тепер нова природа виявляє себе. Раніше усім було лише тіло, усім був Симон, Симон, Симон. Але тепер приходить на поверхню й наперед нова природа--Петро.

Лише після того, як новий Петро отримав перемогу над старим Симоном, почав виявляти Ісус велику лекцію, яку Він мав на увазі, коли зробив те чудо. Він не був зацікавленим тільки у рибі, але у чомусь багато більш важливішому.

„І сказав Ісус Симонові: „Не лякайся, -- від цього часу ти будеш ловити людей!” (Лука 5:10)

Отже, це є цілком нове доручення, новий досвід і додатне благословіння. Симон Петро -- віруючий, стає тепер Петро -- учень. Він прийшов до Ісуса за спасінням. Тепер він ітиме за Ним у службі, й ми читаємо:

„І вони повитягали на землю човни, покинули все, -- та й пішли вслід за Ним.” (Лука 5:11)

ВОНИ ПОКИНУЛИ ВСЕ

Ми повторяємо, що спасіння є даремне й нас нічого не коштує, бо воно коштувало Його всім Ним. Але учнівство є цілком інша справа. Воно означає повна віддача себе, цілковита підпорядкованість, самовідречення себе, щоб іти вслід за Ним. Це означає абсолютний і безсумнівний послух Його волі. Це є найбільша сьогоднішня потреба в церкві нашого Господа Ісуса Христа. Є дуже мало „учнів”, які готові заплатити ціну служби й перемоги. Є тисячі віруючих, які подібно Симонові перед приходом його життєвої кризи, які живуть із дня на день, із тижня на тиждень, без сили чи плоду, в той час коли декілька присвячених, самовідречених учнів, які виконують усю працю та жертвування й безперечно стають найбільш винуватими, коли спрavi йдуть не добре. Пересічний християнин є халтурником у дорозі до неба. Декілька інших мусять везти, пхати, тягнути, трудитись і платити за бензин, коли решта лише катаються, співають про спасіння, свідчать про свого чудового Господа, але нічого не знають про учнівство.

Історичні факти показують, що усі могутні Господні слуги, яких Бог багато вживав, прийшли у ході свого християнського досвіду до такої самої кризи, як Симон. Після свого навернення, вони прийшли до місця де мусіли відкинути тіло, до місця де в повному і цілковитому підпорядкуванні вони віддали все своє Йому. І так ми питаемо чи Ісус є лише вашим Спасителем або чи маєте Його повністю, як Господа й Наставника усього вашого

життя? Він хоче бути Господом вашого життя, бо Він знає, що лише в той спосіб ви можете дістати найкраще, що Він має для вас. Лише таких Він може вживати. Факти показують, що ті учні, які особисто мали Господство Христа, були вживані Богом у продовжуванні роботи, яку Він доручив для Своїх послідовників.

Нехай Бог допоможе кожному з нас чесно розглянути це питання, бо прийде суд перед престолом Христа, коли ми мусітимо дати звіт перед Ним. Чи не проваджу я життя, яке є менше ніж Бог бажає для мене? Чи мені не вистачає чогось, що Бог хоче щоб я мав? Чи я іду з тижня на тиждень, з місяця на місяць без жодного ясного поступу? Чи мое життя є без сили, плоду, радости й запевнення? Тоді я потребую досвід Симона Петра.

Дослідженіть своє власне серце, питайте себе чи є який поступ у вашому християнському житті після вашого спасіння? Чи ви молитеся більш ефективно? Чи Слово Боже є більш дорогоцінним для вас? Чи маєте великий запал за душами? Чи ваша любов до Нього стала гарячішою ніж будь коли раніше? Чи є це лише нудний досвід який продовжується з дня на день, радієте спасінням, але не працюєте над ним? Біблія говорить: „Працюйте над своїм спасінням із страхом та трептінням”. О, мій приятелю, якщо ваше свідчення є таке, що у вашому житті не має сили й ви потребуєте інший досвід, тоді хай допоможе вам Симон.

В ці дні, коли ми так багато чуємо про рухи відродження й коли так багато небіблійних методів уживається на їх поширення, ми потребуємо пригадати собі, що відродження може прийти лише тоді, коли діти Божі прийдуть до того місця у своєму житті, де вони усвідомлять скільки вони винні своєму Господеві.

ШОСТИЙ РОЗДІЛ

СПАСІННЯ ТА УЧНІВСТВО

I привів він його до Ісуса.

Іван 1:42

Це була Симонова перша зустріч із Господом у висліді якої він спасся. Коли він прийшов до Господа Ісуса він був Симоном. А коли відійшов від Ісуса він був Петром. Із того часу він був Симон Петро. Так Андрій привів свого брата Симона, який став Петром.

Він спасся й це було все. Із опису здається є ясно, що Симон повернувся назад до свого старого заняття, як рибалка, без жодної видимої зміни. Далі приходить друга зустріч Симона Петра із своїм Господом й якою монументальною нагодою стала вона в його житті. Це була криза, поворотній пункт в його житті. Це є записано в Марка 1:14-18. Ця зустріч у Марка 1 була після його першої зустрічі в Івана, коли Андрій привів його до Ісуса. Коли Симон уперше зустрів Ісуса, Іван Предтеча ще проповідував та хрестив у річці Йордані й лише тому, що Іван показав на Ісуса із словами:

„Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!” (Іван 1:29)

Андрій послідував за Ісусом, а тоді пішов та й привів свого брата Симона.

ДРУГА ЗУСТРИЧ

Але друга зустріч між Петром та Господом Ісусом, яка записана в Марка 1, сталася після того як Іван був у в'язниці. Після Петрового приходу до Ісуса за спасінням проминув деякий час в якому король Ірод укінув Івана у в'язницю за його проповідь у справі розводу. Лише після цього Петро знову зустрічає Господа Ісуса. Скільки часу проминуло між першою й другою зустріччю ми не знаємо. Це зрештою не є важливим. Ось як є записано:

„А коли Іван виданий був, то прийшов Ісус до Галілеї, і проповідував Божу Євангелію...

А коли Він проходив біля Галілейського моря, то побачив Симона та Андрія, брата Симонового, що невода в море закидали, -- бо рибалки були.

І сказав їм Ісус: „Ідіть услід за Мною, -- і зроблю, що станете ви ловцями людей”.

І зараз вони свого невода кинули, -- та й пішли вслід за Ним” (Марка 1:14, 16-18)

Ми наголошуємо цей факт, що ці два поклики Симона Петра, перший у Івана, який скінчився приходом Симона до Христа, а другий поклик в Марка, який скінчився Петровим слідуванням за Христом, не були тим самим покликом. Багато не розрізняють між першим покликом Петра прийти до Ісуса й другим покликом іти за Ним. Не лише оці два поклики відокремлені були певним періодом часу, але вони грунтовно відрізняються своїм змістом й вислідом у Петровому житті. Коли Симон прийшов до Христа, він отримав щось. Він отримав вічне життя, він отримав нове ім’я, нову посаду, нову природу. Але тоді він пішов жити так само, як він жив раніше. Так, він справді був спасеним від гріха та пекельного суду.

ІТИ ЗА ІСУСОМ

В другому покликові Петро, який уже отримав дещо від Господа Ісуса, тепер залишає все заради Господа Ісуса й прийшовши вперше до Його за спасінням, він іде тепер за Ним для служіння й страждання. Прихід до Христа в результаті дає спасіння, слідування за Христом в результаті дає учнівство. Віруючи в Господа Ісуса й приймаючи Його за Спасителя ми не стаємо учнями. Це робить нас лише святыми. Аж поки віруючий не зрозуміє різниці між бути святым і бути учнем, прихід до Христа як Спасителя й слідування за Ним як Господом і Наставником підпорядковуючи Йому усе, він ніколи не знатиме радості „життя з подостатком”.

ДВІ МОЖЛИВОСТІ

Не можливо далеко зачитатися в Біблії, щоб не зустрітися віч на віч із науковою про ці дві чіткі можливості християнського життя. По всій Біблії ми знаходимо ці два роди християн. В Івана 10:10 Ісус сказав:

„Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали.”

Є велика різниця між „мати життя” й „мати життя з подостатком”. Ви можете мати життя, вічне життя, просто прийшовши до Ісуса Христа й довірившись Йому за спасіння, але ви ніколи не знатимете життя з подостатком аж поки ви не навчитеся іти за Ним у повній покорі й слідувати за Ним, як учень. Бути спасенним це отримати вільний дарунок Божої

ласки. Бути учнем ви мусите повернути Йому те чим ви є. Ісус сказав:

„Прийдіть до мене, усі струджені та обтяженні, -- і Я вас заспокою.” (Матвій 11:28)

То є „спочинок” спасіння. Це є дарунок Божий. Він дається даремно. Ви нічого не можете зробити, щоб його заслужити чи отримати, бо він дається з ласки. Але Ісус не зупинився на цьому вірші, але додає 29 вірш:

„Візьміть на себе ярмо Мос, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, -- і знайдете спокій душам своїм.” (Матвій 11:29)

Це є цілком інакший досвід, хоч ці вірші навіть зустрічаються разом. Спочатку ми є запрошенні прийти, прийти, прийти я Й дам вам спокій. Це є спасіння -- відпочинок спасіння, за яке ми нічого не платимо. Воно приймається як добровільний дарунок.

Однаке в наступному вірші, Матвій 11:29, ті, які вже прийшли й прийняли спокій спасіння, тепер є запрошенні щось принести. Вони є запрошенні „узяти Мое ярмо, і навчитися від Мене”. Це означає жертву -- це означає заплатити ціну, що у результаті приведе до життя з подостатком, життя перемоги й служби. Це відрізняється у Біблії, як учнівство. Слово „дієціплос” означає послідовник, студент, учень, той хто йде за наказом учителя.

ДВІ ПЛОЩИНИ ХРИСТИЯНСЬКОГО ДОСВІДУ

Отже є два роди віруючих. Ті, які прийшли до Христа за спасінням й ті, що пізнали таємницю переможного життя в цілковитім і повнім підпорядкуванні та послусі. Результат першого є спасіння, другого є служба. В усьому Писанні ми зустрічаємо цю величезну правду так мало зрозумілу пересічним віруючим, який живе з дня на день, з року на рік, спасеним, але безсильним, слабим, хитаючим, розгромленим, безплідним, будучи нарешті спасеним „так, як з огню”, утративши нагороду при кінці дороги. Ми не повинні змішувати спасіння з учнівством й тому ми знову й знову повторяємо. Спасіння дається даремно. Ми хочемо бути на цьому дуже ясними, бо воно коштувало Господеві Ісусі всим Ним. Однаке бути учнем ви мусите бути готовими заплатити ціну, „взяти Його ярмо”, слідувати Його кроками представляючи свої тіла, як живу жертву якщо було б потрібно запичати своє свідчення своєю кров’ю.

Причина, чому Христова церква є така безсила полягає в тому, що вона є виповнена людьми, які ідуть до неба, і є

задоволені лише самим спасінням від пекла так, щоб вони могли піти до неба коли помруть, але вони ніколи не схопили візю служби, цілковитого відречення й повного благословення в учнівстві. В додаток до самого спасіння ми повинні вивчити лекцію учнівства й стримітися за нагородою та короною, які можуть лежати у ногах Ісуса.

ПЕРЕМОГА АБО ПОРАЗКА

Павло знов різницю між двома родами християн й класифікував їх як тілесні й духовні. Ви можете мати спокій з Богом отримуючи Христа, але ви ніколи не знатимете Божого спокою, аж поки ви не навчитеся звертатися з усім до Нього. Який вас спас, чи як каже Павло:

Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою.

І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі.” (Філіп'ян 4:6-7)

Є цілком можливо вийти навіки із Єгипту, подібно до Ізраїля, через пролиту кров Ягняті, але ніколи не досягнути Ханаану, життя з подостатком, а блукати по пустині поразки, як Ізраїль, на протязі сорока років. Є переможне життя і з життя поразки: Мир з Богом і Божий мир; спасіння й учнівство; іти до Христа й іти за Христом; брати даремно спасіння й брати ярмо служби; приходити до Христа й іти для Христа. Ми можемо бути в свіtlі, однаке потребуємо навчитись ходити у свіtlі. Як чудово дає Ісус ілюстрацію цій правді. В Івана 4 наш Спаситель говорить жінці біля криниці:

„Кожен, хто воду цю п’є, буде прагнути знову.

А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повіk, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в житті вічне.” (Іван 4:13-14)

Це є вода спасіння. Кожний віруючий має в собі воду життя. Але якщо вона залишається тільки в ньому й не йде далі, очевидно, що вона нікому не даста жодної користі. І тому у Івана 7 є поступ вперед, де Ісус каже:

„А останнього великого дня свята Ісус стояв і кликав, говорячи: Коли прагне хто з вас -- нехай прийде до Мене та й п’є!” (Іван 7:37)

Це знову відноситься до спасіння, приходити до Нього за викупом, але наш Господь на цьому не зупиняється. Він додає:

„Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його.

Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто

ввірував у Нього. Не було бо ще Духа на них, -- не був бо Ісус ще прославлений.” (Іван 7:38-39)

Зауважте як ясно є тут поставлені ці дві можливості й як чітко тримав їх окремо Господь. В Івана 4 наш Спаситель обіцяє жінці біля криниці живу воду, що буде в ній самій, а в Івана 7 Ісус говорить, що з його нутра витікатимуть ріки живої води. Не струмочки, не струмки, але ріки! Це є життя з подостатком. Мати воду в собі є спасінням. Лише тільки тоді, коли ви станете учнем, зможе вода випливати й принести користь іншим.

СИМОН ПЕТРО

Повернімося тепер до Симона Петра для кінцевої ілюстрації. В Івана 1 Симон приходить до Христа й спасається, але з ним, здається, нічого не трапляється наскільки говорить Писання. Не було зовнішньої зміни у його житті. Він повернувся назад до свого рибальства, до своїх неводів й до свого попереднього заняття. І тоді прийшов другий поклик в Марка 1: „Іди за Мною” і тоді ми читаемо: „І зараз вони свого невода кинули, -- та й пішли вслід за Ним” (Марко 1:18)

Симон, який став Петром, прийшовши до Христа тепер стає учнем слухаючи Його наказу й залишаючи все, щоб іти за Ним. Таке саме трапилося з Яковом, Іваном, бо ми читаемо у цьому самому розділі:

„А коли недалеко пройшов, то побачив Він Якова Зеведеєвого та брата його Івана, що вони в човні невода лагодили.

І зараз покликав Він їх. І вони залишили батька свого Зеведея в човні з робітниками, -- і пішли вслід за Ним.” (Марко 1:19-20)

Вони залишили дещо коли прийшов поклик на службу. Вони залишили своїх батьків, свої човни, своїх слуг й пішли за Ним. Знову ми твердимо й ми будемо продовжувати повторяти, що спасіння дается даремно, бо ми не хочемо, щоб нас хто не зрозумів у цій справі, але учнівство є тільки для тих які є готові заплатити ціну. В наступному розділі ми будемо студіювати багате вчення Святого Письма відносно ціни учнівства та слідуванням за Господом Ісусом Христом, а також про славну нагороду, яка чекає при кінці дороги.

Тому перед закінченням цього розділу, чи смію я запитати вас, чи ви коли звернули увагу на Христів заклик іти за Ним? Ви є спасені, ви довірилися Йому, але ви не є повністю щасливі. Ви є незадоволені ви не маєте запевнення й радості спасіння. Чи ваше життя справді рахується для Христа? Чи ви коли повністю віддалися Йому? Чи ви маєте благословення повного підпорядкованого життя?

Мені байдуже яким іменням ви називаєте це, але є дві можливості християнського досвіду. Ми можемо називати його виразним досвідом, другим благословенням, або чимсь іншим. Ми можемо називати це повним підпорядкуванням чи переможним життям чи посвятою. Ми попросту не будемо сперечатися про термінологію, але це є найбільша потреба сьогоднішнього дня. Воно може або не може бути супроводжене чуттєвим захопленням; воно приходить коли віруючий стане перед фактом, що він винний Йому все, бо Він віддав усе за нас.

Цей досвід може співупасти одноразово з хвилиною нашого спасіння, як це сталося у випадку з Павлом. Воно може прийти деякий час пізніше, як це сталося з Петром. Це може статися виразним досвідом, коли у якісь кризі ми повністю покоримося й зробимо заповіт із Богом. Або може бути поступовий ріст у ласці й знанні так, що ми прибудемо до учнівства на пригадуючи коли воно почалося й як воно сталося. Всі ці деталі не є важливі. Важлива річ, найважливіша річ, є запитати себе чесно чи є я в найкращому стані для Господа Христа? Чи я знаю радість учнівства й покори? Чи я склав усе до Його ніг? Чи мое життя є важливе для мене? Тоді чесно шукай своє серце за всіми знаними й сумнівними гріхами, за всіми непокореними й не підпорядкованими ідолами. Визнайте це, присвятіть всього себе, не зважаючи на ціну і благословення буде вашим. Назвіть це якою назвою ви тільки бажаєте. Це є життя з подостатком!

СЬОМИЙ РОЗДІЛ

ХРЕСНА ДОРОГА

„Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я
Отця, і Сина, і Святого Духа,

навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів.”

(Матвій 28:19-20)

Наш Господь Ісус перед Своїм віходом дав два доручення Своїм учням. Перше було проповідувати Євангелію. Друге учити тих, що уже прийняли Євангелію й є спасені. Перше доручення є загальновідоме для всіх:

„Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!” (Марко 16:15)

Ця Євангелія є посланням доброї новини, що Ісус умер за наші гріхи й воскрес із мертвих для нашого оправдання, щоб усі, що вірять у Нього отримали вічне життя. Але у цім є більше, ніж лише бути спасеним, у цім є більше ніж утеча від пекла, у цім є більше ніж іти до неба після смерті. Спасіння є лише початок того, що станеться, коли прийде Ісус. І тому наш Господь дав додаткове доручення, коли Він сказав:

„Тож ідіть, і навчіть усі народи ...” (Матвій 28:19)

Це є додаткове доручення до проповіді Євангелії. Слово „навчіть” в Матвія 28:19 є „матетеуо”, що означає „зробити учнями”. Учень є студент чи челядник, який приготовляється для спеціального завдання. Ми не є лише спасені від чогось, але так само для чогось і на щось. Учнівство викликає жертвування, а це означає дисципліна. Петро, як ми вже бачили, мусів вивчити цю важливу лекцію, перед тим як Спаситель міг повністю його вжити. Коли він прийшов до Христа у Івана 1, він став віруючим. Коли ж він залишив усе й пішов за Христом він став учнем.

ДВІ СЛУЖБИ

Тому є два служіння, які Бог доручив тим, яким Він довірив Євангелію. Одне служіння є іти й говорити про добру новину спасіння, а друге є слідувати після проповіді Євангелії із докторатом та навчанням тих, що уже увірували. Божа ціль у спасенні людей не заключається лише у стриманні їх від пекла

та забратті їх до неба коли вони помруть, але у вживанні їх тут на землі поки вони є ще живі. Святе Письмо учиє про цей факт й він є підтвердженій всіма досвідами християнської церкви у всі віки, що Бог уживає лише тих людей у виконанні Свого доручення, які в додаток до свого приходу до Христа, як Спасителя, вивчили велику лекцію про Його Господство й мають Його, як свого Наставника на ціле життя й певно, цілковито й повністю підкорили себе і все що вони мають на Його службу. Це називається учнівством.

ЗАПЛАЧЕННЯ ЦІНИ

Перед тим як ми перейдемо до ціни правдивого учнівства, ми хочемо бути повністю ясними у справі спасіння. Ми боїмся, що коли ми проповідуємо учнівство, люди часами мішають це із спасінням й дістають думку, що вони мусять щось зробити, залишити щось чи віддати щось щоб спастися. Такий може бути наслідок тієї проповіді Євангелії, яка не помічає чіткої різниці між спасінням та учнівством.

Знову й знову деякі люди уживають ті місця де Ісус говорить, щоб слідувати за Ним, як ніби то є передумовою для їхнього власного спасіння. Звичайно, це імпонує природному серцю й тілу. Люди люблять мати частку у довершенні свого спасіння й тому, якщо хто обіцяє їм хоч невелику частину, хай ця частка буде найдрібніша в отриманні чи триманні спасіння, вони певно знайдуть багато охочих людей, які б хотіли мати хоч невелику частинку слави у довершенні свого власного спасіння.

Тому ми мусимо повсякчас твердити, що спасіння є виключно Божою роботою. Це є Божою роботою й ми нічого не можемо зробити чи щось до тієї роботи додати. Коли ви приходите до Христа, ви нічого з собою не приносите, бо ви нічого не маєте, але навпаки ви отримуєте все. Це все є з ласки через віру. Але бути учнем є цілком інша справа. Бути учнем означає слідувати по стопах Наставника. Це вимагає повного підкорення Його волі й признання Його Господства.

Бути учнем дещо коштує, але бути віруючим є даремно. Слово учень означає послідовник, учень чи студент, який підпорядковується наказам. Коли ви ідете за Ним то ви стаєте челядником Чоловіка Смутку і Його кроки вестимуть через Гетсиманський Сад на Голгофу. Бути учнем означає, що ви мусите бути охочими заплатити ціну, яку заплатив Сам Христос.

Саме якраз тут багато Євангельських проповідей терплять поразку. Вони мішають спасіння з учнівством, віру з ділами, прихід до Христа за спасінням й слідування за Ним для

служіння. Ми чули багато проповідей, які створили враження, що для того, щоб бути спасеним треба позбутися цієї або тієї речі, зробити це або те, заплатити ціну й залишити все. Але це не є спасінням. Ви не спаслися через те, що ви щось зробили, щось залишили чи щось відчули. Ви спаслися через те, що Христос заплатив ціну за ваші гріхи на Голгофі. Ви спаслися через те, що Він залишив усе Своє, щоб дати вам вічне життя.

Ви не є спасені тим, що ви відчуваєте, але тим, що Він відчув на Голгофському Хресті за вас. Але ви маючи все те можете умерти в пустині, поза Єгиптом, але не в Ханаані, що є найкращим Божим приготовленням для вас. Ви можете мати спасіння, яке отримуєте через віру, однаке не досянете найкращого, що Бог має для вас.

ЗНАЧЕННЯ ВІЧНОГО ЖИТТЯ

Життя учнівства є слідування за Господом викликає не лише повне підкорення й уступання, але воно викликає терпіння й може навіть заплату ціни самим життям. Тоді, також, вічне життя дається на постійну власність й воно не залеже від того чи ви щось зробите чи ні. Маючи вічне життя ви таки прийдете до неба.

Це є цілком інша пропозиція життя учня й життя з подостатком. Хоч воно запевняє нам нагороду за вірність в Його Царстві, коли знову прийде Господь, однаке є завжди пересторога, що ми можемо втратити своє учнівство, якщо ми не усвідомимо, що лише повним й цілковитим послухом Йому, ми зможемо утримати учнівство. Іван говорить нам про це у цікавому вірші II Іван 8:

„Пильнуйте себе, щоб ви не згубили того, над чим працювали, але щоб прийняли повну нагороду.”

Зверніть увагу, що у цьому вірші не говориться: Пильнуйте себе, щоб ми не згубили того, що ми отримали”, але „того, над чим працювали”. Іван не говорить про втрату Божого дарунку – спасіння, але нагороду, яку Господь дає за вірну службу. Деякі будуть ось, ось спасенними. Інші ж отримають повну нагороду. Він говорить про те, що ми зробили для Христа. Отже учнівство означає жертву й терпіння, але також обіцяє нагороду й радість. Є багато цитат у Писанні, які мають справу із різницею між лише віруванням й учнівством. Ми просимо звернути вашу увагу на декілька. У Матвія 8:19 ми читаємо:

„І приступив один книжник та й до Нього сказав:
Учителю, я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов?”

Тут був чоловік який очевидно уже раніше прийшов був до Христа й тепер пропонує іти за Ним, слідувати за Ним. Зверніть увагу на відповідь нашого Господа. По суті вона є

така. Чи врахували ви усі кошти? Чи ви знаєте, що то означає слідувати за Мною й бути Моїм учнем? Чи ви усвідомляєте собі, що ви обіцяєте? Тому почуйте потрясаючі слова нашого Господа:

„Промовляє до нього Ісус: Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, -- Син же Людський не має де й голови прихилити.” (Матвій 8:20)

Я уявляю собі, що Господь мусів тоді повернутися до цього чоловіка й сказати, „Отже, чи ви й далі хочете іти слідом за Мною? Чи ви хочете заплатити ціну? Ви змусите, якщо ітимете за Мною, іти слідом за відкинутим Спасителем, який є уже в дорозі до хреста.”

„А інший із учнів промовив до Нього: Дозволь мені, Господи, перше піти та батька свого поховати.

А Ісус йому каже: Іди за Мною, і зостав мертвим ховати мерців своїх!” (Матвій 8:21-22)

„Якщо ви хочете бути Моїм учнем”, говорить Ісус, „ви мусите бути охочими підпорядкувати все Мені, ставлячи Мене перед усім іншим не зважаючи на те якими важливими інші справи не здавалися б, навіть хоч би й похорон свого власного батька.” Звичайно, Ісус тут не має на увазі того, щоб ми не віддали останньої шані нашим улюбленим, й безперечно не має ніякої шкоди в похороні свого батька, але Він випробовував його, щоб побачити чи він був охочий іти повністю за Ним. Справа учнів не полягає в похороні мертвих людей, але у воскресінні мертвих Євангеліє Божої ласки. В Марка 8:34 Господь Ісус Христос говорить:

„Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зреchetься самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!”

В Луки 14:27 ми читаемо:

„І хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, -- той не може бути учнем Моїм!”

Наш Господь не каже, що ми мусимо нести хрест, щоб бути спасеними, але щоб бути учнями. В Писанні є лише один Хрест. Ми говоримо про хрести у множині, але Писання розпізнає лише один хрест -- Хрест на якому умер Сам Ісус. Це є хрест служби для інших. І якщо ви хочете бути учнем, то ви мусите нести той хрест, бо ви мусите шукати Божої слави спочатку та більше турбуватися про спасіння своїх громадян, ніж лише утішатися своїм власним спасінням.

Ми всі говоримо про хрести. Один чоловік сказав мені одного дня, „Я несу жахливий хрест. Я одружився з жінкою, яка має таку вдачу що навіть тигриця виглядає лагідною. Я маю жахливий хрест.”

Я сказав: „Брате, це не є ваш хрест. Це є ваша власна помилка.

Інший сказав: Я несу хрест. Одно з моїх дітей є калікою й воно мене звязало так, що я не можу робити того, що я хотів би зробити для Христа.”

Знову ж це не є хрест. Це є тягар який Господь поклав на вас й цей тягар Він пропонує нести з вами.

Ще інший говорить: „Я несу великий хрест. Перед моїм спасінням я мав жахливий апетит на алкоголь й тепер Господь дав мені підприємство де я зустрічаю людей, які мене спокушують, щоб я повернувся до старого життя. Так це є тяжкий хрест.”

Слухай, брате, це також не є хрест. Це є іспит й випробовування вашої віри. Сам Господь дасть вам перемогу. Хрест у Письмі є один, хрест на якому висів Христос. Нести хрест означає умерти. Чи ви охочі нести такий Хрест? Така є ціна учнівства. Коли християнські чоловіки й жінки навчаться нести такий Хрест, тоді настане велике пробудження, яке струсе навіть основами землі.

ВІДРЕКТИСЯ СЕБЕ

Знову Ісус сказав: „Якщо хто бажає бути моїм учнем, нехай він відречеться від себе.” Це є цілком відмінна річ від самозречення. Самозречення є відмова собі деяких речей, без яких, можливо, вам буде навіть країце. Але „зректися себе” є пожертвувати себе Господеві для Його служби.

Це означає „покласти себе на хрест, як живу жертву”. Так само говорить Павло в посланні до Римлян 12:1

„Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, -- повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, присмну Богові, як розумну службу вашу.”

Дослівно перекласти це означає, „зробіть подарунком тіла ваші Богові, як живу жертву, з вдячністю Йому, який став вашою умираючою жертвою заради вашого спасіння. „Ми чуємо, як люди говорять: „Я готовий умерти за Христа, бо я Його так дуже люблю.” Але Він не просить нас це робити. Він не просить нас умерти за Нього. Він хоче, щоб ми жили для Нього. Я радше не хотів би умерти за Христа. Я радше хотів би жити для Нього якнайдовше. Клопот є той, що деякі християни, які охочі умерти за Христа, тепер не живуть своїм життям для Нього.

Багато інших уривків можна було б зачитувати, щоб показати якщо ціну Господь кладе на учнівство. Однаке перед заключенням, я просто хочу вам пригадати, що Ісус, Який робить ці вимоги, ніколи не просив би щось робити когонебудь, якщо б Він Сам не був охочий те робити. Він також, коли

прийшов спасти нас, зробив послух Своєму Отцеві першорядним, а все інше другорядним. Він став направду зразковим учнем й залишив усе, щоб спасти нас.

Подумайте Хто Він був, Творець всесвіту! Й однаке через Свою любов до бідних, загублених, нікчемних, грішників, які заслужили бути в пеклі, Він залишив небесну славу й прийшов бути зневаженим, покинутим, опльованим й розп'ятим на хресті, щоб ми могли жити. Ми, звичайно, не повинні вагатися й на хвилину коли Він закликає нас: „Ідіть вслід за Мною, -- й Я зроблю, що станете ви за рибалок людей.” Чи ви хочете зустріти Його не принісши найкращого на що ви є спроможні? Боже, допоможи нам сказати, „Я здаю все.”

Пам'ятайте, якщо ви є християнин, ви є або тілесні або духовні; ви є переможці або переможені й Бог має щось кращого для вас. Це є велика потреба сьогодні для тих, що живуть розгромленим життям. Якщо в цю хвилину ви передасте Йому усе й прийдете у повній й абсолютній покорі з повним визнанням своїх гріхів ви отримаєте чудове благословення. Ви лише потребуєте повернутись до Нього тепер й зробити, що зробив Петро, -- бути охочим сказати, „Господи, я хочу іти слідом за Тобою до кінця.” Тоді ви також пізнаєте життя з подостатком й станете учнем.

ВОСЬМИЙ РОЗДІЛ

ДОРОГА ВІДСТУПНИКА

„А Симон Петро стояв, гріючись, І сказали до нього:
„Чи ти не з учнів Його?” Він відрікся й сказав: „Ні!”

Іван 18:25

В попередніх розділах ми в деталях показали різницю між спасінням та учнівством. Коли ми приходимо до Господа Ісуса з вірою ми отримуємо вічне життя, але тільки тоді коли ми навчимося признавати Його за Спасителя всього що ми є й що ми маємо, можемо знати радість повної покори та учнівства.

Ми також бачили, що Петро мав два поклики, один прийти до Христа за спасінням, а другий іти слідом за Господом для служби й жертви. Ми також показали ціну учнівства, яке означає цілковите підпорядкування й приймаючи Його, як свого Директора, Учителя, Господа нашого життя, охоче виконувати Його накази незважаючи куди б вони не вели, в абсолютному довірі, що Він також є спроможний „тримати те, що ми зобов'язалися Йому на цей день.”

УЧНІВСТВО МОЖНА ВТРАТИТИ

З потреби ми знову мусимо зробити другу різницю між спасінням та учнівством. Бо коли спасіння дає вічне життя, учнівство можна втратити. Для християнина, який зізнав цілковиту перемогу в Христі, є можливо втратити ту саме перемогу й радість учнівства через те, що спасіння залежить від віри, а учнівство залежить від нашої вірності як віруючого.

Як яскравим прикладом цього ми знову візьмемо життя Петра, який утратив те життя з подостатком, коли прийшла дійсна спроба. Після трохрічного ходіння за Христом, коли він бачив усі докази Його сили й маєстату, Ісус із учнями приближався до хреста. Петро хоробро, але нерозумно, пробуючи захистити свого Господа у Гетсиманському Саду, вихватив меча й відтяг вухо слуги первосвященника. Але незважаючи на його зусилля захистити свого Учителя, вони схопили Господа в Саду, зв'язали й відвели Його. І саме тоді Петрова відвага цілковито відпала й ми читаємо наступне:

„Петро ж здалека йшов слідкома.” (Лука 22:54)

Петро ще продовжував іти слідом, але відстав далеко, бо ми читаемо, що він ішов здалека. Нарешті вони прийшли до палацу первосвященика й Петро, холодний та задубілий, через те що йшов здалека слідком, є виявлений, як один з послідовників Господа. Ми читаемо:

„І питає Петра воротарка служниця: Ти хіба не з учнів Цього Чоловіка? Той відказує: „Ні.” (Іван 18:17)

Зверніть увагу на запитання, „Чи не є ти із учнів цього чоловіка?” Знову в Івана 18:25 ми читаемо другий випадок відречення Петром Христа „А Симон Петро стояв, грючись. І сказали до нього: Чи й ти не з учнів Його? Він відрікся й сказав: Ні!”

Матвій додає деталі як то Петро клявся й присягався відрікаючись свого Спасителя кажучи, „Я навіть не знаю Його”.

„Тоді він став клястись та божитись: Не знаю Цього Чоловіка!” (Матвій 26:74)

ПЕРЕСТАВ БУТИ УЧНЕМ

Яка сумна, сумна картина. Петро, послідовник Господа, знову піддався старому чоловікові тіла, Симонові, клянеться й лається, що він навіть не знав Цього Чоловіка, який незабаром умре за нього. Саме тоді й саме там Петро утратив своє учнівство. Він не втратив свого спасіння. Він утратив своє учнівство. Він утратив свою радість й спільність з Господом. Він не був відкинутий, він не перестав бути дитиною Божою, але він втратив перемогу учнівства.

„Ступну річ, що ми бачимо то, як Петро, роздавлений своїм сумлінням втрати, виходить назовні й гірко плаче. Але усе те Петрове плакання тієї ночі нічого йому не дало. Воно не дало йому полегшення й Петро далі був нещасним як і раніше, навіть після гіркого плачу. Ми часто припускаємо, що коли Петро вийшов на двір та поплакав, то вже все стало впорядку, однака нічого подібного не сталося. Петро публічно відрікся свого Господа й зоки публічні гріхи не визнаються публічно, радість та спільність не може бути повернута. Цим ми не маємо на увазі, що ми маємо визнавати приватні гріхи один одному, але публічна догана вимагає публічного визнання.

Можливо Петро так уявляв, як це багато уявляє, що коли ми відступимо й відречемося нашого Господа й тоді, якщо ми приватно й таємно визнаємо то все вже буде впорядку. Ні, принцип порушений тут, іде багато глибше.

Цей принцип є, і ми мусимо знову повторити -- публічні гріхи мусять бути визнані публічно. Однака, я тверджу, що це не включає приватник гріхів. Приватні гріхи, ми віримо, мусять бути визнані приватно, але інше є також рівнозначно

правдиве -- публічні гріхи мусять бути визнані публічно.

Багато церков занепало в таких обставинах, коли вони не вимагали публічного визнання й дисципліни від тих членів, які були публічною доганою для справи Христа. Зачасто, коли християни відступали й приносили неславу на церкву, їх тихенько приймають знову назад й тому, що вони мають вплив або гроші, все загладжується й пропускається. Але наш дорогоцінний Господь не зробив нічого подібного з Петром, бо Він вірить, щоб усе було зроблено досконало. І тому, як багато не плакав би Петро, те, що він зробив відкрито, мусить бути визнано ним відкрито.

I ПЕТРО

Петро публічно втратив своє учнівство й його покаяння у кутку нічого йому не помогло. Однака, він далі був віруючим й об'єктом Христової любові. Він ще далі був дитям Божим, хоч у сумному стані й хоч він відрікся свого Господа, Господь не відкинув його, але пішов, щоб привести його назад.

Я хочу щоб ви зауважили як лагідно Господь полагодив цю справу. Після Своєї смерті наш Господь воскрес й з'явився жінкам. І анголи при гробі дали цим жінкам вістку для учнів і ми чуємо як вони говорять:

Не жахайтесь! Ви шукаєте Розп'ятого, Ісуса Назарянина. Він воскрес, -- нема Його тут! Ось місце, де Його поховали були.

Але йдіть, скажіть учням Його та Петрові: Він іде в Галілею попереду вас, -- там Його ви побачите, як Він вам говорив.” (Марко 16:6-7)

Скажіть Його учням та Петрові. Зауважте яку вістку дали анголи жінкам. Учням та Петрові. З цього ми зауважуємо, що Петро більше не є заражаний між учнями, хоч він навіть гірко плакав й намагався таємо покаятися за свої публічні гріхи. Як то мусіло вразити Петрове серце коли жінки принесли вістку: Нам наказано принести новини учням і тобі, Петре. Він утратив своє учнівство, свою перемогу, свою радість, але він не втратив свого Спасителя. Дяка Богові за те! Ніжно, але категорично й ріжучо Господь пригадує йому цими двома словами „та Петрові”, що він хоч і не є уже більше учнем, однака Господь думав про нього й лише чекав, коли він задовільнить умови сповіді й покаяння, щоб бути знову поновленим. Тому у цих словах є догана й запрошення.

Я ЙДУ ЛОВИТИ РИБУ

Декілька днів пройшло, під час яких Господь показував Себе

учням і Петрові, але Петро ще далі був жалюгідним, яким є кожний відступник, хоч як хитро то б не прикривалося. І так ми читаемо, як Петро в розpacні та нещасті вирішує, що не має жодної користі так продовжувати їй що він мусить погодитися пробувати забути цілковито Господа, забути минуле, їй повернутися до свого старого життя, до своєї старої професії. Іван дає яскравий опис цієї Петрової спроби в 21 розділі:

„Укупі були Симон Петро, і Хома, званий Близнюк, і Нафанайл, із Кані Галілейської, і обидва сини Зеведеєві, і двоє інших із учнів Його.

Говорить їм Симон Петро: „Піду риби вловити”, Вони кажуть до нього: І ми цідемо з тобою. І пішли вони, і всіли до човна. Та ночі тієї нічного вони не зловили.

(Іван 21:3)

Симон Петро каже: „Піду риби вловити”. Я можу майже уявити, як Петро каже, „Все скінчилося, панове. Не має жодної користі більше іти. Ми знаємо, що Господь воскрес, але де Він с тепер? Ми бачили Його часом, але Він не проповідує більше. Здається, що Він не має більше жодного післанництва тут внизу. Він не зміщується з товпою як це робив раніше. Надія на Царство уже певно урвалася, й тому краще забути за всю цю справу й повернімося знову до наших старих занять.”

При тій нагоді, коли він став учнем, Петро залишив усе й пообіцяв іти слідом за Господом аж до кінця. Він і інші залишили своє старе життя й навіть свої старі заняття три з половиною років тому, коли вони почули, як Він казав:

„Ідіть услід за Мною, -- і зроблю, що станете ви ловцями людей.” (Марко 1:17)

Бідний, бідний Симон Петро! Як гріх робить навіть віруючого сліпим. Все, що він потребував зробити, щоб стати поновленним й все добре залагодити, було шукати Господа й зробити публічне визнання й усе стало б знову гаразд. Але відступник не шукає за Господом. В хвилину, коли він зробить визнання він перестає бути відступником. Однаке, дяка Богові, що Господь шукає відступника. Отже, тут ми знову знаходимо Петра при ловлі риби без Господа. Справа є сумна тому, що Симон Петро захотив шість інших учнів іти з ним.

Християни ніколи не стають відступниками поодиноко. Вони жадають товариства й завжди тягнуть за собою інших. Це є характерно з тими, які виступають із спільноти. Якщо б Петро пішов сам, то це було б краче для нього й усіх. Це є факт, який ми переживаємо знову й знову у нашому служженні про що я певний, може посвідчити кожний проповідник. Коли християни стають невдоволеними, огорченими й відступниками, то замість того, щоб тримати це при собі, вони

завжди намагаються взяти інших, щоб відступити разом з ними. Замість того, щоб залишити церкву в якій вони більше не отримують благословення й дозволити тим, що далі є в спільноті отримувати благословення, вони стоять ззаду церкви шепочучи, критикуючи, шукаючи хиби, аж поки вони не виведуть цілу групу із рівноваги через свої власні дрібниці.

ВОНИ НІЧОГО НЕ ЗЛОВИЛИ

І тієї ночі вони нічого, нічого не зловили. Вони цілу ніч зловили рибу, але все надаремно. Без Ісуса, не має користі з риболовства. Однаке християни, які не є в спільноті з своїм Господом, намагаються ловити рибу. Вони продовжують кричати, молитися, проповідувати, але нічого не стається. Це є характеристично. Але „тієї ночі вони нічого не зловили.” Після того як Ісус зустрів їх наступного ранку, вони зловили більше риби ніж могли її витягнути на берег.

Чи я описав ваш стан й чи ви хочете бути настільки чесними й подивитися собі прямо в очі? Ви також колись горіли для Господа й мали щирість й радість у Його службі й тепер ви також стали огорчені, критичні, невдоволені й шукачі хиб.

Я чув усікі оправдання. Хтось зразив, хтось вас підвів. Але, улюблені, коли ми зустрінемося лицем в лицо із цією справою перед Господом, як Петро мусів це зробити, ми мусимо визнати, що ми винні. І якщо ми хочемо бути у послусі перед Ним, тоді не зважаючи на те, що хтобудь у цілому світі робитиме ми й далі можемо мати спільність із Ним. Нехай Бог буде ласкавий до нас та вкладе нам ці лекції Петра у наше власне серце і допоможе притендувати на обіцянку:

„Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої.” (Іван 1:9)

ДЕВ'ЯТИЙ РОЗДІЛ

ЯКЩО МИ ВИЗНАЄМО СВОЇ ГРІХИ

„Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха.”

Іван 1:7

В попередніх розділах ми студіювали учнівство апостола Симона Петра. Ходячи, як учень, у солодкій спільноті із Господом на протязі трьох з половиною років, Петро провалився коли прийшов дійсний іспит. Він відрікся свого Господа, утратив учнівство й вийшов із спільноти. Але чудовою річчю є те, що Господь Ісус Христос далі любив його й пам'ятив про нього. То був Він, хто кинув на нього поглядом в середині Своїх глибоких передсмертних муках, який примусив Петра вийти надвір й гірко заплакати.

Ми вдячні Богові, що не зважаючи на те, що Петро відрікся Господа, Господь же не відрікся його. Він далі був Божим дитям, хоч він навіть утратив свою радість, перемогу та спільність. Петро так далеко відішов, що він нарешті запропонував повернутися до старого життя риболовства й переконав своїх шістьох приятелів іти з ним. Але хоч вони й ловили рибу цілу ніч, проте нічого не вловили й ранок застав їх без риби навіть на сніданок. Голодні й стомлені, але ще не переконані, що ловити рибу без Христа є марно, вони виходили на берег, коли раптово щось сталося.

А як ранок настав, то Ісус став над берегом, але учні не знали що то був Ісус.

Ісус тоді каже до них: Чи не маєте, діти, якоєс поживи? „Ні”, вони відказали.” (Іван 21:4-5)

В цьому простому записі є іронія й ласкова ніжність. Авеж Господь знав, що вони нічого не піймали, але щоб дати їм зрозуміти, що без Нього не має ніякої користі, Він запитує їх у такий іронічний спосіб, „Чи не маєте, діти, якоєс поживи?”

Як то мусіло вколоти їхні серця. Ці чоловіки, які намагалися забути Господа, тепер раптово стали віч на віч перед Ним й це слово догани є першим, що вийшло із Його уст.

Однаке тут є ще інша лекція -- лекція Його ласки й ніжності до помилюючих учнів. Коли Він був невидимим для них, Він

бачив їх трудячих і потіючих цілу ніч в своїх безплодних, тілесних зусиллях. Тоді Він приходить вранці до берега, щоб їх зустріти. Не диво, що учні спочатку не могли піznати Його. Увесь розум її розсудливість є перекручені й викривлені у віруючого, який є поза спільністю. Як гостро мусіли ці слова вразити їхнє винне сумління. „Чи не маєте, діти, якоєс поживи?”

Зауважте, Він кличе їх не мужчинами, а „дітьми”. Вони діяли як діти, дрібні малята, а не як зрілі віруючі, які ходили із Спасителем й слідували за Ним на протязі трьох з половиною років. Тут є ніжність але також і гостра догана. „Чи не маєте, діти, якоєс поживи?” Звичайно, що Господь знову усе про це. Це питання не було для того, щоб дістати інформацію для Себе, але щоб викликати засудження у їхніх власних серцях. Тоді слідує наказ Господа:

„Закиньте невода праворуч від човна, то й знайдете! Вони кинули, і вже не могли його витягнути із-за безлічі риби...” (Іван 21:6)

„Закиньте но невода вправо від човна”. Коли ви не маєте спільноти з Господом, то ви завжди ловите рибу по неправільній стороні незважаючи на те, яка б то сторона не була і Він говорить „попробуйте праву сторону”. Але тепер в послусі Господеві, вони зловили величезну кількість риби. Коли це сталося Іван пізнав Господа й скрікнув: „Це ж є Господь!” То був Іван, який пізнав Його, але бідний Петро був цілком заскочений. Він пожертвував усе, що мав, навіть свою одежду, у своїх зусиллях відремонтувати човен для риболовства. Петро був голий й без одягу. Він, очевидно, ужив свою одежду для того, щоб затулити шви, позатикати дірки у старому човні, бо коли Господь зробив їм несподіванку того ранку, ми читаємо у Євангелії, що „Петро був нагий”.

Одного разу він сказав, що залишить усе заради Тебе, а пізніше не міг витримати проби. Але тепер він віддав усе, щоб повернутися назад до старого життя аж поки на його спині не зісталося й сорочки, стрічки з одежі. Можливо також, що Петро тяжко працював й в жарі труду він скинув усю свою одежду. Так, часами люди будуть тяжче працювати в тілі ніж у дусі. Я знову таких, які були ревнівими для Господа й церкви, але після того коли щось станеться з ними, що зломить ту спільність, вони стають подвійно активними й в подвійно більше ламають ту програму, якій вони колись так ревно служили.

ДІВІТЬСЯ НА ІСУСА

Дивні речі трапляються коли люди здіймуть свої очі з Господа й стануть дивитися на інших та йдуть вперед в енергії

тіла. Дивні речі трапляються, коли ми, ідучи здалека слідом за Ісусом, зведемо свої очі на турботи, хиби інших, на наші проблеми, замість на Христа. І так ми читаємо інтригуючий запис:

„А Симон Петро, як зачув, що Господь то, накинув на себе одежину, -- бо він нагий був, -- та й кинувся в море...”
(Іван 21:7)

Тоді слідує пропам'ятна сцена на березі при вогні й той незабутній сніданок з Господом Ісусом, як господарем. Ісус приготовив їжу для голодних учнів й запросив їх прийти й їсти. Ісус, знаючи що вони нічого не зловили за всю ніч, уже передбачив потребу цих голодних рибаків й смажив рибу на жару, коли вони вийшли з човна. Із запису здається, що вони снідали в абсолютній мовчанці. Здається ніяке слово не було сказане. Не має записано, щоб хтонебудь із них сказав слово. Що вони могли сказати? Тут вони опинилися віч на віч із Господом, якого вони покинули й Петро, який лаявся й присягався, що він не знав Господа.

Було краще, щоб нічого не було сказано. Чим менше сказано тим краще. Нехай досвід просякне їх. Тому також Сам Господь нічого не казав, коли вони ішли. Який дивний сніданок то мусів бути! Тут були учні із своїм Господом й жодне слово не було сказане між ними. Але тоді, коли скінчився сніданок Господь Ісус звертається до Симона Петра. Він відокремив його, -- він, який відрікся Його й був підбурювачем цього незаконного рибальства і ми читаємо:

„Як вони вже поснідали, то Ісус промовляє до Симона Петра: Симоне, сину Йонин, -- чи ти любиш Мене більше цих?” (Іван 21:15)

В світлі того, що ми вчили відносно двох природ в Симоні Петрі, цей вірш є одним із найбільш роз'яснюючих, який ми тільки могли б знайти. З яким значущим способом Господь звертається до Петра! Він кличе його Симон. Він не каже до нього Петро. Він не каже до нього, Симон Петро, але Він каже, Симон, і тоді виразно додає, син Йонин. Симон було його природне ім'я за його першим народженням. Петро було його духовне ім'я по його другому народженні. Симон було його ім'я, яке він отримав від свого батька, Петро було ім'я, яке дав був Сам Господь. Одне було ім'ям старого чоловіка, а друге було ім'ям нового чоловіка. Це було тоді коли у цілком іншому розділі Матвія, Симон визнав, що Ісус був Христом, Сином Божим, тоді Ісус дав йому нове ім'я й сказав:

„Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло й кров тобі це виявили, але Мій Небесний Отець.

І кажу Я тобі, що ти скеля (Петро), і на скелі оцій побудую

Я Церкву Свою, -- і сили адові не переможуть її.” (Матвій 16:17-18)

Симон, син Йонин! Як Господь пригадує йому, що він ішле є Симон, що він піддався тілові й старій природі. Але незважаючи на це все чи не чудово є знати, що він ще був Петром. Хоч здавалося, що Петро був цілковито занурений, однака він ще був. Яким чудовим і вірним Він є! „Якщо ми не є вірними, Він залишається вірним. Він не може зреагувати Себе.”

ВІДНОВЛЕННЯ ПЕТРА

Після того як Господь пригадав йому цей факт, Він говорить до нього: „Симоне, сину Йонин, -- чи ти любиш мене більше цих?”

Ми запитаємо „більше ніж що?” Що наш Господь мав на увазі? Ми віримо, що відповідь є цілком очевидна.

„Чи ти любиш Мене більше ніж твое старе життя; більше ніж опі старі човни та неводи; більше ніж цих супутників та друзів? Три роки тому, Петре, ти сказав, що ти будеш іти слідом за Мною, де тільки Я не пішов би, ти залишив усе, але ти не зміг іти поза Гетсиманський садок за Мною. Ти провалився й вернувся назад до любові старого життя. Слухай, Симоне, Я хочу, щоб ти вернувся назад до Мене. Чи ти любиш Мене більше ніж ці речі до яких ти вернувся? Чи ти любиш Мене понад усе? Більше ніж своє життя, свою безпеку, свої вигоди?”

Бідний Петро, принижений і переможений, не зміг цього сказати. Науковці Біблії знають, що слово „любиш”, яке Господь уживав у цьому відношенні до Петра є слово „агапас”, що означає „любити понад усе”. Коли Петро дав відповідь Господеві, він не вжив слова „агапас”, але слабіше слово ніж любити, слово „філео”, що означає також любити, але менш ніж понад усе, любити менш ніж безмежно.

Так, Петро повертається назад. Він втратив своє зухвалство. Колись він сказав „Я ітиму до смерті за Тобою”. Тепер Ісус питав, „Чи зробив би ти це ще? і Петро не сміє це сказати тепер, але відповідає, ”Так, Господи, Ти знаєш, що я кохаю Тебе.“ Але він уживає слабіше слово і каже, „Не так дуже як я повинен, але я кохаю Тебе, Господи.“

Тоді Господь уживає другий раз слово „агапас“ і знову Петро пчулилься й відповідає слабішим словом „філео“. Тоді Господь, бачучи що Петро цілковито принизився й готовий визнати свій гріх та прийти назад, вживає слово Петра „філео“ замість „агапас“ і в третій раз Він говорить до Петра, „Симоне, сину Йонин, -- чи кохаєш Мене?“ Коли Господь ужив Петрове слово, і здається питав, Чи ти любиш Мене хоч трошки, Петре?, то

це було забагато для засмученого учня і ми читаемо в Івана 21:17

„Засмутився Петро, що спитав його втретє: Чи кохаєш мене?”

Три рази Петро відрікся Господа публічно. Три рази мусів він визнати Його публічно. Його плач за дверима тієї ночі не був достатнім. Кривда мусить бути поправлена. Відшкодування мусить бути зроблене. Правдиве покаяння ніколи не шукає, щоб себе заховати чи пощадити, але вітає нагоду зробити поліпшення й поправити кривду. Покаяння мусить бути від усього серця, щире й як треба бути готовим заплатити ціну. Це є лише одинокий гатунок покаяння, яке може привести до відновлення життя з подостатком.

ІДИ ДО ПРАЦІ

Тоді Ісус говорить Петрові що він мусить сподіватися заплатити, якщо він знову хоче іти слідом за Ним. Коли Петро признався наш Господь каже:

„Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли був ти молодший, то ти сам підперізувався, і ходив, куди ти бажав. А коли постарієш свої руки простягнеш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш.”

А це Він сказав, щоб зазначити, якою то смертью той Бога прославить.” (Іван 21:18-19)

Петре, це є ціна, яку ти мусиш заплатити, якщо ти хочеш вернутися назад! І традиція говорить нам, що Петро декілька років пізніше умер на хресті. І після того, як Господь показав умови Петрові, Він сказав,

ІДИ ВСЛІД ЗА МНОЮ

Іди вслід за Мною! Це був останній наказ нашого Господа. Іди знову вслід за Мною, Петре. Настільки свідчить Святе Письмо, Петро ніколи більше не ходив ловити рибу. Але місяць пізніше, ми бачимо його у день П'ятидесятниці як із Божим вогнем у своєму серці й полум'ям любови у своїх очах, безстрашно проповідує Того Самого Ісуса, якого він був відрікся, й три тисячі людей увірували в Христа. Петро ніколи не забув цього досвіду й ніколи вже не відходив так далеко від Господа.

Тепер ми мусимо перевести це в практику в нашому особистому житті. Запитайте себе, як і я хочу запитати себе сьогодні, Як багато з нас були подібні до Симона Петра раз знаючи радість з Господом й були щасливі в службі, але тоді щось трапилося? Ви, звичайно, відчуваєте що вас скривдили

й я знаю, що то не була ваша помилка. Однаке, факт є той, що ви не є щасливі й якщо б ваше життя було правільне, тоді кривди інших не мали б впливу на вашу службу й спільність з Христом. Чому не стати перед фактами тепер? Старий Симон забрав верх, а Петро піду pav. Обороняючи себе у своєму безпорядному положенні й оправдуючи себе не полагодить справи. Лише коли ми прислухаємося до слів Писання: „Якщо ви визнаєте свої гріхи” можемо ми знайти оновлення нашої попередньої радості й миру.

Тоді пам'ятайте, що ви не відповідасте за чиєсь хиби. „Перед своїм власним Наставником кожен чоловік стоїть чи падає.” Тому будьмо чесними з нашим Господом. Чи ви молитеся так часто як і раніше? Чи ви вивчаєте Біблію так часто як і раніше коли ви мали першу любов? Чи ви дуже заняті, можливо навіть релігійними обов'язками? Скільки часу пройшло від того, як ви душу привели до Христа? Чи ви втратили те життя з подостатком, ту перемогу, те учнівство, яке приходить коли ми йдемо слідом за нашим Господом, а не за людьми? Іти слідом за Ісусом означає Гетсиманський сад та Голгофа. О, сьогодні Господь шукає чоловіків та жінок, які готові іти за Ним до кінця. Це є найбільша потреба сьогоднішньої церкви, щоб чоловіки й жінки цілковито віддалися Йому приймаючи життя з подостатком й принесли оживлення, яке Бог знає, що ми потребуємо у ці дні.

ДЕСЯТИЙ РОЗДІЛ

НОВЕ ПОСЛАННЯ ХРИСТА

Прийшовши ж Ісус до землі Кесарії Пилипової, питав своїх учнів і казав: За кого народуважас Сене, Сина Людського?

Матвій 16:13

Прийшов час у службі нашого Господа щоб виявити Своїм учням цілком нову правду про яку вони абсолютно нічого не чули. Це було об'явлення відносно церкви, Тіла Христя, яку Він почне скликувати після Своєї смерті й воскресіння у день П'ятдесятниці. В цьому розділі (Матвія 16) ми вперше зустрічаємо слово церква у Святому Письмі. Щоб приготувати серця учнів до цього нового об'явлення, Він ставить Своїм учням таке запитання, „За кого вважає народ Сина Людського?”

Це запитання не було спонукане бажанням знати, що люди думають про Нього, бо Він знову все від початку. Але це питання було поставлене для того, щоб дістати Петрове визнання, яке дало б тло для нового об'явлення відносно церкви.

ПЕТРОВА ВІДПОВІДЬ

Після того як учні сказали Ісусові, що люди мають різні опінії про Нього, Він ставить друге запитання:

„А ви за кого Мене маєте?” (Матвій 16:15)

На це питання відповідає Симон Петро без жодного вагання чи сумніву.

„Ти є Христос, Син Бога Живого!” (Матвій 16:16)

Саме цю відповідь намагався Господь викликати від нього отримавши її Він робить нове об'явлення про те, що Він не буде установляти цим разом земне царство, але відкладе націю Ізраїля й Царство і почне будувати Церкву. Тоді слідує дивна відповідь, яка тимчасово приголомшила учнів та привела їх до замішання й розpacу. Після Петрового визнання Ісус каже йому:

„Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець.

І кажу Я тобі, що ти скеля (Петро), і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, -- і сили адові не переможуть її.” (Матвій 16:17-18)

Перед тим, як ми розглянемо цю першу загадку про Церкву, зауважте яким розчаровуючим й збентежуючим це нове об'явлення мусіло бути для учнів у світлі того, що вони уже знали. До цього часу вони нічого не знали про Церкву. Вони лише дивилися, чекали й сподівалися того часу, коли постане тисячолітнє царство. Коли Ісус покликав їх, вони знали, що Він був Месія й вони вірили що Він визволить Ізраїль із римського поневолення, установить царство Ізраїля й сяде у Єрусалимі на престолі Давида й царюватиме як Король й Месія згідно всіх обіцянок даних у Старому Заповіті. Вони чули вістку Царства: „Покайтесь, бо наблизилося Царство небесне.” Знову й знову питали вони Його коли Ти виявиш Себе й почнеш Своє завоювання й царювання. Навіть після Його смерті й воскресіння, навіть при Його Вознесенні, вони ще й далі мали ту надію й поставили Йому своє останнє й кінцеве питання перед Вознесінням:

„Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві?” (Дії 1:6)

МЕСЯНІСТИЧНА НАДІЯ

Це була месяністична надія, яку мали учні й усі віруючі евреї Ісусового дня. Вони не сподівалися, щоб їх Месія умер на хресті, але радше сидітиме на престолі Давида. Це є ясно із усього Писання. Але тепер прийшов час, щоб приготувати їх на великий удар, що Царство не буде тепер установлене, але що Він буде розп'ятий, залишив їх знову й під час цієї перерви буде покликана Церква, як Його Молода.

Негайно, після цього проголошення нашим Господом Ісусом відносно Церкви і Його слів „на цій скалі, Я збудую церкву Свою”, Він продовжував говорити Своїм послідовникам про те, що лежало впереді. Тому що слідує за цим, є надзвичайно важливе. Вірш 21 Матвія 16 продовжує:

Із того часу Ісус став виказувати Своїм учням, що Він мусить іти до Єрусалиму, і постраждати багато від старших, і первосвящеників, і книжників, і вбитому бути, — і воскреснути третього дня.”

Це було забагато для бідного Петра, який лише хвилину тому визнав Його, як Месію. Месія буде убитим? Немислимо! Неможливо! Безглуздо! Хіба ж усі пророки не передбачали славної влади Месії, коли Він прийде й пророцтва є переповнені яскравими описами слави того дня, коли Король буде панувати й збагачуватися у Єрусалимі. А тепер Ісус говорить, що його

вб'ють. Це було забагато для Петра. Він здається говорив би, „Що, не буде Царства? Не буде з Тобою панування?” Очевидно Ісус не знов Писання й потребував деяких інструкцій (згідно з Петром) й так він негайно й швидко пропонує їх:

„І, набік відвівши Його, Петро став Йому докоряті й казати: Змилуйся, Господи, -- такого Тобі хай не буде!”
(Матвій 16:22)

Добрий старий Петро! Не будьмо жорстокими до нього, бо він діяв не лише згідно хвилевого імпульсу, але також згідно світла яке він мав. Він сказав, що мав на увазі й був щирим у своєму твердженні, бо Петро не розумів ще таємниці віку Церкви й відложення Царства під час періоду ласки. Сьогодні, тисяча дев'ятсот років пізніше, є багато й багато віруючих які є у замішанні, як був Петро, відносно різниці між Царством і Церквою. Вони також не бачать різниці й посилаються на Церквою. Вони також не бачать різниці й посилаються на Церкву як на Царство й уявляють, що вибір Церкви аннулює обіцянки й надію Ізраїля на земне тисячолітнє царство, коли знову прийде Ісус. Тому як абсолютно необхідним було вчення нашого Господа відносно цього об'явлення, яке привело у замішання учнів і ще сьогодні приводить у замішання багатьох.

ПРОПОЗИЦІЯ САТАНИ

Що Петро не знову це те, що догану, яку він зробив, була запропонована самим сатаною. Сатана хотів би, щоб Ісус проминув хрест й установив негайно Царство, так як це сподівалися учні що Він зробить. І так Ісус відповідає Петрові:

„А Він обернувся й промовив Петрові: Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!” (Матвій 16:24)

Тоді Ісус більш детально пояснив ціну, яку Його послідовники мусять заплатити, як результат відкінення Його:

„І Промовив тоді Ісус учням Своїм: Коли хоче хти візьмети вслід за Мною, -- хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та йде вслід за Мною.” (Матвій 16:23)

Стежка до Царства, каже Ісус, іде через Хрест. Однаке повне значення всього цього не буде знаним аж до П'ятидесятниці. Тут Він лише оголошує факт. В нашій цитаті, Матвій 16, Ісус лише оголошує факт про Церкву й що Він буде відкінутим її Церква буде збудована Ним під час відкладення Царства. Ці учні нічого не знали про вістку Євангелії для Церкви. Вони проповідували вістку Царства.

„Покайтесь, бо наблизилося Царство небесне.”

Це була пропозиція Царства для нації Ізраїля під умовою що вони приймуть свого Месію, що їм було сказано

проповідувати. Але ми знаємо, що Бог знов на перід, що Ізраїль відкінє цю пропозицію й ми читаємо у Іvana 1:11,

„До свого Вони прибуло, -- та свої відчурались Його.”

Нація відкінела Короля і Його послання й в результаті нація була відсунута тимчасово остронь, Царство відложене й в між часі Церква, таємниця інших віків, є покликана.

НОВЕ ПОСЛАННЯ

Тому ми не можемо докоряті учням, що вони не зрозуміли нового об'явлення відносно Церкви. Вони проповідували вістку Царства Ізраїлеві. Певно, що ніхто не може заперечити того факту, що доручення Ісуса, яке Він дав Своїм учням не було вісткою для сьогоднішньої Церкви. Це була вістка до Ізраїля, для Ізраїля й лише Ізраїля ю вона мала справу із пропонуванням Царства, а не Церкви. Ісус дає доручення:

„І закликав Він дванадцятьох Своїх учнів, і владу їм дав над нечистими духами, щоб їх виганяли вони, і щоб уздоровляли всіляку недугу та неміч всіляку.” (Матвій 10:1)

Чи посміє хто твердити, що це є наше сьогоднішнє доручення? Однаке це є постійно цитовано тими, що не розуміють вістки ані про Царство, ані вістки про ласку, але притендують, що ці дари -- виганяти духов, демонів, лікувати хвороби -- є для сьогоднішньої Церкви. Нам вистачає лише прочитати, щоб побачити як це порушує найпростіші правила пояснення Біблії.

Після того як були вичислені імена апостолів (Матвій 10:2-4) й щоб підкреслити, що це було апостольське доручення, й що це були апостольські дари, ми читаємо у 5 вірші:

„Цих Дванадцятьох Ісус вислав, і їм наказав, промовляючи:

На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого.” (Матвій 10:5-6)

Чи може щонебудь бути яснішим за це? Дитя є спроможне це зрозуміти. Це доручення, що його дав Ісус не було для поган, ані для Церкви, але виключно для Ізраїля. Запитувати сьогодні ці рядки:

„Уздоровляйте недужих, воскрепайте померлих, очищайте прокажених, виганяйте демонів.” (Матвій 10:8) як аргумент для божественного сцілення сьогодні є порушенням найпростішого і найяснішого вчення Слова Божого. Дозвольте мені пригадати вам, що Ісус наказав Своїм учням не проповідувати цю вістку ні кому, а лише

Ізраїлеві і якщо взагалі можна застосувати це доручення то воно повинно лише бути даним нації Ізраїля. Дати це доручення якісь іншій нації є цілковитим знехтуванням ясного Господнього наказу та перекрученням Писання. Пригадайте, Ісус говорить:

„На путь до поган не ходіть...

Але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого.”
(Матвій 10:25-6)

ВІСТКА ЦАРСТВА

А тоді слідує вістка, яку вони мали нести:

„А ходячи, проповідуйте та говоріть, що наблизилося Царство Небесне.” (Матвій 10:7)

Чи можу я вас знову щиро запитати чи це є та вістка, яку ми маємо нести сьогодні? Чи це те, що ми говоримо грішникам, коли вони приходять до нас за спасінням? Чи це та вістка, яку Павло дав Філіппійському сторожеві, коли той кричав, „Добродії! Що треба робити мені, щоб спастися?” Чи це те, що ви говорите грішникові сьогодні, коли він приходить шукуючи спасіння? Це була пропозиція Царства Ізраїлеві й тут було його обмежене застосування.

Тоді також зверніть вашу увагу на знамена, які мали супроводити цю вістку Царства. Ісус сказав:

„Уздоровляйте недужих, воскрешайте померлих, очищайте прокажених, виганяйте демонів.” (Матвій 10:8)

Це є знамена Царства, апостольськими дарами, які були доручені лише апостолам й тим, яким вони доручили під час апостольського періоду.

Ці знамена ніколи не були доручені Церкві. Тому вживати ці цитати, в Матвія 10, як аргумент для цих чуд й знамен сьогодні буде означати, що вони є лише для ізраїльтян й повинні включати не лише сцілення але й воскресіння померлих та очищення слабих на проказу. Але Ісус продовжує далі й каже (робить навіть ще більш зрозумілішим):

„Не беріть ані золота, ані срібла, ані мідяків до своїх поясів,

Ані торби в дорогу, ані двох одеж, ні сандалі, ані палиці.

Бо вартий робітник своєї поживи.” (Матвій 10:9-10)

Чи практично застосовують це правило ті, які твердять, що Матвій 10 є їхнім уповноваженням на апостольські дари сьогодні? Пам'ятайте, що цим учням було наказано не брати ніякої пожертви, не брати з собою грошей, не апелювати за будьjakими фінансами й не брати жодної заплати за свою службу. Вони могли мати лише одну одежину й служити

абсолютно за вірою день у день. Таке доручення дав наш Господь Своїм учням. Але ті, до яких вони були послані відкинули вістку й так Христос перед тим як Він пішов на хрест виявляє Своїм учням, що єврейська нація буде відкладена, Царство відложене, Церква буде покликана й нова вістка, цілком нова вістка, вістка без знамен та чудес, але вістка віри займе своє місце. Це була вістка, яку Бог повністю виявив після П'ятидесятниці й особливо через апостола Павла поганам. Павлові, а не Петрові, була доручена ця велика служба. Петрові першому Ісус виявив факт про церкву, але Павлові залишилось повністю установити конституцію, порядок й характер Церкви, як Тіло Христа, як це повністю виявлено в посланнях Павла.

В майбутніх розділах ми зупинимось на цих деяких деталях, але тепер при закінченні ми хочемо ще раз підкреслити про потребу „вірно навчати науки правди”. Ніщо не може принести більше замішання й безладдя між членами Тіла Христового, як невдача розрізнати між програмою Царства, яка є в майбутньому й програмою Церкви, яка є нашим теперішнім обов'язком:

ОДИНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

ОДИНОКА ПРАВДИВА ЦЕРКВА

Церква Ісуса Христа була захованою таємницею у Старому Заповіті, але повністю була виявлена Святым Духом після П'ятидесятниці. Оголошення Церкви було спершу зроблене Петрові при нагоді його визнання в Матвія 16:16. Повне ж об'явлення було доручене апостолові Павлові, який був апостолом особливо для поган та Церкви. Вістка апостола Петра, разом із вісткою інших апостолів, була специфічною вісткою про Царство й коли, нарешті, нація відкинула пропоноване Царство, Петро відходить із картини і на сцені появляється Павло.

Павло називає цей теперішній вік Церкви таємницею. Він пояснює в Ефесіянах 3:1-8:

„Через це я, Павло, є в язень Ісуса Христа за вас, поган, -- Якщо ви тільки чули про зарядження Божої благодаті, що для вас мені дана.

Бо мені відкриттям об'явилася була таємниця, як писав я вам коротко вище,

З чого можете ви читаючи, пізнати мое розуміння таємниці Христової.

А вона за інших поколінь не була оголошена людським синам, як відкрилась тепер через Духа Його святим апостолам і пророкам

Що погани спадкоємці, і одне тіло, і співучасники Його обітниці в Христі Ісусі через Євангелію,

якій служителем я став через дар благодаті Божої, що дана мені чином сили Його.

Мені, найменшому від усіх святих, дана була оця благодать благовістити поганам недосліджене багатство Христове.”

Це є ключевий уривок для вірного розуміння об'явлення Царства і його відношення до Церкви. Це є ключ до „що вірно навчає науки правди”. (ІI Тимофія 2:15) Зауважте наступні точки які Павло подає у цьому знаменитому уривкові, який кожний християнин, що хоче розуміти повністю Божу програму, мусить студіювати із великою увагою:

1. Павлове служіння було спеціально для поган (перший вірш).
2. Воно називається зарядженням Божої благодаті (другий вірш).
3. Воно було отримане через спеціальне об'явлення (третій вірш).
4. Воно називається Христовою таємницею (четвертий вірш).
5. Ця таємниця не була оголошена за інших поколінь, як тепер (п'ятий вірш).
6. Павло був спеціальним Божим знаряддям й чинником для пояснення цієї великої нової правди (шостий вірш).

ПЕТРОВЕ СЛУЖІННЯ

Однаке, служіння Петра, в гострій протилежності, було іншого роду, бо Павло не отримав своїх інформацій від інших апостолів, але від Бога через спеціальне об'явлення. Його служіння було спеціально для поган, коли інші апостоли служили особливо Ізраїлеві. Це не означає, що Павло не йшов спочатку до єреїв чи Петро не ходив до поган, але загально кажучи, служіння Павла було для необрізаних, коли Петрове було для обрізаних. Це є з'ясовано ясно в Галатах 2:6-9. Після того як Павло оголосив, що він отримав цю вістку безпосередньо з неба, він каже це:

„Шо ж до тих, що за щось уважають себе, та якими колись вони були, то ні в чому різниці для мене нема, -- не дивиться Бог на особу людини! Бо ті, що за щось уважають себе, нічого мені не додали,

Але навпаки, -- побачивши, що мені припоручена Євангелія для необрізаних, як Петрові для обрізаних (для Ізраїля)

Бо Той, хто помагав Петрові в апостольстві між обрізаними, помагав і мені між поганами,

і пізнавши ту благодать, що дана мені, Яків, і Кифа, і Іван, що стовпами вважаються, подали мені та Варнаві правиці спільноти, щоб ми для поган працювали, вони ж -- для обрізаних,” (Галати 2:6-9)

ПІСЛАННИЦТВО ПЕТРА

Саме лише це, я певний, може пояснити причину різниці між Петровим та Павловим післанництвом. Петро також пізнав цю нову таємницю й говорить відносно цього післанництва ласки для Церкви:

„Про це спасіння розвідували та допитувалися пророки, що звіщали про благодать, призначену вам.

Вони досліджували, на котрий чи на який час показував Дух Христів, що в них був, коли Він сповіщав про Христові страждання та славу, що прийдуть по них.

Ім відкрито було, що вони не для себе самих, а для вас служили тим, що тепер звіщено вам через благовісників Духом Святым, із неба посланим, на що бажають дивитися Анголи.” (І Петро 1:10-12)

Для пророка Старого Заповіту, Церква, каже Петро, була таємницею й вони старанно розпитували про її значення. Але сьогодні Церква не є більше таємницею. Ми, які живемо по цім боці П'ятидесятниці, знаємо правду про Тіло Христа, але до того часу, що була таємниця. Безперечно, ми розпізнаємо, що Бог знав це все раніше. Він знав, що нація відкине свого Месію й вже плянував від вічності, що після Його відкинення Він об'явить цю таємницю Церкви в цьому віці. Павло говорить нам в Ефесян 3:11, що це було „за відвічної постанови, яку Він учинив у Христі Ісусі, Господеві нашім”. Отже, сьогодні Царство є відложене й Бог збирає з поміж націй Тіло, що буде Молодою Христом. Коли це Тіло буде завершене, Господь повернеться, забере Свою Церкву додому й тоді установить давно обіцяне, довго очікуване тисячолітнє Царство на землі, здійснюючи всі Свої обіцянки.

ЦЕРКВА ЩЕ В МАЙБУТНЬОМУ

Тому, коли Ісус зробив об'явлення Церкви Петрові й учням, Церква була ще в майбутньому бо Він каже, „І на скелі оцій побудую Я Церкву Свою.” Це не є те, що буде продовжуватися, але майбутня річ. І саме тут багато роблять помилку й спотикаються через різницю між Царством, яке є ще в майбутньому і Церквою, яка покликається сьогодні. Це Сам Христос, Який збудує Церкву, й може бути лише одна Церква.

ПРАВДИВА ЦЕРКВА

Тому повстає питання: „Якщо Церква була ще тоді у майбутньому, коли ж тоді вона почалася?” Ми маємо посвідчення у другому розділі Дії. Там дано посвідчення, що Святий Дух зійшов із постійною силою й присутністю на сто двадцять учнів, формуючи Церкву, Тіло Христа, яка народилася, як мала, у П'ятидесятницю. Вона була ще не чисельною, але повною в істоті, так як нове мала є мале, але

повне як дитина своїх батьків. Вона ще повинна рости й додавати мільйони по мільйонах клітин, одна по одній, аж поки не стане дорослою. Але вже тоді вона була закінченою особистістю. Так що Церква народжена у П'ятидесятницю росте, додає членів на протязі цих дев'ятнадцять століть й незабаром останній член буде доданий й вона буде підхоплена Господом й почнеться царство. Тому, що сталося із Церквою в П'ятидесятницю, сталося із усім Тілом Христа, хоч навіть мало було видимих членів.

Ми мусимо пригадати вам, що на думці Бога це Тіло завжди було довершеним. Він бачив кожного члена того містичного тіла із вічності й Він висвятив їх від вічності бути Його й бути доданим у відповідний час до Тіла. Жодний член не зникне. Павло говорить нам у Ефесян 1:3:

„Благословенний Бог і Отець Господя нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усіким благословенням духовним у небесах,

Так як вибрал у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові,

Призначивши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за вподобанням волі Своєї,

На хвалу слави благодаті Своєї, якою Він обдарував нас в Улюбленім.” (Ефесян 1:3-6)

Отже, ці становлять одиноку правдиву Церкву, незалежну від кольору, раси, соціального становища чи віровизнання. Бог вибрав кожного члена правдивої Церкви перед тим як повстали віровизнання, секти, поділи, організації і Він Сам, вибираючи Церкву, ігнорує всі ці людські назви й різниці. Ми визнаємо лише одиноку правдиву Церкву. Люди говорять про це й те віровизнання як Церкву, але на таку класифікацію немає жодного біблійного ґрунту. Вони говорять про будинок, як Церкву, але Церква не є купою каміння і цегли, дощок, але живий організм. Кожне місце в якому збирається разом віруючі є місцевою церквою, яка містить в собі небагатьох членів правдивої Церкви Ісуса Христа. Сам наш Господь дав нам опис її, коли Він сказав у Матвія 18:20:

„Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, -- там Я серед них.”

Це є більше ніж обіцянка -- це є факт. Вони можуть зібратися у катедрі, храмі, скинії, в молитовнім домі, крамниці, шатрі, кімнаті будинку, під деревом чи на пустинному острові, халупі чи в печерах або катакомбах. Де б двоє чи троє зібралися у Ім'я Ісуса, там маєте її Церкву, частина одної правдивої Церкви. Будинок не має нічого до діла із цим усім. Перша Церква не мала будинків, але збиралася у хатах, домах й часто в печерах та підвалах через переслідування.

ЇЇ КОНСТИТУЦІЯ

В первоутній Церкві одиноким кредом була Біблія, одиноке правило для віри й практики було Писання. Не було людьми видуманих сповідей, кред чи членів віри. Вони всі були додані коли повстали суперечки коли правда була заперечена і Церква вважала за потрібне висловити в скороченій формі в що вона вірила й за чим стояла. Мета їхніх зібрань була завжди згадати Господа в переломленні хліба, щоб мати спільність один з одним, підбадьорити один одного, студіювати Слово й отримати інструкції для евангелізації тих, що були поза спільністю й привести їх до Христа. Вони не шукали, щоб зробити їх членами Церкви, але щоб навернути людей до спасіння й лише тоді вони автоматично ставали членами одної й лише правдивої Церкви, Тіла Христового, й іхнім ототожненням із місцевим тілом для спільноти було їх свідчення, що вони належать до одної правдивої Божої Церкви.

ПРИЗНАКИ ЦЕРКВИ

Хоч різні члени Тіла Христового можуть у багатьох відношеннях різнятися між собою, вони всі носять знак правдивого віруючого. Як ми казали, що вони можуть мати богослуження в катедрі чи в клуні, в молитовнім домі чи в храмі й можуть мати дуже ритуальну службу чи найпростішу з простих, чи можуть носити особливу одежду чи цілком просту. Всі ці дрібниці не мають жодної різниці, але в деяких випадках вони є подібні. Вони всі мають переродження по вірі, вони всі вірять у Господа Ісуса Христа, Його докінчену роботу, Його божественність, народження від Діви, Його смерть, відкуплення, воскресіння й другий прихід. Вони всі покаялися перед Богом, мають віру в Ісуса Христа, й усі вони вірять у святість життя й поводження й усі ненавидять гріх. Вони всі вірять в молитву й служіння Богові.

ВЛАДА ЦЕРКВИ

Правдива Церква має лише одну голову. Христос є Голова Церкви й одинокий Голова.

„А Він є перший від усього, і все Ним стоїть.

І Він -- Голова тіла, Церкви. Він початок, первороджений з мертвих, щоб у всьому Він мав першество.” (Колосян 1:17-18)

Ісус Христос тому є одноразово фундаментом й Головою, одиноким Головою правдивої Церкви. Заперечити це Головство й дати це комусь іншому, буде він чоловік чи ангел, є

заперечити головство Христа. Ми повторяємо, що Він є фундаментом й Головою. Як фундамент, Він запевняє нас про нашу безпеку й забезпечення. Як Голова, Він керує, наказує й провадить, за що ми всі надзвичайно вдячні. Коли б наше спасіння було побудоване на якісь іншій скалі, особливо людській, ми були б в розpacі, якщо б наше провідництво й керівництво походило від інших, навіть Церкви, то ми всі зійшли б з путі. Тому як вдячні ми мусимо бути, що наша доля є в руках нашого Спасителя, Який сказав:

„І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки.” (Іван 10:28)

Тому на закінчення, мій приятелю, чи можу я вас запитати: Чи ви є член одної правдивої Церкви, якою є Тіло Христове? Все інше не рахується! Одинока дорога до спасіння й одинока дорога до членства в Тілі Христові, одинокій правдивій Церкві, є через віру в слова її Голови, Господа Ісуса Христа, який сказав:

„Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, -- життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя.” (Іван 5:24)

ДВАНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

ПОСЛАННЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

Ключ для належного розуміння природи, характеру, цілі й долі Церкви Ісуса Христа є в тому „що вірно навчає науки правди”, її уважно розрізняє між Царством та Церквою. Церква не є Царство й Царство не є Церквою й ніколи не може бути. Вістку, яку Іван Предтеча й учні проповідували Ізраїлеві й яку Ізраїль відкинув, не була тією вісткою, яку проповідував Павло після П'ятирічниці.

Для багатьох людей, навіть християн, Церква й Царство означають ту саму річ й тому вони говорять про будову Царства й приводження людей до Царства. Це є помилка й нерозуміння ясного вчення Слова, бо Церква не є Царством й Царство не є Церквою. Царство є панування Христа на землі в особистій присутності над нацією Ізраїля й через них над усім світом.

Цю вістку проповідували стародавні пророки. Вони говорили, що коли прийде Месія, то Він установить Царство на землі, яке буде дослівним Царством. Ця пропозиція була зроблена Ізраїлеві при першому приході Христа. Вона була: „Покайтесь, бо наблизилося Царство небесне!” Іван Предтеча проповідував це. Але нація Ізраїля відкинула це пропонування Царства й так Ісус почав об'являти правду, яка не була ніколи знаною. Він почав показувати, як Царство буде відложене, й між часом нова річ, Церква, буде будуватися, таємниця, яка ніколи не була об'явленна.

Цю правду не знали пророки Старого Заповіту ані Іван Предтеча, ані повністю апостоли й учні аж до П'ятирічниці. Все, що вони сподівалися, було встановлення відновленого Ізраїльського Царства на землі із столицею в Єрусалимі. Після того, як нація відкинула Господа, Він починає виявляти Церкву -- таємницю -- заховану в Бозі.

ВІРНО НАВЧАТИ НАУКИ ПРАВДИ

Ця правда таємниці Тіла Христового і є ключем розуміння Писання, а особливо розуміння пророцтва. Коли пророки Старого Заповіту дивилися вперед вони бачили лише славу віку Царства. З силки на страждаючого Месію й проміжний вік ласки був для них великою таємницею. Це є якраз тому Іван

Предтеча посилає учнів запитати Ісуса, „Чи Ти є той, що має прийти чи ми маємо чекати на іншого?” Він не міг зрозуміти чому Ісус не установив Царства. Це є якраз тому учні й питали знову й знову: „Чи хочеш Ти цим разом установити знову Царство для Ізраїля?” Бо вони нічого не знали про Церкву в цьому віці ласки.

Навіть коли Петро проповідував у П'ятирічниці, він ще давав свою проповідь безпосередньо Ізраїлеві. Це була повторна пропозиція Царства для нації Ізраїлю. Ця пропозиція продовжувалася аж до сьомого розділу книги Дії. Аж до сьомого розділу, Євангелія ніколи не проповідувалася навіть до одного поганина. Тоді Степан, проповідуючий діякон, будучи поставленим на суд єреями виголосив свою найбільшу проповідь, останню пропозицію Царства для нації Ізраїлю. Він закінчує свою проповідь так:

„О ви, твердошиї, люди серця й вух необрізаних! Ви завжди противитесь Духові Святому, як ваші батьки, так і ви!

Котрого з пророків батьки ваші не переслідували? Вони ж тих повбивали, хто звідав прихід Праведного, Якому тепер ви сталися зрадниками та убийниками,

Ви, що Закона одержали через зарядження Анголів, та не зберігали його!” (Дії 7:51-53)

ЛИШЕ ДЛЯ ІЗРАЇЛЯ

Ми знову наголошуємо, що ця вістка є їй далі для нації Ізраїля. До цього часу вістка не була дана для поган. Ціла Степанова проповідь, як також попередні проповіді Петра, була заадресована Ізраїлеві й у цій особливій проповіді Степан повторяє історію Ізраїля й при кінці проповіді він кладе відкинення й убивство Месії перед їх ногами.

Тепер зауважте реакції частини провідників Ізраїля:

„Як зачули ж оце, вони запалилися гнівом у серцях своїх, і скретогтали зубами на нього...

А Степан, повний Духа Святого, на небо споглянув, -- і побачив Божу славу й Ісуса, що по Божій правici стояв

І промовив: Ось я бачу відчинене небо, і Сина Людського, що по Божій правici стоїть!” (Дії 7:54-56)

Отже тут є кінцевий апель й пропозиція Ізраїлеві. Степан побачив відкрите небо й стоячого Ісуса! Зауважте, що Ісус не сидів. Він устав на цю особливу нагоду. Двері в небо були відкриті (перший раз від того часу як Він зйшов на небо) і їхній Месія вже стояв, готовий повернутися назад і встановити Царство, якщо тільки вони визнають свої гріхи й приймуть

Його як свого Месію й Господа. Він бачив стоячого Ісуса й готового повернутися назад. Коли Ісус зійшов на небо Він сів й сьогодні Він сидить по правій руці Бога. Автор послання до єреїв нам точно говорить:

„Він був сяєвом слави та образом істоти Його, тримав усе словом сили Своєї, учинив Собою очищення наших гріхів, -- і засів на правиці величності на висоті.” (Євр. 1:3)

І знову в посланні до єреїв 10:12 ми читаємо це саме:

„А Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назавжди по Божій правиці засів.”

ВІН СІВ

Отже, Ісус після Свого Вознесіння сів праворуч Бога, аж поки Він знову повернеться. Але тепер Степан бачить Його не сидячого, але стоячого. Отже Він мусів устати із Своєї сидячої позиції, яку Він прийняв після Вознесіння. Тепер, коли ми встаємо із своїх місць, ми робимо це для того, щоб або привітати кого чи іти десь. І тут ми віримо, є це саме значення. Це є останній апель й фактично Степан каже: „Якщо б ви ще прийняли Його, Він повернеться, визволить Ізраїль, встановить Царство й введе славне Месіяністичне управління. Навіть тепер двері з неба є відчинені, щоб Йому прийти й Він стойти готовий повернутися, якщо тільки ви скочете прийняти Його.” Це був критичний момент в історії Ізраїля. Яка буде відповідь? Євангелія говорить ясно про цю сумну подію:

„Та вони гучним голосом стали кричати та вуха собі затуляти та й кинулись однодушно на нього!

І за місто його вони вивели, і зачали побивати камінням його.” (Дії 7:57-58)

Така була відповідь його обвинуватців. Король є остаточно відкинутим і Людський Син знову сів і небо закрилося для нації і тепер Церква займає місце на сцені. Тому яким багатозначним є те, що слідує у 58 вірші:

„І за місто його вивели, і зачали побивати камінням його.

А свідки плаці свої склали в ногах юнака, який ззвався Савлом.” (Дії 7:58)

ПОЯВЛЯЄТЬСЯ ПАВЛО

Тут представляється нове ім'я: Молодий чоловік на ім'я Савл, пізніше названим Павлом, Апостол поган, показується на обрії. Він є Божим інструментом через якого буде нам дано велике об'явлення Церкви, таємниці Тіла. Тому восьмий розділ книги Дій Апостолів починається другою згадкою про Савла: „А Савл похваляв його вбивство” (Дії 8:1)

Ми хочемо, щоб ви уважно зауважили нову програму, яка представляється у восьмому розділі Дій. До цього часу, ми повторюємо, Євангелія була проповідувана Петром із апостолами виключно для нації Ізраїля. Не було жодного звернення навіть до одного поганина. Але тепер, після остаточного відкинення вістки про Царство для Ізраїля, Бог звертається до Самарії:

„Ось Пилип прийшов до самарійського міста, і проповідував ім про Христа.” (Дії 8:5)

Тепер вперше проповідь іде поза Юдею. В результаті Степанової смерті ѹ жахливого переслідування Церкви Савлом, ми читаємо:

„Ходили тоді розпорощенці, та Боже Слово благовістили.” (Дії 8:4)

Безперечно це все було згідно з певним порядком, який Ісус установив.

„В Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії.” (Дії 1:8)

Єрусалим чув проповідь й відкинув. Тепер приходить другий крок в Божій програмі ѹ Євангелія іде до Самарії. Божа програма, зауважте, іде хоч навіть це вимагає переслідування Його дітей, щоб її провадити.

Тоді ми приходимо до дев'ятого розділу Дій і навернення апостола Павла, який став Божим інструментом, щоб нести проповідь до найдальших частин землі, згідно із порядком:

„В Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі.” (Дії 1:8)

Тоді слідує десятий розділ у якому описується навернення поганина Корнилія ѹ його дому. Петро, якому були доручені ключі Царства, іде тепер до дому Корнилія ѹ там відкриває Євангелію для поган. Він ужив вперший раз ключі, коли проповідував єреям у П'ятидесятницю. Знову він уживав ключі другий раз, щоб відкрити Євангелію віруючим у Самарії ѹ тепер приходить третій і останній ужиток ключів Царства, коли Петро проповідує Євангелію ѹ відкриває двері для поган в домі поганина Корнилія.

Отже, коли це все було виконано на сцені появляється Павло ѹ перебирає працю. Незабаром, у тринадцятому розділі Дій, Павло ѹ Варнава є послані як месіонери ѹ від цього пункту Петро зникає із запису. Його праця скінчилася ѹ ми знаємо мало або нічого про його діяльність, чи перебування після того аж до дня його смерти.

НОВЕ ВИДАТНЕ СТАНОВИЩЕ ПОГАН

Ізраїль також віходить з обрію ѹ усе більше і більше Церква стає складатися із поган ніж з єреїв. Нова проповідь бере місце

проповіді про Царство і ми більш не чуємо про „Покайтесь й христіться бо наблизилось Царство небесне”. Ця проповідь дає місце іншій проповіді, проповіді Євангелії ласки у цьому віці. Замість того є тепер „Віруй в Господа Ісуса, -- і будеш спасений ти сам та твій дім”.

Це є проповідь ласки, яку Павло мав нести разом із іншими апостолами. Коли Петро проповідував хрещення як передумова Царства, Павло проповідував хрещення як обов'язок й свідчення, але не як вимога для спасіння. Петро проповідував хрещення Івана Предтечі. Павло проповідував християнське хрещення не як засіб для спасіння, але як свідчення спасіння яке вже довершилося й прийнялося. Ми приймаємо хрещення не для того, щоб спастися, але тому, що ми вже спаслися через ласку Божу.

Тому, якщо б люди побачили різницю між проповіддою Царства й проповіддою ласки дорученої нам, тоді скінчилися б 95% усіх різниць і суперечностей, які розділили визнавців Церкви на протязі усіх цих минулих віків. Ми знову хочемо звернути вашу увагу на слідуючий вірпіг:

„Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди.” (ІI Тимофія 2:15)

Якщо б ми вірно навчали науки правди, ми мусіли б по-перше розпізнати, що служіння апостолів після П'ятидесятниці й аж до семого розділу Дій, було виключно для Ізраїля й обмежувалося Єрусалимом та Юдеєю. Це було в повній згоді із проповіддою Царства, яку Христос дав у Матвія 10, де Він сказав, щоб вони ішли до загублених овець Ізраїля й проповідували що „Наблизилося Царство небесне” й затвердити його знаменами й чудесами проповіді Царства. Петро проповідував лише до єреїв у П'ятидесятницю. Як ясно це є сказано в Діях 2:5:

„Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усякого народу під небом.”

Всі вони були єреї із кожної країни. Вони прийшли із усього світу щоб бути присутніми на святі й усі вони належали до нації Ізраїля.

„Парфяни та мідянини та еламіти, також мешканці Месопотамії, Юдеї та Каппадокії, Понту та Азії
і Фрігії та Памфілії, Єгипту й лівійських земель край Кірени і захожі римляни”. (Дії 2:9-10)

Всі вони були єреї й прозеліти, погани що стали єреями приймаючи їх релігію й обрідання. Коли б це товариство прийняло проповідь як нація, вони були б приготовленими й готовими, так як вони знали мови й язики усіх народів, іти

негайно й проголосити проповідь й таким чином, увести славний Месіяністичний вік, який обіцяв Господь. Але вони відкинули цю вістку й сповнення цього мусить чекати аж поки не забиреться Церква та із сьомого розділу Об'явлення не возвдвигнеться 144,000 єреїв, при подібних обставинах, щоб нести програму, яка була запропонована Ізраїлеві у П'ятидесятницю та була ними відкинута. В майбутніх розділах ми розгорнемо цю правду більш повністю на якій, так би сказати, висить наше правдиве розуміння програми Божої для цього й прийдешнього віку.

ТРИНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

НА ЦІЙ СКЕЛІ

„Прийшовши ж Ісус до землі Кесарії Пилипової, питав Своїх учнів і казав: За кого народ уважає Мене, Сина Людського?

А Симон Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого!

А Ісус відповів і до нього промовив: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець.

І кажу Я тобі, що ти скеля (Петро), і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, -- і сили адovі не переможуть її”

Матвій 16:13, 16-18

В цьому найбільш важливому уривкові із 16 розділу Матвія, ми маємо першу згадку про Церкву в цілому Писанні. Це слово не зустрічається у Біблії аж поки ми не дійдемо до цього розділу. В Матвія Король прийшов, щоб запропонувати Царство для Ізраїля й Він послав Івана Предтечу й Його учнів із проповіддю, „Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне.” Але пропозицію Царства ізраїльська нація відкинула й тепер Господь починає об’являти нову річ, раніше не знану, властиво, що під час періоду відкінення царя, Він будуватиме нову річ, будуватиме Церкву, супроти якої не встоять сили ада. Ця Церква називається у Святому Письмі Його Тілом.

Тепер, коли Господь зробив це оголошення у Матвія 16, Церква ще не існувала, але була в майбутньому й тому Він сказав:

„І на скелі оцій побудую Я Церкву Свою” (Матвій 16:18)

Щоб побудувати будівлю, спочатку ми мусимо закласти фундамент й тому у цій першій згадці про Церкву, про яку Господь не дає жодних подробиць, ми бачимо що Христос лише об’являє фундамент цієї нової речі, яка пізніше буде більш точно об’явлена й старанно розроблена апостолом Павлом та іншими апостолами. Ми побачимо, що ця будова буде складатися із живого каміння й посудини в цій будівлі

репрезентуватимуть тих, які належать до Господа Ісуса Христа. І так наш Господь говорить:

„Ти скеля (Петро), і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою.”

Незчислені замішання панували у серцях багатьох студентів Біблії й віруючих над тлумаченням цього особливого уривку ”ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою”. Справді багато різних поглядів було висловлено богословами й кожний тлумач твердив, що він був правий і що він базував свої теорії на Писанні.

В загальному є три погляди між визнавцями християнства, які дають пояснення на це слово „скеля”.

1. По-перше, є такі, що говорять нам, що визнання Петра, „Ти є Христос, Син Бога Живого” є фундаментним камнем й тому всі ті, які визнають це є спасені й стають частиною церкви та членами Його Тіла.

2. По-друге, є такі, які вчать, що Петро сам був Скелею, на яку зсилається цей особливий вірш, так що коли Ісус сказав, „Ти скеля (Петро), і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою”, Він учив, що Церква будується на апостолеві Петрові, як особі. Це є загальне вчення Католицької Церкви, яка також участь, що Петро був першим Папою й що він мешкав деякий час перед своєю смертю у Римі.

3. Третя група розуміє, що Скеля у цьому вірші є ніхто інший як Сам Ісус Христос. Він був фундаментом й наріжним камнем будови й тому ті, що визнають Його, каються у своїх гріхах й довіряють Йому, є збудовані на фундаменті, яким є Ісус Христос.

ХТО Є ПРАВИЙ

Є інші тлумачення й відозміни цих тлумачень, але в загальному Християнство тримається цих трьох. Перед тим, як ми установимо котре із цих тлумачень на нашу думку є згідно з Писанням ми мусимо прийняти той факт, що щирі, ревні й здібні учні Біблії є у всіх цих різних групах, люди чесні та доброї волі в своїх опініях. Ми не судимо когонебудь із них, ми лише звертаємося до Слова Божого, щоб знати, котре є правдивим тлумаченням. Тому щоб ми не сказали відносно уривка про Петра й Скелью є в ніякому разі для того, щоб поставити себе суддею інших, які з нами не погоджуються, чи викликати ворожнечу у тих, що тримаються іншого погляду, але щоб ми як щирі послідовники Господа намагалися знати, що вчить Його Слово. І так, маючи цей мотив яскраво перед нами, ми повинні в любові показати, де ми віримо лежить помилка і що ясно учитъ Біблія.

ХТО Є ФУНДАМЕНТ

Багато уривків є у Святому Письмі, які стосуються цього предмету. В I Коринтян, розділ 10 Павло точно говорить нам, що Скелю був „Христос.” Безперечно, він там зсилається на скелю в пустині, яка була вражена Мойсеєм, той чудовий тип Господа Ісуса на Голгофському Хресті і говорить нам, що так типово є в тіні ця скеля репрезентувала Господа Ісуса Христа.

Тоді знову у I Коринтян 3:9-11 Павло говорить нам слідує:

„Бо ми співробітники Божі, а ви -- Боже поле, Божа будівля.

Я за благодатию Божою, що дана мені, як мудрий будівничий, основу поклав, а інший буде на ній; але нехай кожний пильнує, як він буде на ній!

Ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона -- Ісус Христос.”

Отже зауважте, що у цьому уривкові Павло ясно ѹ непомильно говорить, „Ісус Христос є фундаментним каменем, на якому будеться Церква.” Він порівнює Церкву до будинку. Будинок має не лише фундамент, але ѹ верхню надбудову. Фундамент ѹ надбудова є сполучені ѹ об’єднені в одну велику будівлю. Якщо ви коли придивлялися будові будинку, ви запримітили, що після заложення фундаменту, будівничий кладе на фундамент підвіконня ѹ прикріплює його до фундаменту. Тоді до цього підвіконня прикріплюється надбудова. Тепер підвіконня стає частиною фундамента ѹ надбудови. Воно скріплює обох разом у одне. Апостоли й пророки, включно з Петром, є тим цементом, що є між фундаментом та будівлею ѹ тому класифікується одноразово як із фундаментом так із будівлею. Я певний, що це нам вияснить уривок із Ефесян 2:19-22, який багатьох турбував:

„Отже, ви вже не чужі ѹ не прихильни, а співгорожани святым і домашні для Бога,

Збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос,

Що на ньому вся будівля, улад побудована, росте в святий храм у Господі,

Що на ньому і ви разом будуетесь Духом на оселю Божому.”

Зауважте, що апостоли та пророки називаються фундаментом з Христом, як наріжним камінем. Тут ця цитата нам не говорить, що лише сам Петро є фундаментом, але вона включає апостолів та пророків Старого Заповіту.

ПОЯСНЕННЯ

Як маемо ми розуміти той особливий уривок? Через апостолів та пророків Бог дав нам об’явлення Своєї програми, як Царства

так і Церкви ѹ тому на фундаменті цього об’явлення ми будуємо свою надію на вічне життя. Але все це було побудовано на Особі Господа Ісуса Христа, Який є правдивим фундаментом. Отже, ці апостоли та пророки є зв’язковими кільцями між Христом ѹ нами у тому розумінні, що вони подали нам об’явлення в Писанні, тому вони стали частиною як фундаменту, так і надбудови.

Петро, до якого говорив Господь про нове об’явлення Церкви, дуже добре знат, що він не був скелею, але лише частиною будівлі. Сам Петро ніколи не твердив, що він був тією скелею на якій мала будуватися Церква. І якщо ми хочемо знати дійсне пояснення Христових слів, „На скелі оцій побудую Я Церкву Свою,” ми не зможемо зробити краще, якщо не підемо до самого апостола Петра. Певно є, що якщо б Петро розумів, що він є скеля то він сказав би нам це обов’язково. Слухайте, що він говорить в I Петро 2:1-6:

„Отож, відкладіть усяку злобу, і всякий підступ, і лицемірство, і заздрість, і всякі обмови

і, немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духівного молока, щоб ним вирости вам на спасіння,

Якщо ви спробували, що добрий Господь.

Приступайте до Нього, до камення живого, дорогоцінного, що відкинули люди Його, але вибрали Бог.

І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовий, на священство святе, щоб приносити жертви духовні, приемні для Бога через Ісуса Христа.

Bo стойте у Писанні: Ось кладу Я на Сіоні Каменя вираного, наріжного, дорогоцінного, і хто вірує в Нього, той не буде осоромлений!”

Петро говорить нам тут точною мовою, що скеля на якій будеться Церква Ісуса Христа, є не якось інша, як наш Господь.

ПЕТРОС І ПЕТРА

Тепер, маючи на увазі ці уривки Святого Письма, звернімося до уривка в Матвія 16:18:

„І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, -- і сили адові не переможуть її.”

Це є невдачно, що перекладачі нашої Біблії залишили декілька слів у цьому вірші не перекладеними. Слово вживане тут „скеля” чи в інших перекладах „Петро”, у грецькій мові є „Петрос” ѹ означає малий камінь, але слово перекладене як „скелі” у цьому самому вірші є „Петра”, що в грецькій мові означає великий камінь. Слово „Петрос” в Матвія 16 є здрібніле

„Петра”. Тому, якщо б ми переклали ці слова, ми мали б таке:

Ти є маленький камінчик, Петре, але на цій великій скелі побудую Я Церкву Свою.”

Другою характеристикою цього уривку є те, що перед словом „Петра” (скелі) стоїть визначений вказівник, вказуючи на те що є тільки одна скеля. Але перед словом „Петрос” (малий камінь) вказівника не вжито, вказуючи на те, що Петро не був одиноким камінцем, але що він був один із багатьох, багатьох інших камінців. Отже скелею був Христос. Він є Скеля, на якій побудована Церква і ми як живі камінці, згідно з Його власним свідченням, будуємося на цій Скелі.

ПЕТРОВЕ СВІДЧЕННЯ

Із цього ми бачимо, що Петро не притендував на те, що він є скеля, на якій будуватиметься Церква, але замість того він перший признався, що він з нами ѹ усіма віруючими, був малим камінцем у будові Церкви на одному фундаменті, Ісуса Христа. Тому він говорить:

„Приступайте до Нього, до Каменя живого, дорогоцінного, що відкинули люди Його, але вибрали Бог.”
(І Петро 2:4)

В цьому вірші Петро називає Ісуса великим каменем й це є багатозначно що слово грецьке вжите тут „літон” є в однині й означає великий камінь. І тоді він продовжує в І Петра 2:5,

„І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовий.”

В цьому вірші слово „каміння” є в множенні й є перекладом слова „літоі”, вказуючи на те, що таких є багато. Отже згідно з Петром, Христос є „літон”, одна фундаментна скеля, а ми є „літоі” багато живого каміння побудовані на фундаменті у будівлі Ісуса Христа, і Його Церкву.

Отже, тут ми маємо повну картину дану нам у Писанні. Між багатьма, багатьма символами Церкви, Петро дає символ будинку. Христос є фундаментом й наріжним каменем. Будувати на якомусь іншому фундаменті є будуванням на піску.

Сам наш Господь остерігає нас про будування на якомусь іншому фундаменті ніж на фундаменті скелі. Покладати нашу надію й довір’я на спасіння на когось іншого ніж на Господа Ісуса Христа є будуванням на піску. Ми знову повторяємо вірш про який кожний мусить часто роздумувати:

„І нема ні в кім іншім спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали.” (Дії 4:12)

Тому питання стоїть так: На якому фундаменті ви будуєте свою надію на вічність? Всі люди є будівничими, але першою важливою річчю є фундамент, бо без нього уся надбудова не має жодного значення. І Христос є нашою одинокою надією на вічне життя. Якщо ми будуємо на піску людської філософії чи діл, то нема жодної різниці як чудово ми не будували б, будова мусить згинути. Ви можете будувати моральний, освічений, культурний і добродійний дім, але коли прийде ураган суду, він не встоїть, бо тоді рахуватиметься лише фундамент.

Цей розділ ми закінчуємо запитом, де ви будуєте? На чому полягає ваша опора? Чи ваша опора є на тому факті, що ви є моральні, культурні, чесні, щирі й закону послушні горожани? Все це є добре й кожний мусить бути таким у всіх цих речах, але якщо ми не прийняли Ісуса Христа як нашого особистого Спасителя, тоді ми ще й досі будуємо на фундаменті, який не встоїть бурі суду Божого. Але, якщо ви прийшли як бідні, загублені негідні грішники до підніжжя Христа й визнали свої гріхи й повірили в Господа Ісуса Христа, Який є одиноким фундаментом, тоді ви є в безпеці і забезпечені на всю вічність, й тоді ті всі інші добри речі будуть вам зараховані. На чому ви будуєте сьогодні? Чи ви особисто прийшли до Христа, як бідний загублений грішник й вірою прийняли Його, як свою одиноку надію й спасіння?

ЧОТИРНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

КЛЮЧІ ЦАРСТВА НЕБЕСНОГО

„І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти роз'яжеш, те роз'язане буде на небі!”

(Матвій 16:19)

Ці важливі й багатозначні слова, які дуже часто невірно розуміють, були сказані апостолові Петрові при нагоді його визнання в Матвія 16:16:

„Ти -- Христос, Син Бога Живого!”

Після того, коли Господь оголосив, що на цьому фундаменті, скелі, Христові, повинна будуватися Церква, Він звертається до Петра й доручає йому ключі від Царства Небесного. Ми вказали раніше, що Христос є наріжним каменем й Він є також Дверима в Тіло Христове і Петро й уся решта віруючих із всіх віків були камінням надбудованим на цьому фундаменті. Але що означають „ключі Царства Небесного”? Замітте уважно, що Христос не дає Петрові ключі до Церкви, але Він дає Петрові ключі до „Царства Небесного”. Це є дуже важливо, щоб ми зауважили цю різницю із надзвичайною дбайливістю. Церква складається із тих перероджених віруючих, які через віру в Господа Ісуса Христа стали членами Його Тіла, однієї правдивої Церкви. „Царство Небесне” стосується сфери християнського віровизнання й має справу із визнанням християнства, як це подано Ісусом у Матвія 13, в притчах про Царство. Це називається „таємницею” Царства Небесного хоч саме Царство буде установлене після Христового повороту.

РІЗНІ ТЛУМАЧЕННЯ

Маючи цю різницю на увазі, розгляньмо деякі тлумачення цього трудного уривку. Є велика група християнського віровизнання, яка вчить, що Христос дав Петрові, як особі, повну владу, як голові Церкви, відкривати й закривати небо людям та прощати гріхи. Ця влада, так учать, передається через апостольське успадкування єпископам, священникам та керуючим у Церкві. В зв'язку із цими віршами вони цитують Матвія 18:18,

„Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі.”

I ще є одна цитата із Писання, яка завжди пов'язується із цими й ми візьмемо усі три разом. Цю цитату ми знайдемо в Івана 20:23.

„Кому гріхи простите, -- простяться їм, а кому затримаєте, -- то затримаються!”

На цьому Писанні базується влада людей прощати гріхи. Ми розберемо їх один по одному.

ДРУГЕ ТЛУМАЧЕННЯ

Є друга група, яка твердить, що ключі Царства були дані Петрові й через Петра до законних керівників церкви, старших, єпископів і священників, так що коли вони вилучають особу із місцевої церкви, цим способом вони закривають небо й лише коли вони знову приймуть назад до церкви, може він знову увійти до неба.

Є ще інша група, котра вчить, що „ключі до Царства Небесного” є властиво проповідь Євангелії. Коли ми вірно проповідуємо Слово, тоді ми або відкриваємо або закриваємо двері тим, які чують Слово. Ті, що чують Слово, яке ми проповідуємо й увірюють будуть безперечно спасені й небо для них є відкрите, але якщо вони відкинуть, вони залишаються загубленими й небо для них є закрите. Тому в цьому відношенні всі, які проповідують Євангелію, мають ключі від Царства Небесного й через їх слово, чи прийнято чи відкинуто, вони є тими які відкривають чи закривають двері спасіння.

Отже, хоч ми віримо, що таке є значення цього вірша, „кому гріхи простите, -- простяться їм”, то ми не віримо, що це саме є правдиво із „ключами до Царства Небесного”. Ми віримо, що книга Дій дає нам правильне тлумачення цього хвилюючого питання. Принаймні є троє ключів у книзі Дій, які є згадані й доручені Петрові.

ВІДКРИТТЯ ДВЕРЕЙ ДЛЯ ЄВРЕЇВ

Першим вживанням ключів було в П'ятидесятницю. Тут Петро був Богом вибраною посудиною, щоб представити Євангелію спочатку для єврейської нації. Він відкрив двері нагоди Ізраїлеві згідно з Божим планом, починаючи від Єрусалиму. Друге вжиття ключів прийшло в розділі 8 Дій. Після смерті Степана та переслідування яке настало Пилипом, діяконом благовістя, пішов у Самарію й був свідком великого відродження. Однаке, щоб його проповідування стало офіційним, Петро мусів ужити ключі, які були доручені йому.

„Як зачули ж апостоли, які в Єрусалимі були, що Боже Слово прийняла Самарія, то послали до них Петра та Івана.” (Дії 8:14)

Висувається питання, чому вони послали Петра та Івана до Самарії? Просто тому, що Петрові були доручені ключі відкрити Євангелію для Самарії, після того як він ужив спочатку ключі у Єрусалимі для єреїв. Починаючи в Єрусалимі, а тоді в Самарії, такий був Божий порядок. Бо хоч ці самарійці увірвали, нічого покищо не сталося, щоб установити їхню частку в силі П'ятидесятниці. Це могло статися через носія ключів, Петра. Вірші 15,16, та 17 дають ясне пояснення.

„А вони, як прийшли, помолились за них, щоб Духа Святого вони прийняли,

Бо ще ні на одного з них Він не сходив, а були вони тільки охрищені в Ім'я Господа Ісуса.

Тоді на них руки поклали, і прийняли вони Духа Святого!” (Дії 8:15-17)

Отже, це було друге Петрове вживання ключів Царства Небесного, відкриваючи проповідь для Самарії. Але ще одне відкривання має статися в згоді з Христовим порядком: починаючи від Єрусалиму і всієї Юдеї і Самарії та аж до крайніх частин землі. Це записано в 10 розділі Дій. В сьомому розділі Дій Ізраїль відкідає останню вістку благовістя від Степана. У восьмому розділі вістка благовістя іде до Самарії; в дев'ятому розділі навертається Савл, щоб бути приготованим нести вістку благовістя до всього світу й є представлений нам після останнього Петрового ужиття ключів, яке сталося в Діях розділ 10. В десятому розділі Дій Петро бачить видіння, як велике простираво спускалося з неба, в якому знаходилися всілякі четвероногі тварини землі, дикі звірі, всякі плаузуни й птахи із повітря і Петрові було наказано істи. Але Петро був єрей, а єреям не дозволялося істи нечисті продукти заборонені законом. Тому Петро завзято супротивлявся й казав:

„Жодним способом, Господи, -- бо ніколи я не єв нічого огидного чи нечистого!” (Дії 10:14)

Але з неба знову іде відповідь Петрові:

„Що від Бога очищene, не вважай за огидне того!” (Дії 10:15)

Все це, звичайно, було для того, щоб приготувати Петра для третього вжиття ключів. Петро був єрей й тому офіційно не міг мати будьяких стосунків з паганами. Вони для нього були нечистими. Але коли це все відбувалося, група післанців, вислана паганіном Корнилієм із Кесарії, приближалася Петрової хаті у Йопії попросити його, щоб він прийшов до

Кесарії і відкрив двері Євангелії для них. Петро, без сумніву, відмовився б іти, бо він ще не зінав, що різниця між єреями та паганіном скасувалася Голгофським Хрестом, середня стіна перегородки була зруйнована між єреями і паганами й він міг вільно іти та уживати ключі в домі Корнилія. І так ми читаємо:

„Як Петро ж у собі бентежився, щоб то значило те видіння, що бачив, то ось посланці від Корнилія, розпитавши про Симонів дім, спинилися перед ворітами, І спиталися, крикнувши: Чи то тут сидить Симон, що звуться Петро?” (Дії 10:17-18)

Тоді ми також знаходимо, що Дух звертається до Петра й запевняє його, кажучи:

„Але встань і зайди, і піди з ними без жодного сумніву, бо то Я їх послав!” (Дії 10:20)

Наступного дня вони виїхали до Кесарії й Корнилій чекав Петра. Тепер уважно розгляньте дуже важливе речення, яке ми не можемо дозволити собі недобачити.

„А як увіходив Петро, Корнилій зустрінув його, і до ніг йому впав і вклонився.

Та Петро його підвів, промовляючи: Устань, бо й сам я людина!” (Дії 10:25-26)

УСТАНЬ

На Петра напав великий жах, що цей чоловік думав, що він заслуговує на поклоніння. Петро не дозволяв нікому ставати перед ним на коліна, припадати до його ніг чи поклонятися йому. Петро не засягав на жодну владу, яка належала Богові. Він відмовлявся приймати честь від людей і у приголомшенні викрикує: Устань, бо й сам я людина! Петро настоював на тому, що він є лише Господнім слугою й не є кращий за будького іншого.

Ми маємо другий приклад цієї самої справи у четвертому розділі Дій. Після того, як Петро відновив кривого при воротах святині, що звалися Красними, він виголосив до зібраної юрби зворушичу проповідь. Але провідники стали несамовитими й привели його до первосвященника й вимагали якою силою він створив те чудо. І Петро дав їм відповідь. Він не приписував жодних заслуг для себе, він не каже їм що він є скеля й що він має у собі владу й тому має ключі до Царства, щоб впускати чи випускати чоловіків і жінок до неба. О, ні! Далеко до цього. Послухайте, що відповідає сам Петро.

„Тоді Петро переповнений Духом Святым, промовив до них: Начальники люду та старшини Ізраїлеві!

Як сьогодні беруть нас на допит про те добродійство

недужій людині, як вона вздоровлена,

нехай буде відомо всім вам, і всім людям Ізраїлевим, що Ім'ям Ісуса Христа Назаряніна, що Його розп'яли ви, та Його воскресив Бог із мертвих, -- Ним поставлений він перед вами здоровий!

Він камінь що ви, будівничі, відкинули, але каменем став Він наріжним!" (Дії 4:8-11)

Подивіться уважно на слова Петра. Він говорить: „Я не є скеля. Я не є той, що це зробив, але Христос.” Петро не приписував собі жодних здібностей відкривати чи закривати небо, але додає:

І нема ні в кім іншім спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися мали.” (Дії 4:12)

ОСТАННЄ КОРИСТУВАННЯ КЛЮЧАМИ

Тепер повернімося до дому Корнилія. Петро після запевнення Корнилія, що він є людина як і Корнилій та відмовляючись прийняти від нього будьяке поклоніння, проповідував Євангелію і

„Як Петро говорив ще слова ці, злинув Святий Дух на всіх, хто слухав слова.

А обрізані віруючі, що з Петром прибули, здивувалися дивом, що дар Духа Святого пролився також на поган!” (Дії 10:44-45)

Це було останнє користування ключами, які були доручені Петрові. Петро відкрив двері в Єрусалимі, Самарії і тепер поганам. Його місія ключів скінчилася й Петро зникає із сцени. Павло бере його місце.

Таким чином Божа обіцянка дана Петрові, що йому будуть дані ключі до Царства, була сповнена й Петро виконав те довір'я, яке було доручене йому й тепер Євангелія готова іти на цілий світ.

П'ЯТНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

ЗВ'ЯЗУВАННЯ Й РОЗВ'ЯЗУВАННЯ

„Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі.”

Матвій 18:18

Цей вірш є загально цитований у зв'язку з віршем у Матвія 16:19 який ми уже студіювали, в якому Ісус говорить Петрові:

„І ключі тобі дам від Царства Небесного.”

Однаке, оці двоє доручень є цілком різні. Доручення ключів було дане самому Петрові, як особі. Це доручення сповнилось, коли Петро відкрив двері Євангелії спочатку в Єрусалимі, потім в Самарії й пізніше в Кесарії. Тоді Петрове служіння майже скінчилося й від того часу ми знаємо мало або нічого про нього, хіба лише те, що він говорить у своїх двох посланнях.

Вірш в Матвія відносно зв'язування й розв'язування речей на землі та небі було дано, однаке, не лише Петрові, але Церкві, як тілові і цілості. Господь є обережний, щоб не дати цю владу якійсь одній особі усвідомлюючи величезну небезпеку, яка може бути пов'язана з цим. Тло цього вірша це вияснить:

„А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, -- ти предбав свого брата.

А коли не послухає він, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб „справа всіляка ствердилась устами двох чи трьох свідків”.

А коли не послухає їх, -- скажи Церкві; коли ж не послухає й Церкви, -- хай буде тобі, як поганин і митник!” (Матвій 18:15-17)

А тоді слідує вірш:

„Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі” (Матвій 18:18)

Отже, беручи у контексті, ви зауважите, що ця влада зв'язувати й розв'язувати є привілеєм Церкви й не є роботою якоїнебудь одної особи. Тут мається справа із дисциплінуванням брата, який помилляється, а не з справою спасіння. Невинна жертва гріха іншого брата має іти спочатку

до винуватого й шукати способу, щоб привести його до каєття. Ми не маємо жодного права виносити обвинувачення проти якогось брата, говорити про брата, вести дискусію про щось, що ми знаємо про брата, аж поки ми спочатку до нього не пішли самі й приватно зробили чесне зусилля поправити його, заки ми відкриємо свої уста перед кимсь іншим. О, якщо б це правило було практиковане серед віруючих, яка була б різниця! Але замість цього ми сподіваємося, щоб винувата сторона прийшла до нас, але наш Господь Ісус каже:

„А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи.” (Матвій 18:15)

Коли ви самі пішли до нього й не спромоглися привести його до каєття, ви не маєте права навіть тоді говорити про це всюди, але тихенько візьміть двох чи трох братів й пробуйте знову. Якщо й тепер не вдастесь, тоді піднесіть цю справу перед Церквою, її зробіть це публічно. Некажеться, щоб ви це зробили перед старшими, діяконами чи церковною радою, але перед Церквою. Якщо він залишається бунтівником, він повинен бути дисциплінованим й позбавленим спільноти аж поки не покається. Якраз саме на цьому тлі каже Ісус:

„Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'яzanе буде на небі.” (Матвій 18:18)

Отже це є справою й привілеєм Церкви як Тіла, не Петра, не старшого чи якоїсь іншої офіційної особи. Ця влада є дійсною лише тоді, коли ці євангельські порядки було зроблено й переведено так точно, як це намічено було Господом Ісусом Христом.

ТРЕТИЙ ВИПАДОК

Є ще один уривок, який завжди вживается у відношенні із Петровим користуванням ключами. Він є записаний у Івана 20:23. Перший Великодній вечір був цією нагодою, коли учні перебували разом у великому страсі й раптово Ісус, їх воскреслий Господь, став серед них і сказав їм:

„Мир вам!

І, сказавши оце, показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа.

Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю!

Сказавши оце, Він дихнув, і говорить до них: Прийміть Духа Святого!

Кому гріхи простите, -- простяться їм, а кому затримаєте, -- то затримаються!” (Іван 20:19-23)

ЗАГАЛЬНЕ ДОРУЧЕННЯ

Тепер чи ви уважно запримітили, що на тлі цього уривку Ісус тільки що повторив обіцянку Святого Духа, яка мала сповнитися в день П'ятидесятниці? І тоді після повторення цієї обіцянки слідує твердження „Кому гріхи простите, -- простяться їм”. Це було пов'язано із служінням Святого Духа та проповідуванням Євангелії Господа Ісуса. Це було дано не лише самому Петрові, але усім учням, які були присутні.

Отже ця сила прощати й задержувати гріхи була дана всім іншим учням і тим, на кого зійшов Дух Святий. Воно включало визначення вічної долі мужчин і жінок через служіння учнів, але ніде не має натяку, навіть далекого, на те, щоб це була сила чи влада прощати гріхи, сила, яка належить лише Богові.

ПАВЛО ПОЯСНЮЄ

Значення цього доручення стане цілком ясним, коли ми пригадаємо собі, що наш Господь дав доручення Своїм учням іти у весь світ та проповідувати Євангелію всьому створінню. Отже, як вони проповідували Євангелію, вони ставали засобом для відпущення гріхів для тих, хто увірував й затриманням гріхів для тих, які відкинули проповідь спасіння. Цю справу Павло роз'яснює в II Коринтян 2:15 коли він говорить про тих, які проповідують Євангелію Христа, він каже:

„Ми бо для Бога Христова запашність серед тих, хто спасеться, і тих, які гинуть,

для одних бо смертельна запашність на смерть, а для других запашність життєва в житті. І хто здатен на це?”
(II Коринтян 2:15-16)

Отже це є уривок який дає повну відповідь на цю справу. Всі ті, що проповідують Євангелію, стають одною із двох речей для всіх, що слухають. Для тих, що повірють у Євангелію, яку ми проповідуємо, ми є ароматом життя на житті; для тих, що відкинуть її, ми є ароматом смерті на смерть. Ті, які повірють проповіді спасіння, яку ми вірно проповідуємо, матимуть свої гріхи відпущеніми й прощеними не нами, але Господом. Ті, які відкинули проповідь мають свої гріхи затриманими, її є втраченими, не нами, але Господом. Проповідь, яку ми проповідуємо є не лише проповіддю спасіння для тих, хто увірують але також проповіддю прокляття для тих, хто її відкидає.

ЦЕ є СИЛА

Отже, це є сила відпускати гріхи чи затримувати їх. Цією силою є Євангелія, вістка, яку ми проповідуємо, яка робить нас

післанцями Божими пропонувати прощення гріхів й інструментом у Божих руках яким відпускаються гріхи. Христос дав усім, хто проповідує Євангелію, силу відпускати гріхи. Я маю цю силу й вживаю її кожного разу коли я проповідує та пропоную спасіння грішникам. Якщо, ті, що чують мене увірюють в Господа Ісуса Христа, й приймуть Його як свого Господа й Спасителя, тоді я став засобом для відпущення їхніх гріхів, в певному сенсі я став інструментом Божим подаючи їм Слово. Це є значення слів Ісуса,

„Кому гріхи простите, -- простяться їм, а кому затримаєте, -- то затримаються!” (Іван 20:23)

Це, безперечно, примушує нас тремтіти, думаючи про цю нашу величезну відповідальність кожного разу ми проголошуємо вістку Божої чудової ласки. Подумайте, що ми з Павлом є не лише запашність життя для життя, але також запашність смерті на смерть. Тому не є дивно, коли Павло кінчає такими словами:

„І хто здатен на це?” (ІI Коринтян 2:16)

ОБОСІЧНИЙ МЕЧ

Тому слово, яке ми проповідуємо й яке ви слухаєте буде вашим суддею у день суду. Якщо ви чули вістку, то ви стаєте відповідальними за те, що ви з нею зробите від того часу. Ви не зможете запропонувати жодного оправдання в день суду. Пропозицію ви можете прийняти або відкинути. Автор до єреїв говорить:

„Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного.” (Єреїв 4:12)

Слово Боже має два леза, одно, щоб убити гріх, друге щоб убити грішника. Або ви вірите й дозволяєте, щоб Слово Боже очистило вас й відтяло вас від суду, або те саме Слово, яке пропонує вам спасіння, буде вашим суддею в той день й вимагатиме від вас вічного засудження. Ісус робить надзвичайне твердження, коли він говорить єреям:

„Не думайте, що Я перед Отцем буду вас винуватити, -- є хто вас винуватити буде, -- Мойсей, що на нього надістесь ви!

Коли б ви Мойсеєві вірили, то й Мені б ви повірили, бо про Мене писав він.” (Іван 5:45)

Чи вислухайте Ісуса в Івана 12:47

„Коли б же хто слів Моїх слухав та не вірував, Я того не суджу бо Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ.

Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, -- останнього дня воно буде судити його!”

Що Бог буде робити із бідними поганами, які ніколи не чули Слово, ми можемо залишити із праведним, справедливим і милосердним Богом, але для тих, що безперечно чули Слово Боже не буде жодного оправдання. В кінці ви будете суджені лише одною річчю, -- що ви зробили із вісткою яка пропонує спасіння й яка подається вам навіть тепер. Якщо ви увірували сьогодні, тоді я став Божим інструментом для спасіння, так що

„Кому гріхи простите, -- простяться їм.”

Тому я маю владу, таку саму владу яку Ісус дав Своїм учням й усім іншим віруючим, котрі є покликані проповідувати Євангелію відкуплюючої ласки, із певністю пропонувати вічне життя усім, хто повірить у обіцянки Божого Слова:

„Кожен, хто покличе Господне ім’я, буде спасений.” (Римляни 10:13)

ОСОБИСТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Хоч усі ті, які проповідують Слово стають інструментом, яким спасаються чоловіки й жінки й тому стають засобом у Божих руках через які вони отримають відпущення гріхів, однаке отримання спасіння є особистою відповідальністю. Кожний мусить вирішити сам для себе.

Ось Божа обіцянка: Ісус Христос, Син Божий, умер на хресті, щоб спасті вас. Він воскрес із мертвих для нашого оправдання. Він послав Свого Святого Духа дати силу вірувати. Він дав Свое Слово, щоб усі знали і тоді послав післанців, щоб із вірою проголошували вістку спасіння. Якщо ви увіруєте, тоді слово, що ми проповідували є справді пахощами життя на життя для вас, ваші гріхи відпущені й ви можете знати, що ваші гріхи є прощені. Але якщо ви відкинете вістку, тоді ми стаємо пахощами смерті на смерть, навіть для вас, ѹ ваші гріхи будуть затримані, бо:

„Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, -- той вже засуджений, що не повірив у Ім’я Однородженого Сина Божого.” (Іван 3:18)

ШІСТНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

БОЖА ЛАСКА

„Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився.

Бо ми -- Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували.”

Ефесян 2:8-10

Існує одна велика, надзвичайна й важлива правда виявлена у Біблії, яку оцінити й зрозуміти забере цілу вічність. Це є чудове, безпорівняльне об'явлення Божої ласки відносно найбільш недостойного й заслуговуючого пекло грешника. Тому чи не є це дивом, що сатана хоче нас ограбувати із благословіння правди про ласку додаючи до неї всякого роду людські діла, людські заслуги, та кволі людські зусилля. Я проповідував правду про ласку на протязі останніх тридцяти літ, але я мушу признатися, що чим довше я проповідую тим більше я усвідомлюю, що правда про ласку є невечерпна, незагненна й понад усе людське розуміння.

ЩО є ЛАСКА

Люди пробували й пробували зформулювати визначення ласки, але ніколи не змогли дати в людській мові визначення, яке повністю висловлювало б все те, що міститься в слові „ласка”. Як електрика, світло й життя ми лише знаємо, що воно робить, ніж що воно є. Чому Бог вибрал найлютіших, найпідліших, найнікчемніших осіб, які абсолютно не мають нічого показного перед Богом, окрім свого нещасного, загубленого стану, а тоді піднести їх до стану синів Божих, членів божественної родини й уживати їх на Свою славу, є поверх усякого розуму й людського розуміння. Однаке така є ласка.

КОРОЛЬ ДАВИД

Як один приклад ласки Божої, подумайте хвилину про Давида, короля Ізраїля. Давид не мав нічого в собі, щоб зaimпонувати Всевишньому. Яка сумна, брудна й

розважоруюча історія Давидового життя. Він вкрав жінку іншого чоловіка, учинив свідоме перелюбство й потім, щоб приховати свій гнилий гріх, він говорив неправду й нарешті учинив підле убивство, і одначе Бог вибрав цього чоловіка бути королем Ізраїля, символом Христового панування, й ужив його, щоб він нам дав найбільш величну, небесно-надхнену поезію цілого світу, книгу Псальмів, й назвав його „чоловіком по власному Божому серці.”

І ТАКОЖ ПЕТРО

Чи візьміть випадок із Симоном Петром, предметом цієї книжки. Ніхто не міг би вибрати більш непідхожого чоловіка на провідника апостолів, проповідника П'ятидесятниці, чоловіка, якому були доручені ключі від Царства Небесного, як Симон Петро.

Що міг бачити Ісус у Симоні Петрі, що спричинило покликання його на таке високе становище між учнями ранньої Церкви? Абсолютно нічого. Зовсім, абсолютно нічого й саме якраз тому Він вибрав його, бо це все мусить бути з ласки Божої. Бог не поділятиме Своєї слави ні з ким, бо це все мусить бути через ласку, інакше це зовсім не буде ласка. Я вірю що це є те, що Павло має на увазі, коли він говорить нам у I Корінтян 1:26-31:

„Дивіться бо, братя, на ваших покликаних, що небагато хто мудрі за тілом, небагато -- хто сильні, небагато хто шляхетні.

Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немочне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити.

Так, щоб не хвалилося перед Богом жодне тіло.

А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, -- праведністю ж, і освяченням, і відкупленням щоб було, як написано: Хто хвалиться, нехай хвалиться Господом!”

Зверніть увагу на вислів, „щоб не хвалилося перед Богом жодне тіло”. О, так, то є це. То є це! Лише таким чином ми можемо пояснити той факт, що Бог вибрав Давида, Симона і вас та мене. Безперечно, не тому, що ми є кращі за інших, але в супереч тому факті, що ми так само були погані, можливо гірші. Це є ласка, яка не залежна від нашої власної вартості чи діл чи заслуг.

Ласка тому стає одною з найбільш скромних правд. Вона не залишає місця на гордість. Вона кладе нас низько й забиває усю чванькуватість. Вона настоює на тому, що ми є цілком

безвартісні й безпорадні й наша одинока надія лежить поза нами, а саме в Христі. Ласка й гордість є абсолютними чужинцями одна одній.

Симон Петро мусів вивчити цю гірку лекцію, що забрало майже ціле його життя, й при самому кінці його прощальне нагадування е:

„Але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і тепер, і дnia вічного! Амінь.” (ІI Петро 3:18)

Найкраще визначення ласки, яку я коли будь знаходив у цілому Письмі є в I Самуїла 2:8. Це визначення є частиною пісні про вдячність та хвалу, яку Анна висловила, коли її молитва про дитину була вислухана та народився Самуїл. В цьому вірші Анна говорить:

„Господь поливає й оживляє, до шеолу знижає й підносить до неба.

Господь зубожує та збагачує, понижав та звеличує.”
(I Самуїла 2:6-7)

Тепер, перед тим, як ми прочитаемо наступний вірш, який є визначенням ласки, зауважте, будь ласка, що Бог є суверенний, робить так, як Йому подобається. Він не потребує давати відчит жодній людині. Він є гончар, а ми є глина. Він убиває і Він оживляє згідно із Своїм вибором. Він робить бідних і робить багатих згідно із Своєю власною ціллю. Бог є суверенний й поки ми не признаємо цього, ми не зможемо зрозуміту правду про ласку. Він є суверенний у Своєму виборі тих, яких Він вибрав й Його вибір є остаточний, Його засуд мусить бути абсолютним.

Однаке, тут є багато більше. Перед тим як Бог оживляє, Він спочатку забиває. Перед тим, поки Він зробить багатим, Він робить бідним. Перед тим, поки ми станемо сприймачами ласки вічного життя, ми спочатку мусимо бути вбитими, ми мусимо бути зарізаними й ми мусимо цілковито відректися себе. Ми мусимо призвати свою цілковиту безвартість й втікати до Нього за ласкою. Ми спочатку мусимо стати бідними, без копійки, зломаними, збанкротаними й пізнати, що наше одинока спасіння є в ласці Божій й що ми не маємо абсолютно нічого, навіть одної четвертої копійки, щоб запропонувати Йому як заплату за спасіння. Як чудово це висловив покійний Др. Джеймс М. Грей, колишній президент Біблійного Інституту імені Муді, в тому гимні, який ми так дуже любимо:

Нічого не маю я, окрім того, що я отримав
Ласка обдарувала відколи я увірував
Зухвалість є виключена, Гордість я принижую
Я є лише грішник спасений ласкою.

ВИЗНАЧЕННЯ

Тепер ми приходимо до Аннового визначення ласки Божої в I Самуїла 2:8,

„Підіймає нужденого з пороху, підносить убогого зо смітників, щоб посадити з велиможами й престол слави їм дать на спадщину, бо Господні основи землі, і на них Він поставив вселенну.”

Яка це величава картина ласки! Підіймає нужденого з пороху. Слово „нужденний” в перекладі означає „порожній, абсолютний вакуум, збанкротований, без жодної власності, а в самих боргах”. Це виключає усю можливість собі допомогти. Цих, і лише цих, Він підносить із пороху. І тоді Анна додає: „підносить убогого зо смітників”. Слово убогий означає нужденний. А смітник є місцем де скидають відпадки, рештки та непотрібні речі. Слово „смітник” є ввічливим перекладом гебреїського слова „шевфогс”, що дослівно означає звал сміття. Чи бачите форму тепер? Грішник показаний тут як той сидячий на смітнику, який шукає чогось, що могло б задовольнити його голод та прагнення. Кожний може побачити таку картину у будьякому місті, будьякого розміру, пройшовши вулицями чи алеями, де живуть бродяги.

Недавно в моїй подорожі до Колорадо, я зупинився, щоб відвідати моого сина, Марвина, який живе на північній частині Шікага. Після того, як я запаркував авто, я пішов навпростець до його помешкання через одну із північних частин Шікага алею і там у тій алеї між порохом, покидьками, брудом й шурами, я натрапив на одне із найбільш жалюгідних видовищ, яке я коли небудь бачив у моєму житті. Там поруч дірявої бочки повної сміття, обліпленої мухами, стояв один із вигнанців сусільства, чоловік років шестидесяти п'яти. На ньому був лише обвід із його пошматованого капелюха, його черевики були обв'язані линвою, його пальто в шматках, його штани були як лахміття, його руки чорні від бруду, його чуб був скуювдженім, а його борода була ще гірша. Я спостерігав як він рився в смітті, як він витягнув пляшку з горілки, в якій була чайна ложка тієї отрути, яку він прихилив до своїх уст. Він знайшов одну чи дві краплини в іншій пляшці, а тоді він знайшов шкурунку хліба, яка була облипла сміттям й поклав у свій рот своїми брудними руками. Коли я стояв там, я піймав себе мимовільно повторюючи слова:

„Підіймає нужденого з пороху, підносить убогого зо смітника.”

І сказав я до себе, „О, Боже, О Боже! Це ж я! Такий є я без Твоєї чудової ласки.” Бо я пізнав, що одинока різниця, яка була

між мною й тим чоловіком, то була Божа ласка. Якщо б я не мав країці нагоди й народився б від таких самих батьків й при таких самих умовах, я був би тим самим чоловіком, замість грішника, що спасся ласкою. І так перед тим, як я сказав цьому бідному залишенцеві слово, я скрикнув знову, „О, Боже я дякую Тобі за Твою чудову ласку.” Бо при подібних обставинах народження, оточення й можливостях, я не був би інакшим і кращим. Якими скромними робить нас правда ласки!

ЩО РОБИТЬ ЛАСКА

Тепер звернімо увагу на те, що робить Божа Ласка. Вона не лише піднімає нужденного чи підносить убогого із смітника й обмиває його та дає йому добрий обід і новий костюм і тоді каже, „Ти тепер є цілком відремонтований. Від цього часу ти вже покладайся сам на себе. Будь обережний й більш не повертайся назад у алею, бо якщо ти повернешся, то я тобі більше не допоможу.” Ні, ласка не ставить нас на іспит. О, ні! Ласка іде глибше ніж це. Ласка не лише підносить, але виносить. Вона дає нам новий апетит і нове становище і тому Анна говорить не лише:

„Підіймає нужденного з пороху, підносить убогого зо смітників” але вона продовжує:

„Щоб посадити з велиможами й престол слави їм дать на спадщину.” (І Самуїл 2:8)

Людські слова цілком не вистачають, коли ми розважаємо над „з найменшого до найбільшого”. Він не лише спасає, але возвищає бідного загубленого грішника в місце першої родини неба. Він стає адоптованим сином у Королівському палаці, він стає принцом; він сидить у небесах, він сидітиме на пристолі й царюватиме з Христом. Це, улюблений, є ласка Божа. Він не лише спасає, але й утримує й тому Анна в дев'ятому вірші робить таке заключення:

„Він ноги святих Своїх стереже... бо сильним не з сили стає чоловік.” (І Самуїл 2:9)

Чи знаєте ви щонебудь про цю ласку Божу? Ах, апостол Петро, він знов, він розумів. В двох коротких посланнях, які Петро написав перед своєю смертю, він говорить про цю ласку, говорить й говорити. Ласка є темою його останнього послання до Церкви. Свое перше послання він починає словами:

„Нехай примножиться вам благодать та мир.” (І Петро 1:2)

А останнє послання він закінчує словами:

„Але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа.” (ІI Петро 3:18)

СІМНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

ПЕТРО Й МИТТЯ НІГ

„To Ісус, знавши те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить,

Устає від вечери, і здіймає одягу, бере рушника й підперізується.

Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний.”

Іван 13:3-5

Це поражаючо дивне оповідання помістив Іван при закінченні пасхальної вечери. Христос тільки що закінчив свою останню вечерю із Своїми учнями й перед тим як піти із ними у Гетсиманський Сад, Він зайнявся цим дивним ритуалом -- миттям ніг. Іван є одиноким із чотирьох євангелістів, який записав цей дивний вчинок нашого Господа. Інші три євангелисти є цілком мовчазні відносно цієї справи. Миття ніг відбулося між пасхальним бенкетом та встановленням Господньої вечери. Юда, очевидно, був ще присутнім й напевно вийшов під час ритуалу миття ніг або негайно після того і тому ми віримо, що він не був присутнім на вечері Господній, яка слідувала. На це є сильний натяк у другому вірші:

„Під час же вечери, як диявол уже був укінув у серце синові Симона -- Юді Іскаріотському, щоб він видав Його; Устає від вечери...” (Іван 13:2,4)

ЗНАЧЕННЯ РИТУАЛУ

В Палестині та інших східних країнах є широко поширеній звичай, що коли гості приходять до хати то їх зустрічають слуги при дверях. При цих дверях стояли один або два глечики з водою й вигідний тазок для миття ніг. Слуги скидали відкриті сандали гостей й мили їх ноги, приготовляючи їх у такий спосіб до входу в дім й давали їм чисті сандали замість їхніх запорощених дорогою.

Це була загальна практика і тому коли Ісус почав мити їхні ноги, це зовсім не була нова річ для всіх них. Річ, яка їх

заскочила, здивувала й збентежила була та, що Ісус, їх Учитель, мив ноги учнів. Це було всупереч усім звичаям. Хто у світі коли чув про таку річ! І тому не є дивним, що Петро сказав, „Ти повік мені ніг не обмисл!” Та ж, Господи, я повинен помити Твої ноги, замість Ти маєш мити мої. Мити ноги це є справа слуги, а не Вчителя.

ВЕЛИКА ЛЕКЦІЯ

Перед тим як ми розглянемо цю надзвичайно важливу та на часі прикладну лекцію, якою Ісус пробував учити Своїх учнів, і до речі нас також, ми хотіли б звернути вашу увагу на тло й обставини в яких наш Господь виконав миття учнівських ніг. Я вірю, що це допоможе нам зрозуміти урочистість усієї цієї нагоди.

Це був час якраз перед агонією Гетсиманії та Голгофи. Це був пасхальний вечір. Через дванадцять годин Він висітиме на Хресті. Однаке, Ісус знов усе це наперід. Зауважте як починається цей уривок:

„Перед святом же Пасхи Ісус, зновши, що настало година Йому перейти до Отця з цього світу, полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх.” (Іван 13:1)

Примітьте уважно вислів, „Ісус зновши, що настало година Йому”. Ми мусимо зупинитися тут на хвилину. Той, хто хвилину пізніше стояв на колінах в учнівських ногах, роблячи службу рабів, був Всезнаючий, Всемогутній, Вічний Син живого Бога, Вічний Творець. „Ісус, зновши, що настало година”. Він знов, що лежить впереді, кожну деталю, що лежала в майбутньому. Однаке, цей Все-знаючий, Все-відуючий, Все-мудрий, Все-сильний Творець збирався мити ноги Своєму творінні!

Нам могло б здаватися, що Ісус у цю годину був би зайнятий іншими думками, ніж брудними ногами Своїх учнів. Будучи віддаленим від агонії Саду та Хреста лише кількома годинами, можна було б уявляти, що Він буде зайнятий тим жахом, який був перед Ним. Можна було б уявляти, що Він буде зайнятий шукаючи симпатії чи допомоги та служби від цих учнів, але замість цього Він виглядає цілком забувшим про Свое власне горе, про Свої власні потреби і так маючи цілковито приковану Свою увагу й захоплений Любов'ю до Своїх учнів, які залишать Його через декілька годин, Він забуває все про хрест, чи принаймні Він не робить будьякого звернення до нього.

ЯКА ГОДИНА?

Отже, ми ставимо запитання: На яку годину засилався наш Господь? Ми могли б подумати, що то була та страшна година

терпіння та агонії, яка завершиться гірким кульмінаційним пунктом безмежного крику цілковитої самотності: „Боже Мій, Боже Мій, -- нашо Мене Ти покинув?” Але ні! Якщо ми читаємо уважно цей уривок, ми знаходимо, що Він не думав про цю годину. Це не була ця година, на яку Він засилався, бо в уривку ми читаємо:

„Ісус, зновши, що настало година Йому перейти до Отця з цього світу...”

Ми мусимо читати це уважно. Наш Господь і Спаситель цілком минає Хрест, ніколи навіть не згадуючи його, але думаючи про потребу Своїх учнів, після того, як Він їх залишить й піде назад до Отця. Яка безпорівнальна її поза всяким розумінням є ця любов? Гетсиманський Сад віддалений на годину, Голгофа декілька годин пізніше, Спаситель турбується про Своїх учнів, ніж про Себе. Турбується, я кажу, дванадцятьма чоловіками, один з яких зрадить Його, інший відречеться від Нього, інший буде сумніватися Ним, і всі з них покинуть Його. Але пам'ятайте, Ісус знов все про це.

ВРАЖАЮЧА ЛЮБОВ

Лише з величезною трудністю ми могли б навіть пробувати висловити глибину любові на тлі цього чудового вірша. Це є поправді божественна любов; це є справді надприродня любов й тому ми не дивуємося тим, як кінчається цей вірш:

„Полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх” (Іван 13:1)

Тут є направду глибокі лекції, важливі й дорогоцінні. Вічний Син Божий, Творець всесвіту, знаючи як скоро залишать Його ці учні, був, однаке, готовий стати їхнім слугою. О, як ми потребуємо лекцію миття ніг один одному.

Як тяжко є для нас простити! Як тяжко є відплатити добром за зло! Однаке, тут лежить гідність і слава незбагненної глибини любові нашого Спасителя, що Він міг любити негарних, нелюблячих й не гідних любові. Так, Ісус знов усе про це, але

„Полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх” (Іван 13:1)

ВІЧНИЙ БОГ

Ми зупинимося довше на цій зхованій лекції тому, що вона так сильно підкреслена Святым Духом в Писанні. Це повторяється знову в вірші

„Ісус, зновши те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить.”

Устає від вечері, і здіймає одежду...

Та й зачав обмивати ноги учням.” (Іван 13:3-5)

Який портрет Його втілення! Змити з нас наш гріх (бо цей ритуал стас притчою про навчання), Він відложив на сторону Свою славу й прийшов у одежі слуги. Зверніть увагу на деталі подані Духом Святым. Чому опис просто не говорить: „І після вечері Ісус помив учням ноги”. Цього вистачило б, щоб передати нам Його поблажливість. Але ні, Дух подає нам кожну дрібну деталь усієї цієї церемонії. Ось тут ці деталі. Заприміть їх уважно.

1. Ісус був Всезнаючим
2. Він устає від вечері
3. Здіймає Свою одежду
4. Він узяв рушник й підперезав Себе
5. Налив воду до вмивальниці
6. Він помив ноги Своїм учням
7. Він витер їх ноги рушником

ЧОМУ ВСІ ЦІ ДЕТАЛІ

Знову ми запитуємо, Чому усі ці деталі? Чому не лише саме речення? Безперечно, на це мусить бути певна причина й хоч ми, безсумнівно, не бачимо повного значення кожної дрібної деталі, ми ясно бачимо зарисовану картину нашого Спасителя в Його приході на землю, щоб вимити й очистити Його Церкву, Молоду, за яку Він прийшов покласти Свое життя.

Пам'ятайте, що Він був божественний. Він був Бог. Від беспочаткової вічності Він був Богом й тоді заради великої любові, якою Він любив нас, Він відложив ту форму Бога тисяча дев'ятсот років тому й залишив Свое високе поставлене становище Учителя та Господа творіння. Він відклав Свою славну одежду й відклавши Свою Божественність Бога, Він бере рушник, символ найнижчого слуги, підперізує Себе ним, наливає воду до вмивальниці й мие ноги Своїм учням.

Зауважте яке є тут вчення. Спочатку Він відклав Свою одежду, а тоді прийняв одежду слуги. Тут справді Божественність приймає форму людяності. Він залишив Свою славу вгорі, відклав форму Бога, прийняв на Себе людську природу, народився від жінки, чоловік із крові та кости, і тоді підперезав Себе рушником, символ служби й рабства, коли „Слово стало тілом”.

Вода є очищення Словом Божим. Після того, як Ісус відложив Свою славу й у одязі людськості пішов на Хрест, Він посилає Свого Святого Духа для надхнення цієї Книжки, щоб цим Словом ми, хоч й не достойні, могли бути очищеними й мати вічне життя. Незміряні глибини Божої любові! Чудова

ласка нашого улюблена Господа!

Це й безмежно більше, ми віримо, що є в цій лекції миття ніг, окрім цього фізичного й дослівного ритуалу. В наступному розділі ми побачимо науку, яка міститься тут, як також і ця велика прикладна лекція, яку залишив наш Господь для нашого прикладу.

Однаке перед закінченням цього розділу, ми признаємося, що ми глибоко відчуваємо нашу нездібність більше висловити безмежну глибину й незміряний обсяг любові Христа, як висловлено у цьому чудовому, чудовому описові. Ми глибоко відчуваємо нашу непід силу неспроможність висловити людськими словами дещо про безмежну любов нашого улюблена Господа, яку так часто ми відчуваємо у наших серцях, але знаходимо такі великі труднощі її висловити. Справді ми можемо повторити слова гимну:

Чи можем ми виповнити чорнилом океан
Коли б небо було зроблене із пергаменту
І кожна стебелина землі була пером
І кожний чоловік був професійним писарем
Щоб описати небесну Божу любов
Ми б висушили океан на сухо
Ані сувій незміг змістити все
Хоч би він навіть простягався від неба до неба.

Або з Павлом, як ми роздумуємо над тим фактом, що Господь відклав Свою славу й зійшов жити в людському тілі й став слугою, ми можемо повторити:

„Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!
Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним,

Але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерти хресної...” (Філіп'ян 2:5-8)

ВІСІМНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

ХЛІБ ЖИТЯ

„Устає від вечері, і здіймає одягу, бере рушника й підперізується.

Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний. І підходить до Симона Петра, а той каже Йому:

Ти, Господи, митимеш ноги мені?

Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш.

Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєши!

Ісус відповів йому: Коли Я не вмію тебе, -- ти не матимеш частки зо Мною.

До Нього проказує Симон Петро: Господи, -- не самі мої ноги, а й руки та голову!"

Іван 13:4-9

Мало є уривків у Святому Письмі, які містили б у собі більш навчання, були б багатші на доктрину, більш вчасні для практичного застосування, ніж опис про миття учнівських ніг Господом Ісусом. Я певний, що ми ніколи не будемо здібні повністю зрозуміти повну глибину цього чудового вчення. Це було більше ніж ритуал чи обряд, який ми повинні релігійно дотримуватися. Між Християнством є такі, які вірять і вчать, що ми повинні дослідно наслідувати цей приклад Ісуса Христа й дослідно практикувати миття ніг один одному й поставити цей обряд поруч Господньої вечері, хрещення, як рівноважливий обряд, якого ми маємо дотримуватися.

НЕ СПЕРЕЧАЮСЯ З МИТТАМ НІГ

Я абсолютно не маю жодного сперечання із тими, які широ вірять, що дослівне миття ніг має бути практиковане віруючими сьогодні. Якщо ви чесно відчуваєте, що Господь

хоче, щоб ви мили один одному ноги, я, безперечно, не підносив би жодних застережень. За всяку ціну, робіть те, що ви вірете є волею Господа. Я навіть піду далі ніж це. Якщо б я жив у суспільнстві, її одиноким місцем в якому я міг би знайти спільність було б братство, яке практикувало миття ніг, я повинен без порушення свого сумління шукати спільність із ними, і якщо б я не міг мати спільноти з ними без дотримання їхнього миття ніг, я дуже радо мив би ноги братам. Я вважаю мою християнську спільність за дуже важливу, щоб зіпсути її грою слів чи сперечанням про значення обряду, який не має жодної спасаючої вартості й є справою особистої опінії. Хоч я міг би не вірити в обов'язковість дотримувати це дослівно, я вірю, що заради спільноти ми мусимо робити деякі уступки й якщо це можна зробити сьогодні, було б менше догани на свідчення про Христа.

ДІЙСНА ЛЕКЦІЯ

Я хочу покласти наголос на один фундаментальний факт. Тут є щось більш важливіше ніж практикування дослівного миття ніг. Це є практикування „духу” вчинку, ніж самого вчинку. Миття ніг, яке Ісус зробив, було духовною прикладною лекцією, як приклад служби, скромності, любові. Далеко більш важливіше є вивчити лекцію, яку дає миття ніг, ніж дотримуватися лише обряду чи релігійної практики. Це, зрештою, стосується кожного обряду в Біблії. Духовні обряди є для духовних людей й мусять бути духовно розрізнені, інакше вони не матимуть для нас ніякої вартості чи допомоги. Якщо ми не розпізнаємо духовного значення у будьякій християнській акції, наше дотримання стає лише пустою формальністю, сухим релігійним вчинком, лише дотриманням літери закону, втрачаючи при тому цілковито духовний вчинок.

ПРИКЛАД

Як приклад цього ми хочемо, щоб ви звернулися до слів нашого Господа Ісуса Христа при іншій нагоді, яка, на мою думку, дасть добру ілюстрацію, того що я маю на увазі.

„І сказав їм Ісус: Поправді, поправді кажу вам, якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя.

Бо тіло Мое -- то правдиво пожива, Моя ж кров -- то правдиво пиття.

Хто тіло Мое споживає та кров Мою п’є, той у Мені перебуває, а Я в ньому.” (Іван 6:53, 55-56)

Що мав на увазі Господь Ісус Христос під цією дивною заявою про ідження Його тіла й пиття Його крові? Чи Він мав на увазі, щоб ми дослівно іли Його фізичне тіло й дослівно пили Його фізичну кров. Учні, очевидно, думали, що це мав на увазі Ісус і це спричинило цілковите замішання серед них. Як ми можемо істи Його тіло й пити Його кров? Як ми можемо сьогодні, тисяча дев'ятсот років пізніше коли тіло вознеслося уже до неба й там перебуває майже дві тисячі років, ще й досі істи Його тіло й пити Його кров? Тому не є дивним, що Церква намагалася найти відповідь на цю проблему багатьма способами й ніколи не прийшла до повної згоди. Римо-католицька церква пробує розв'язати це вченням догми про транс-субстанцію. Ця католицька догма вчить, що хліб чи платок і вино при Євхаристії таємничо й чудодійно перетворюються при благословенні священника в дослівне тіло та кров Господа Ісуса Христа. Якщо ми приймемо це пояснення тоді, звичайно, питання є відповіджене настільки то стосується нас.

Лютеранська церква, однаке, розв'язала це питання в інший спосіб. Вона вчить догму про кон-субстанцію. Хоч вона й відкидає вчення, що хліб та вино в Господній вечері цілком перетворюється в тіло Христа та Його кров, вона вчить що „в і під” цими фізичними елементами хліба й вина, тіло й кров Господа Ісуса Христа є якось містично присутніми. В цей спосіб вони намагаються зрозуміти значення слів нашого Господа, коли Він сказав:

„Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя.” (Іван 6:53)

Тому не є дивним, що великі Реформатори Цвінглі й Кальвін, розійшлися на цьому вузловому питанні. Цвінглі твердив, що тіло й кров є символами, тоді коли Кальвін твердив, що то було дослівне тіло й кров Господа.

УЧНІВСЬКА ПРОБЛЕМА

Але не спішімо засуджувати тих, які тримаються цього дослівного пояснення, бо навіть учні були в замішанні й в Івана 6:60 ми читаемо це:

„А багато-хто з учнів Його, як почули оце, гомоніли: Жорстока це мова! Хто слухати може її.” (Іван 6:60)

„Із того часу відпали багато-хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним.” (Іван 6:66)

Багато учнів відійшло від нашого Господа через цю особливу проблему, яку ми тепер дискутуємо й назвали це „жорстокою мовою”. Однаке, якщо ми простудіємо контекст та Ісусове

власне пояснення, яке Він Сам дає, ми повинні прийти до задовільної відповіді. Завжди є небезпечно брати одинокий уривок чи одиноке речення само, бо це приводить до всякого роду замішань. Ми мусимо, студіюючи Писання, завжди читати в світлі тла й питати самих себе про що говорить Ісус у цьому данному розділі. Пам'ятаймо, що це є великий виклад про Хліб Життя. Він пригадує їм, як їх батьки їли манну в пустині й тоді каже:

„Я -- хліб життя!” (Іван 6:48)

„Отці ваші в пустині їли манну, -- і померли.

То є хліб, Який сходить із неба, -- щоб не вмер, хто Його споживає.

Я -- хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Мое, яке Я за життя світові дам.” (Іван 6:49-51)

Тому манна в пустині була символом Тіла Господа Ісуса Христа. Вона показувала на хрест, на якому Він помре, ѹ віддасть Своє життя за наше спасіння. Але манна, що сходила з неба не була Його дослівним тілом, вказувала вперід на Його жертву, коли Він стане нашим духовним хлібом, нашим джерелом духовного життя, нашою духовною поживою, навіть так, як манна була в пустині для дітей Ізраїля. І тоді слідує ця заява:

„Хто тіло Мое споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя,” (Іван 6:54)

Це духовне значення учні цілком пропустили й думали лише про Його фізичне тіло й Його матеріальну кров і вони скорчiliся від жахливої думки й багато із них уже більше із Ним не ходили. Саме тоді Ісус дає Своє пояснення тим, що залишилися з Ним. Він пояснює й з'ясовує цей увесь предмет. Слідкуйте уважно за словами нашого Господа:

„А Ісус, Сам у Собі знавши це, що учні Його на те ремствуєть, промовив до них: Чи оце вас спокушує?

А що ж, як побачите Людського Сина, що сходить туди, де перше Він був?” (Іван 6:61-62)

Отже, тут ми маємо ключ до всієї проблеми. Він здається говорить, ви маєте трудність розуміти, як ви маєте істи Мое тіло тепер, коли Я є тут, але що буде, коли Я піду й Мого Тіла тут більше не буде? Коли Я зайду до Мого Отця? Тоді це буде більша проблема, ніж вона є тепер, поки Я є тілесно ще тут приступній.

ВІДПОВІДЬ

І тоді Ісус пояснює все це в наступному вірші. Він по суті говорить, Я зовсім не говорю про Мое дослівне тіло та кров, але про духовне. Тому прийтіть до уваги відповідь нашого Господа:

То є дух, що оживляє, тіло ж не помагає нічого. Слова, що їх Я говорив вам, то є дух і життя.” (Іван 6:63)

В цьому уривкові ми уважно занотуємо три речі відносно цього:

1. Це є Дух, що оживляє
2. Тіло нічого не помагає
3. Слова, які Я вам говорю, вони є дух і вони є життя.

Тому, це є Дух вчинку -- тіло ж нічого не помагає. Навіть коли б ви дослівно їли Мое тіло, каже Господь, це вам взагалі не допомогло б, якщо ви не розумієте духовного значення та лекції яку Я намагаюся вас навчити. І лекція, яку Він учиє, є просто ця: „Ми маємо годуватися Ним не ѹядчи Його тіло та п’ючи Його кров, але приймаючи Його Слово, бенкетуючи на духовній поживі Слова Божого, яке говорить про Його жертву за нас.” Дотримуватися лише букв закону означає навіки перебувати в смерті.

ГОСПОДНЯ ВЕЧЕРЯ

Це саме є правдиво із Господньою вечерею. Споживаючи кусок хліба чи платка та хліснувши ковтком вина чи соکу є абсолютно пустий, без значення, релігійний ритуал, якщо ми не розуміємо, яке духовне значення він репрезентує.

Хоч фізичні елементи вживаються в Господній вечері такі, як хліб, чаша чи як деякі вживають вино, елементи самі по собі не є важливою річчю, але Дух та лекція, яку вони вчать є. Є такі, які вживають прісний хліб, інші вживають розчинений. Деякі настоюють на вживанні ферментоване вино, хоч інші ж настоюють на вживанні неферментований виноградний сік. Якщо сатана може тримати нас затрудненими в суперечці над цими матеріальними деталями і ми втратимо дух обряду, тоді сатана досягнув точно те, до чого він стремився. Ці елементи вживаються лише для того, щоб вказати нам щось вище.

Коли ми беремо хліб, він пригадує нам як Його Тіло було поломлене за нас і ми загублюємося в роздумі про Його чудову жертву за нас й цілком забуваємо про матеріальний елемент, який був лише вступом для нашого духовного досвіду. Ми зовсім не переїмаємося тим у який спосіб був поломлений хліб, чи як Його подають чи який є той хліб. Це саме є правдиво із чашею. Коли ми підймаємо її до наших уст, ми загублюємося в роздумі й піднявшись вище матеріального обряду й фізичних елементів, аж поки ми не загубимося у роздумі про Його чудову любов і пролиття Його дорогоцінної крові так, що фізичні елементи, які вживалися загублюються цілковито із нашого погляду й зникають в тіні.

Ми повинні зосередити наш розум на духовний хліб та забути матеріял; думати про Його кров, а не фізичний елемент в чаші. Пам'ятаймо, що Ісус сказав, „То дух, що оживляє, тіло ж не помагає нічого.” Це саме є правдиво із хрещенням. Якщо ми не розуміємо його духовного змісту й значення та що воно репрезентує, обряд сам по собі не дає нам абсолютно ніякої допомоги. Що ми говоримо відносно цього то те саме стосується також миття ніг. Дослівне фізичне миття ніг є другорядною справою чи це практикується чи ні, чи вода є гаряча чи холодна, але головне є те, що ми розуміємо, приймаємо й збагачуємося лекцією, якою Господь Ісус намагається нас навчити. Ми стаємо так зайнятими механікою цих речей та малими деталями, які взагалі не мають значення, що ми загублюємо цілковито духовний зміст. Те, що Господь Ісус Христос учиє у митті ніг, ми віримо, міститься в Його словах до учнів у вірші 12:

„Чи знаєте ви, що Я зробив вам?

Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, -- і добре ви кажете, бо Я є.

А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинній ви один одному ноги обмивати.

Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив.” (Іван 13:12-15)

Ціла ця вправа була прикладною лекцією, приклад, який Він дав нам, щоб ми були задоволені не лише дослівним вчинком миття ніг, але щоб ми практикували дух вчинку, дух скромності, дух служби та дух готовості узяти місце найнижчого слуги.

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

ВІДРОДЖЕННЯ Й ВІДБУДОВУАННЯ

„До Нього проказує Симон Петро: Господи, -- не самі ноги, а й руки та голову!

Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, -- та не всі.”

Іван 13:9-10

Поривчастий, хвалькуватий, помиляючийсь, пишномовний Симон Петро! Яким неперебачливим учнем він був, але ж і в той час ми не можемо зарадити собі, щоб не любити його принаймні за його щирість та прямість, бо кожний знат за що стояв Симон Петро. Наш Господь також знат, що Він може ужити життя, дії й поведінку Петра, щоб виявити деякі величезні правди, які без нього були б втрачені для нас. Ісус, увечір Своєї смерті, учив Своїх учнів дуже потребуючу лекцію про скромність, прощення, терпеливість, любов, службу, яку мало з нас вивчили так як треба й Він це ілюструє драматичним ритуалом -- миттям ніг Своїх учнів.

Ми вже бачили практичну лекцію про скромність й службу, яку наш Господь учив у цьому вчинкові. Але тут є багато більше ніж практична інструкція й умовляння любити й терпіти один одного. Тут є більше ніж лише образ Господа Ісуса, який кладе на сторону Свою славу й приймає на Себе форму людини, щоб спасти нас із наших гріхів. Все це поправді є дорогоцінним і тому ми дали цьому перевагу. Але у цьому уривкові Господь також проголошує величезну й важливу науку, науку про ласку Божу. Це є доктрина безпеки віруючого й Симон Петро є суб'єктом через котрого наш Господь виявить цю велику чудову й малозрозумілу правду.

ПЕТРОВЕ СПРОТИВЛЕННЯ

Після того, як Господь підперезав Себе рушником (символ рабства), Він почав мити ноги Своїх учнів. Котрий із учнів був перший нам не сказано й всяка спекуляція буде непотрібна. Є причини вірити, що сам Юда Іскаріот був присутнім при цьому

митті ніг й подивляв учинок Свого Учителя, якого незабаром він мав зрадити. Однаке, ми не віримо, що Господь мив ноги Юди, але через якусь одну чи другу причину він був проминутим, як ми бачимо із лекції, яку наш Господь шукає навчити у цьому данному випадку. Здається, що Петро був останній на листі, бо нам сказано, що коли Він прийшов до Петра, він почав сильно противитися. Петро, очевидно, спостерігав це з великим дивуванням та дивом, як Ісус підходив від одного до другого учня. Він попросту не міг розуміти значення всього цього й так коли нарешті Ісус підійшов до Симона Петра, він пристрасно противиставився й вибухнув:

„Ти, Господи, митимеш ноги мені?”

Це було більш ніж питання по стороні Петра. Це була тверда постанова відмови. Ти, Ти, мій Господь і мій Учитель, Ти митимеш мої ноги? Та ж це я, Господи, повинний мити Твої ноги!

Тоді Ісус говорить до нього: „Петре, ти не розумієш. Мої ноги не є забруднені, як твої, бо Я є Святий Бог, Я не є осквернений світом, як є ти. Я є досконало чистий й вільний від усякого гріха та осквернення і тому Мені належить мити твої ноги. Але з тобою, Петре, є цілком інакше. Твої ноги потребують миття й незабаром ти побачиш як дуже ти потребуєш миття ніг. Ти є осквернений.”

„Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш.”
(Іван 13:7)

Зауважте вислів „але опісля зрозумієш”. Як скоро після того Петро мав довідатися й вивчити цю велику потребу постійного очищення бо через декілька годин цей чоловік, який сказав „я вмру за Тебе” й який сказав „Ти, Господи, митимеш ноги мені”, буде пхикати й пщулитися перед обвинуваченням служниці в коридорі первосвященника, проклинати й лаятися, що він навіть не знат Христа. Тому слова нашого Господа „опісля зрозумієш” були до деякої міри пророцтвом Петрового відречення і його прощення та очищення.

Однаке, Петро ще не зрозумів. Він був настільки самопревненний в собі, що він ще із більшим натиском говорить:

„Ти повік мені ніг не обмієш” (Іван 13:8)

Бідний, бідний Симон Петро. Як мало він знат своє власне серце! В своїй відданості своєму Господеві, в якій ніхто не може сумніватися, він відчував, що він ніколи не впаде, що він ніколи не стане невірним своєму Господеві, що він ніколи знову не піддастися й тому ніколи не буде потребувати знову очищення. Він не потребував ніякого очищення знову. Але Христос знат крапце. Він знат як скоро Петро помилиться та впаде і тому Він розчаровує його в мить кажучи:

„Коли Я не вмию тебе, -- ти не матимеш частки зо мною.”
(Іван 13:8)

Це було дуже забагато для бідного Петра. Звичайно, він ще не розумів важливості цього ритуалу, але коли це було таким важливим, через яке він не міг мати частки з Господом, якщо тільки Він не помие йому ніг, тоді чому зупинятися лише на ногах? Чому не покупати його повністю, ноги голову й усі члени? Після цього слідує глибоке вчення нашого дорогоцінного Господа, що кожний потребує лише одне купання тіла, але багато, багато очищень ніг. Ось як сказав Господь:

„Хто обмитий, тільки ноги обмить потребує, бо він чистий увесь.” (Іван 13:10)

В основі цього лежить образ жителя Сходу який повертається від приватної чи публічної купальні. Ці купальні звичайно, були, в будинках відокремлених від хат. Після закінчення купання чоловік іде до своєї хати, але йдучи до хати він знову забруджує свої ноги, маючи на ногах згідно з звичаєм тих днів відкриті сандали. Тому прийшовши до своєї хати, його зустрічають слуги при дверях, скидають із нього сандали, миють забруднені ноги у мисці, тоді надівають на нього чисті сандали, перед тим як він заходить у хату.

КУПІЛЬ ВІДНОВЛЕННЯ

Тому також віруючий, коли він приймає Христа, стає скupаним й обмитим Словом Божим та кров'ю Христа. Це стається раз і назавжди й згідно з написом Господом Ісусом ніколи, ніколи не повторяється. Він є спасений, оправданий й навіки забезпечений у Ньому. Але подорожуючи по цьому світі чоловік занечищується у своєму ходженні, поводженні й контакті зі світом й потребує очищення від свого забруднення знову й знову. Кров Господа Ісуса раз примінена вірою відповідає навіки вимогам Божої святости й навіки здіймає вину та осуд гріха. Це є картина нового народження, яка трапляється раз і назавжди на початку нашого християнського життя й досвіду. Та купіль відродження вирішує раз і назавжди становище віруючого, але не дивлячись на це він потребує вживати заходи для постійного очищення від гріха тіла, який постійно облягає й чіпляється його через присутність старої природи й через нашу співподорож в цьому світі. В Тита 3:5 ми читаемо:

„А з Своєї милости через купіль відродження.”

Дослівно це є купання або купіль відродження. Ісус сказав, що „коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в

Царство Боже.” Це є нове народження -- народження звище, а не народження знову й знову й знову. Однаке, хоч віруючий є безпечним в Христі він є далі слабим, помиляючись її грішним в собі.

ПЕТРОВА ЛЕКЦІЯ

Це була та лекція якою Ісус намагався навчити Петра, учнів й яку ми також потребуємо вивчити. Вимагаючи другого купання Петро заперечував доктрину спасіння ласкою. Він здається говорити, „Я прийняв купіль раз Господи, але я вже все втратив й тому потребую купіль знову. Я був раз спасеним, але тепер я втратив своє спасіння так, що не лише мої ноги, але також мою голову, мої руки й ціле мое тіло.”

Однаке Христос скоро розвіває Петрів страх й говорить, Ні Петре, ні. Одна купіль відродження, раз і назавжди, є достатньою. Все, що ти потребуєш тепер є очищення. Й він додає:

„Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь.” (Іван 13:10)

Спасіння є роботою Бога й одного Бога й через те, що це є робота Бога, вона мусить бути досконалою роботою без помилок й тому та праця не може не вдатися. Але чоловік, навіть після того як спасеться, виявляється недостатнім, помиляється й за це він потребує очищення сповідлю, покаянням та вірою в Христове прощення. Тому, як це є повчально, що Христос звернувся з цим до Петра, бо лише через декілька годин, учень Петро, відречеться свого Господа, проклинатиме, лаятиметься, брехатиме й залишить Його.

Господь знову, що Петро помилятиметься навіть перед тим як його спас й Він зробив відповідні заходи, навіть на Петрові слабості. Було там очищення й прощення для бідного Симона Петра. Ця велика лекція миття ніг була без сумніву Ісусовим способом, щоб приготовити Петра на цей жахливий досвід. Без сумніву, що після того, як Симон Петро зрозумів, що він зробив й вийшов за двір палацу первосвященника гірко плакати, він мусів уявити, що він знову став загубленим чи навіть ніколи не був спасеним. Він в розpacії напевно міг би цілковито здатися. І тоді він, очевидно, пригадав слова Господа Ісуса, коли Він сказав:

„Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь.”

Це є тією річчю, яка мусила підбадьорити Петра й він пізніше повернувся до свого Господа.

ВІЧНЕ ЖИТТЯ

Отже вічне життя є не лише вічним, але й безконечним. Чи ви усвідомляєте собі, що коли Ісус помив ноги Петрові, Він знову що зробить Петро ще перед світанком. Однаке, знаючи як жахливо згрішить Петро і не зважаючи на це Він помив його ноги.

Так, як Господь знає всі речі, Він мусить також з необхідності знати наперід усі помилки Божих людей, яких Він спасає. Так, наш Бог знає, ю ужив заходи для нашого очищення, для нашого прощення, для нашого відбудування, для нашого відновлення радості та сили. Тому, якими багатозначними є слова у вірші:

„Полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх.” (Іван 13:1)

ЯКІДО МИ ВИЗНАЄМО

Перед закінченням цього особливого розділу, я хочу усвідомити тих, які є свідомі своїх слабостей та свого власного осквернення. Якщо ви не є свідомі того, що ви є ще недосконалі й постійно осквернюються речами цього світу, ці слова будуть мати мало значення для вас, аж поки ви не вивчите лекцію, яку Ісус учив у цьому митті ніг.

Ви прийняли Христа й довіряєтеся Йому, але як Петро, ви також маєте боротьбу. Якщо таким є ваше признання, тоді слухайте уважно. Це є боротьба, чи не так, іти через ціле життя окружене всяким злом, яке постійно облягає вас? Ви помиляєтесь і спотикаєтесь і ви падаєте аж поки ви часами починаєте дивуватися чи ви взагалі є спасені. Вас облягають сумніви й страх, ваша стара природа виходить все більше і більше на верх і підбурює вас знову й знову. Ви мусите визнати знову й знову, „Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре.” (Римлян 7:18) Ви викрикували також, „Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті.” (Римляни 7:24)

Слухайте, тоді, мій приятелю, Ісус має чудові новини для вас.

До тих, які не є свідомі будь якої боротьби й однаке твердять що не мають гріха чи слабости, ми лише молимося щоб Бог пробудив у вас розуміння вашої цілковитої беззвартості. Але, якщо ви признаєтесь, що маєте боротьбу, тоді Ісус говорить, що є прощення й очищення, відновлення й сила. Лише сама свідомість ваших невдач, сама боротьба у вас самих є ознакою життя. Брак сенсу гріха, відсутність розуміння свого власного слабого серця й невдач, лише може бути миром

смерти. Правдива святість є результатом свідомості нашої власної беззвартості й грішності.

О, я розумію, що сатана сказав би, що ми знову всі загублені, аби тільки затримати нас від приходу до Христа за миттям наших ніг, але так справа не є. Іван докладно нам говорить у І Іван 1:8;

„Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди!”

Знову він каже у вірші 10:

„А як кажемо, що ми не згрішили, то чинимо з Нього неправдомовця, і слова Його нема в нас!”

Ці є сурйозні оскарження й нам немає жодної користі заперечувати ці факти життя. Але між цими двома віршами Іван помістив вірш 9:

„Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої.”

Одинока наша надія лежить, не в запереченні й закритті наших очей на реальність, але в чесному й широму розумінні нашої власної беззвартості й здаючи себе знову й наново на досконалість, святість прощення й співчуття нашого улюбленого Спасителя, який перед нашим спасінням розумів, якими недостатніми ми прийдемо.

Яка не була б ваша боротьба, як не облягав би вас гріх, як часто ви не терпіли б невдачу, так як Петро, ви можете прийти до Нього, не лише щоб отримати прощення, але так само як і Петро, щоб отримати нову силу для перемоги над тією річчю й жити життям перемоги з дня на день.

ДВАДЦЯТИЙ РОЗДІЛ

ТРИ ВІДСУТНІ РЕЧІ

„Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмить потребує, бо він чистий увесь.”

Іван 13:10

Така була відповідь нашого Господа Симонові Петрові коли він поривчасто відмовлявся дозволити своєму Спасителеві помити його ноги, але пізніше настоював, щоб Він помив також його руки й голову. Наш Господь пригадує Петрові, що він уже раз був обмитий й є досконало чистий й потребує лише очистити свої ноги від осквернення світа та тіла. Це є образ віруючого, обмитого, раз і назавжди, кров'ю Господа Ісуса, оправданого, докінченого в Ньому й таке обмиття ніколи не мусить бути повторене. Така є купіль відродження. Павло говорить у Тита:

„Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милості через купіль відродження й обновлення Духом Святым.” (Тита 3:5)

Це полагоджує навіки положення й становище віруючого в Господі Ісусі Христі. Це навіки встановлює його відношення до Ісуса Христа. Це є купіль відродження на яку натякав Ісус, коли Він говорив:

„Хто обмитий, тільки ноги обмить потребує, бо він чистий увесь.”

ЩОДЕННЕ ОСКВЕРНЕНИЯ

Павло твердить у I Коринтян 6:11:

„І такими були деято з вас, але ви обмились, але освятилися, але виправдались іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога.”

Отже, віруючий, згідно з Павлом, є обмитий в крові Господа Ісуса водою слова, освячений Божим Духом, оправданий вірою в Христа. Бог, коли Він дивиться тепер на віруючого, бачить його досконалім у Христі. Бог дивиться на кожного віруючого в Христі і зараховує праведність Христа в його рахунок. Але цей обмитий віруючий, цей освячений, відокремлений святий, це оправдане дитя Боже, довершене в Ньому є ще далі у цьому світі й є в контакті із його оскверненням й підлеглий слабості

та присутності в собі старої природи та є в постійній небезпеці бути оскверненим й тому перебуває в щоденній потребі очищення від осквернення гріхом.

Наш Господь Ісус знав ще перед тим, як Він нас спас, якими нікчемними невдахами ми будемо після нашого спасіння. Це є правда, яку треба повторяті. Він знав перед тим, як спас Петра, що він буде помилатися, падати й спотикатися, й тому замість того, щоб відкинути його коли він упав, він зробив заходи для його відновлення й очищення. Цю правду занадто багато віруючих недобачають й цим приводять до невимовного замішання.

При цій нагоді ми пригадуємо вам знову слова Івана:

„Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої.” (І Іван 1:9)

Ми повторюємо, що це є для віруючих. Іван каже, „Якщо ми визнаємо”. Він включає себе у цю групу. Певно, що ми не повинні грішити, ми ніколи не маємо оправдання коли ми грішимо й мусимо заплатити кару, але факт є той, що цілком неможливо є жити у цьому зіпсуваному світі без того, щоб не входити постійно в контакт із його оскверненням й тому ми потребуємо повторювати очищення. Які чудові заходи Він зробив для нас! В І Іван 2:1 ми читаемо:

„Діточки мої, -- це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, -- Ісуса Христа, Праведного.”

Віруючий не повинний грішити, на це ніколи не має виправдання, але коли він згрішить і Бог знає якими схильностями ми є до упадку й Він зробив запобіжні заходи, бо Він знову наперід, якою схильністю є стара природа до гріха. І тому Він стоїть завжди готовим очистити й обмити наші ноги.

СВЯЩЕННИКИ НОВОГО ЗАПОВІТУ

Віруючий є священником й священник мусить бути чистим. „Ті, що несуть Господню посудину мусять бути чистими.” Це вже віщував у Старому Заповіті ритуал служби священника в скинії та храмі. В Ізраїлі скинія умовлення була особливим місцем служби для священства. Ця скинія була поділена на три частини — двір Поган, Святе Місце, й Святе із Святих. В зовнішньому дворі стояв вівтар для спалення жертви та мідна умивальниця. У Святому Місці стояв стіл із акаційного дерева, золоті свічники й золоте жертівникове кадило. І тоді у Святому із Святих, за завісою, стояв ковчег заповіту та віко.

НЕ ЦЛЕ ТІЛО

Однаке, три речі були відсутні у скинії, які кожний може сподіватися найти у добре впорядкованому місці для богослуження, чи в хаті. Цими відсутніми речами є:

1. Вікна
2. Крісла
3. Підлога

В скинії не було вікон. Одиноке світло було лише від золотого свічника із сіма розгалуженнями. Священники служили при свіtlі цих лямп, Слово Боже живилося олією Духа Божого. Священник ніколи не ходив при зовнішньому свіtlі природи, яке увійшло б через штучні вікна, але лише при свіtlі Слова освіченним Духом Святым.

Другою відсутньою річчю було крісло. Священник Старого Заповіту ніколи не міг сісти. Його робота ніколи, ніколи не була зробленою. Люди, яких реprезентував священник потребували постійної допомоги й очищення кожного дня та години й тому їхня робота ніколи не була цілком зробленою. Це, звичайно, було священство Старого Заповіту, яке було лише типом. Однаке, коли прийшов Господь Ісус Христос, наш великий Первосвященник, Він закінчив роботу й сів. Ми читаемо:

„І кожен священник щоденно стойть, служачи, і часто приносить жертви ті самі, що ніколи не можуть зняти гріхів.

А Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назавжди „по Божій правici засів.”

Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячуються.” (Євреїв 10:11-12,14)

Робота, отже, є зроблена й всі, що вірять у Ісуса Христа є навікі освячені й досконалі в Ньому. Але ці, які є освячені й досконалі в Христі, є ще й далі у світі й є підлеглі світовому оскверненні. І це приводить до третьої відсутньої речі у скинії умовлення.

Скинія не мала підлоги крім ґрунту по якому ходив цілий день священник. Де скинія не була б поставлена, вона була поставлена просто на землю. Тому священник, у своєму служінні Божої святої служби, був постійно в контакті із землею. Його ноги були забруджені на кожному кроці, що він робив, тією землею по якій він був примушений ходити навіть під час служіння Богові. Але священник мусить бути чистим. І тому заходи повинні бути прийняті для цього повторного миття ніг ї це ми знаходимо у дворі скинії. Перед самим входом в святе місце стояла мідна умивальниця чи тазок для цієї мети, ѹ кожного разу коли заходив священник, щоб служити, він мусів зупинитися біля умивальниці й помити свої ноги.

„І Господь промовив до Мойсея, говорячи:

І зробиши умивальницю з міді, і піdstава її -- мідь, на вмивання.

І поставиши її між скинією заповіту й між жертівником, і наллеш туди води.

І будуть Аарон та сини його мити з неї свої руки та ноги свої.” (Вихід 30:17-19)

Зауважте де було наказано поставити цю умивальницю для миття ніг священників. Її поставлено між скинією та жертівником. Жертівник був місцем жертвоприношення, скинія була місцем служіння, спільноти та богослужіння. При жертівникові (символі Христа) повне спасіння було приготовлене, але перед тим як священник, який уже був біля жертівника за оправданням та спасінням, міг увійти в спільність й братерство, він постійно мусів помити свої ноги. Порядок є спочатку до жертівника, Хреста; тоді до умивальниці для обмиття. При жертівникові вина за гріх була полагоджена, а при умивальниці є приготоване обмиття для братерства.

КУПАННЯ Й ОБМИВАННЯ

Однаке, ми мусимо пам'ятати, що обмиття ніг не було першим купанням священника. В освячуванні священника порядок є такий самий, який Христос поклав у тринадцятому розділі Івана. Спочатку повна купіль а тоді повторне миття ніг. Цей порядок також слідував у освячуванні священника. Перед початком священничого служіння, він піддавався цілковитому купанні у воді. Це було раз і назавжди, на початку його освячення. Таке царемоніяльне купання робилося лише раз. У Виході 29:4 ми читаемо:

„А Аарона та синів його приведеш до входу скинії умовлення, обмисш їх водою.”

Це було вступне обмивання на яке, очевидно, натякав Ісус, коли казав Петрові:

„Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь.” (Іван 13:10)

Це саме є знову переповіджене в Левитах 8:6:

„І привів Мойсей Аарона й синів його, та й умив їх водою.”

Це було на початку їх уведення в священство. Після цього приходила умивальниця. При жертівникові священник був обмитий раз і назавжди. Але після того коли священник був обмитий та оправданий при жертівникові приходить його освячення для служіння, богослуження та спільноти. Кожного

разу, коли він приближався до скинії, він мусів зупинитися біля умивальниці. Це є записано у Виході 30:18-21:

„І зроби умивальницю з міді, і підстава її -- мідь, на вмивання.

І поставиш її між скинією заповіту й між жертівником, і наллєш туди води.

І будуть Аарон та сини його мити з неї свої руки та ноги свої. Коли вони входитимуть до скинії заповіту, то будуть мити в воді, -- щоб ім не вмерти, або коли будуть підходити до жертівника на служення, щоб спалити огняну жертву для Господа.

І будуть вони вмивати руки свої, -- та ноги свої, -- щоб ім не вмерти. І буде це для них вічна постанова, -- для нього й для нащадків його на їхні покоління!"

Це є освячення й очищення, яке вчив Ісус у митті учнівських ніг.

НЕ ОДИНОКИЙ ЧИН

Це очищення й освячення не було одиноким чином, але повинно повторюватися так часто як необхідно. Це був щоденний досвід для священника у скинії. Тоді коли огонь на жертівникові ніколи не згасав, миття ніг священника мусіло бути повтореним. Миття мусіло бути зроблене кожного разу коли ноги священника приближалися жертівника скинії, бо його ноги постійно осквернювалися його зутиком із землею по якій він ходив. Це тому, що не було підлоги у скинії й тому заходи мусіли бути зроблені для повторного миття ніг, що так яскраво було змальовано нашим Господом у Івана 13. Як часто це мусів пригадувати Петро й яким щасливим він мусів бути за ці зроблені заходи. В майбутні дні, коли Петро відрікся свого Господа, коли він став розчарованим й пішов назад ловити рибу, коли він діяв у поспіху після П'ятидесятниці, як його розум мусів повернутися до Ісусових слів:

„Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозуміеш.”

(Іван 13:7)

О, як ми радіємо цими вжитими заходами для очищення! Чи є який день коли ми вечером глянувши назад не потребували б сказати: „Господи я знову виявився недостатнім. Я не був тим, чим я мусів бути. Я занедбав зробити деякі речі, які я міг би зробити й я зробив деякі речі, які я боюся не знайдуть Твоєї похвали.” Який солодкий змисл вигоди, спокою й відпочинку це приносить тоді нашому серцю, пригадуючи слова нашого дорогоцінного Господа в навчанні цього обряду.

ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

БРАТ СИМОНА ПЕТРА

„А один із тих двох, що чули від Іvana та йшли вслід за Ним, був Андрій, брат Симона Петра.

Він знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього:

Знайшли ми Месію, що визначає Христос.

I привів він його до Ісуся.”

Іван 1:40-42

Андрій, брат Симона Петра, був так цілковито затінений своїм славним братом, Симоном Петром, що він був цілком загублений у темряві. Однаке, без Андрія не було б Петра, бо це був той бідний, занедбаний, непомітний Андрій, який представив Симона Ісусові й він у свою чергу став Петром. Тому у цих розділах про Петра ми хочемо присвятити трохи місця для дискусії над цим непомітним, але чудовим братом Андрієм.

Андрій ніколи не виголосив проповіді, він ніколи не написав книги, він не мав якогось особливого становища; він є загаданий лише декілька разів у всій Євангелії. Він, очевидно, не був обдарований великим даром особистості.

Андрій згадується тринадцять разів у Євангелії; два рази Матвієм, чотири рази Марком й два рази Лукою. Він лише раз є загаданий у книзі Дій. Однаке, Іван вживав його ім'я п'ять разів й розказує нам усе, що ми знаємо про цього непомітного, але направду знаменитого учня Христа. Бо хоч Андрій ніколи не виголосив проповіді, він також ніколи не відрікся від Господа. Хоч він ніколи не написав книги, але він також ніколи не проклинав та лаявся, що він не знав Господа.

Іван, як ми вже сказали, говорить нам усе, що ми знаємо про цього цікавого характера. Інші автори згадують його лише в зв'язку із іншими учнями. Але у трьох випадках, які записав Іван для нас, ми дістаємо світ інформацій про цього безкольорового, але надзвичайногоповідомлення. Навіть його ім'я є простим ім'ям й є таким простим як тільки може ім'я бути. Ім'я Андрій походить від слова „Анер”, що означає „чоловік”.

Він був лише звичайним чоловіком. В цьому чоловікові не було нічого видатного чи надзвичайного, щоб притягalo увагу інших. Він проживав своє життя спокійним безпретенсійним способом, однаке, його служіння було більш важливіше, багато далекосяжніше ніж служіння його брата Петра, проповідника П'ятидесятниці. Світ бачив Петра, але я є певний, що Бог бачив Андрія.

ТРИ ВИПАДКИ

Іван подає нам три образи Андрія, всі з них подібні й однаке цілком інші. Найранішу згадку про Андрія ми маємо в Іvana 1. Після знайдення Господа Ісуса, Андрій негайно шукає й знаходить свого брата, Симона, й приводить його до Ісуса. В Іvana 6, Андрій знаходить малого хлопця із п'ятьма хлібами та двома рибинами, якими Ісус годує п'ять тисяч людей. Тоді в Іvana 12 Андрій приводить греків до Господа, які висловили бажання, „Ми хочемо побачити Ісуса”.

Це все, що ми знаємо про Андрія. Але які томи говорять ці три випадки! Андрій, забутий, занехтуваний, непомітний учень виступає як вежа сили між усіма апостолами, як чоловік, який знов, як приводити людей до Христа.

Андрій був особистим працівником між учнями й тому був майже забутий. Його ім'я не появлялося в часописах, його знимка не поміщалася в оголошеннях. Так, Андрій не мав кольору. Він не мав тла для експлуатації. Він не міг знаходити людей даючи своє свідчення, як Бог спас його від життя в грісі, наркотиках, гулянні, п'янстві й тюрмі. Так, Андрій був лише малим чоловіком, знаний лише як брат великого проповідника Петра.

Андрій не міг зібрати великої маси людей. Все що зробив Андрій то це привів хлопчика до Господа Ісуса Христа, який став засобом для нагодування п'ять тисяч інших. Так, Андрій не представляв собою нічого великого й коли інші грілися на сонці популярної гучної похвали, він приводив неотесаного, неосвіченого рибалку на ім'я Симон до Господа Ісуса, який пізніше став проповідником. Андрій бачив як три тисячі навернулося до Христа в один день.

Так, Андрій високо не цінився, але він привів декількох греків до Господа Ісуса Христа, один із яких, згідно з традицією, був лікар на ім'я Лука, який пізніше став особистим співпідорожником найбільшого в світі проповідника Павла. Доктор Лука, який написав дві найважливіші книги Нового Заповіту, — Євангелію, що носить його ім'я та книгу Дій.

НЕБЕСНА НЕСПОДІВАНКА

Небо, я є певний, буде місцем багатьох несподіванок й одною несподіванкою буде відпукати всю її повну історію про Андрія, який був знаний лише за одну річ, -- він знову як приводити людей до Христа один по одному. Там не буде „великих шишок” в небі. Коли там відкриються книги, ми знайдемо там багатьох, яким світ ніколи не дав призначення, які світитимуться в славі своєї великої нагороди, тоді коли багато тих, які тут їздили на вершинах популярності та втішалися славою й ніколи не знали правдивої жертви чи недостатку, змушені будуть узяти нижче місце.

Андрій мав лише один талант, але він уживав його повністю. Є інші, які мають по десять талантів, але тих талантів не вистачить їм щоб дістати Андрієву нагороду, бо це не залежить від об'єму, маси видного, але від вірності із якою ми вживаємо те, що маємо, яке рахуватиметься у той великий день.

МАЛИЙ ЧОЛОВІК

Я є глибоко зацікавлений малими Андріями у сьогоднішньому світі. По всій цій країні й по всьому світі чоловіки й жінки працюють й боряться з мізерними засобами й декількома талантами у забутих місцях, знаходячи хлопця тут, Петра там й час від часу Луку. Вони продовжують бути непомітними й неоспіваними, але яким об'явленням то буде, коли Господь Жив виявить, що довершилося цими малими Андріями.

Говорячи по-людському, без Андрія не було б Петра, не було б проповідника на П'ятидесятницю; без Андрія не було б хлопчика із хлібом та рибою й чуда нагодування п'яти тисяч, без Андрія не було б доктора Луки з Євангелію. Дяка Богові за Андріїв у нашому середовищі, покірні душі, які не шукають чести від людей чи признання тут внизу, але день за днем ідуть, щоб здобути для Христа чоловіків та жінок, хлопців та дівчат й говоряти їм одне оповідання, що вони знають, „Я знайшов Христа. Дозвольте привести вас до Нього.”

АНДРІЄВА НАГОРОДА

Яку нагороду отримає Андрій! Як тішилося його серце бачучи, як Ісус нагодував п'ять тисяч, чуючи проповідь Петра у П'ятидесятницю й читаючи (я надіюся, що він жив так довго) ту наукову Євангелію Луки та книгу Дій. Але інший день прийде коли Господь повністю нагородить Андрія згідно з його

ділами. Це буде той час, коли всі інші малі Андрії прийдуть на своє власне місце.

АНДРІЙ, ЯК СІЯЧ

Андрій був Божим сіячем. Він, очевидно, ніколи не пожав великих жнів, але був задоволений, щоб інші жали те, що він посіяв. Він посіяв Симона, а Петро пожав у П'ятидесятницю. Він посіяв малого хлопчика й п'ять тисяч були нагодовані. Одначе, Бог бачить сіяча, а люди бачать женців. Ми любимо натовп, а Андрій любить особу. Він був задоволений сіяти сам, бути непомітним, не похваленим. Давид говорить у Псалмі 126:6:

„Все ходить та плаче, хто носить торбину насіння на посів, --

Та вернеться з співом, хто носить снопи свої.”

Сіяння є самотньою тяжкою й трудною роботою й самою такою роботою займався Андрій. Сіяння, звичайно, робиться весною, коли є сиро, холодно й мокро. Це означає орати й трудитися. В протилежність, жнива є радісною працею. Це трапляється в красі осени. Сіячі працють самі. Женці завжди працюють в натовпі. Ви ніколи не бачили картини „Сіяч” із більше ніж одним сіячем. Це є самотня робота кидати зерно й не бачити плоду. Але у всіх картинах жнів, ми бачимо натовп який разом збирає у веселості та радощах.

Коли прийде Ісус, ви забуті душі, які мали лише завдання сіяти, матимете свій день. Ви вірні, які молитесь, плачите й свідчите, ви вірні, які є в тяжких запроторених місцях, в малих полях, розчарованих, тому, що ви бачите малий вислід, ваша нагорода є певна. Тримайтеся, бо день порахунку наближається, бо Господь сказав:

„Хто сіє з слізами, zo співом той жне.” (Псалм 126:5)

Дозвольте мені закінчити цей розділ такою ілюстрацією. Два чоловіки ідуть на богослужіння. Обидва із них чують заклик до служіння. Обидва із них є спасені. Один віддав своє життя Христовій праці, а інший не слухає заклику. Пам'ятайте, що обидва є спасені, оправдані, бо вони прийшли до Христа, але після цього вони діяли інакше й тут їх дороги розходяться.

Перший іде до Біблійної Школи, а потім до місійного поля в серце Африки. Він живе в біді й нужді, намагаючись навернути людей до Христа. Він працює, як раб від ранку до ночі, молячись, кличучи, благаючи, проповідуючи й клякаючи в пилу та бруду, щоб помогти бідним чоловікам та жінкам пізнати любов Христа. За декілька років його життя підривається від перепрацювання та втоми в своїй

запопадливості навернути інших до Христа. І тоді він умирає у молодому віці перед нуждами й ховають його в джунглях.

Інший чоловік залишається дома. Він також є спасений і стає успішним християнським підприємцем. Він здобуває багатство з Божим благословенням, живе у палаці, має авто, яхти й слуги, дістаеть найкращу медичну обслугу, єсть відповідну страву, доглядає своє здоров'я що шість місяців дістаеть лікарську перевірку й живе у розкошах до старого дозрілого віку. Він жертвує для університету. Гуртожиток є названий його ім'ям. Він є щедрий із своїми грошима, бо він має їх досить. Він підтримує щедро місії й він є шанований всіма за його філантропією. Його вибирають за його щедрість на найвищі почесні становища.

Але зачекайте хвилинку! День порахунку наближається. Бідний місіонер не буде забутим. Ніхто, окрім Бога, не знає болю, страждання й жертви що він переніс. Кожний пам'ятає другого чоловіка, бо його ім'я є записане в книгах, за його щедрість, за його християнське служіння, за його гроши, порівняно лише малу частину з яких він присвятив Господеві. Одначе, Бог усе пам'ятає й Бог знає усі факти.

Прийде час, коли будуть роздані нагороди „малим Андріям” на підставі цих речей. Чи обидва приймуть таку саму нагороду чи будуть ці несправедливості направлені, коли прийде Ісус? Один віддав усе своє, а другий дав багато, одначе нічого, бо то не буде для нього жертвою. Таке, я є певний, буде об'явлення при судовому престолі Христа. Ви, котрі терпіте самі, залишені, невизнані будьте бадьорі, бо Павло, сказав у I Коринтян 4:5,

„Тому не судіть передчасно нічого, аж поки не прийде Господь, що й висвітлить таємниці темряви та виявить задуми сердець, і тоді кожному буде похвала від Бога.”

ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ РОЗДІЛ

ЗАБУТИ ПРОПОВІДНИКИ

„А Ісус, звівши очі Свої та побачивши, яка безліч народу до Нього йде, говорить Пилипові: Де ми купимо хліба, щоб вони поживилися?

Пилип Йому відповідь дав: I за двісті динаріїв їм хліба не стане, щоб кожен із них бодай трохи дістасв

Говорить до Нього Андрій, один із учнів Його, брат Симона Петра:

Е тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби, але що то на безліч таку!

А Ісус узяв хліби, і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів. Так само і з риб, скільки хотіли вони.”

Іван 6:5, 7-9,11

Це є один із трьох випадків де Андрій, брат Симона Петра, привів когось до Господа Ісуса Христа. Ми вже бачили у Івана I, як він привів свого власного брата, Симона. Тут в Івана 6 він приводить хлопця й нарешті в Івана 12 він приводить греків, які прийшли на богослуження під час свята. Ці три короткі засилки підсумовують всю історію цього надзвичайного особистого працівника й здобувача душ - Андрія, брата Симона Петра якого так часто забувають.

Мимоволі ми хотіли б лише звернути вашу увагу до порядку в якому ці всі три випадки стаються, як ілюстрацію великого доручення нашого Господа Ісуса Христа. Ви пригадуєте собі, що Ісус наказав Своїм учням:

„І щоб у Ймення Його проповідувалося покаяння, і прощення гріхів між народів усіх, від Єрусалиму почавши.” (Лука 24:47)

В Діях 1:8 Ісус подає решту наказу:

„І Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі.”

Такий був порядок у книзі Дій. Є повчально, що цей самий порядок є наслідуваний в цих трьох оповіданнях про Андрія, здобутника душ, який привів Симона, хлопця й греків до Христа. Я не припускаю що Андрій знав щонебудь про це, але

Святий Дух, очевидно, мав це на увазі, коли Він записав ці три випадки в наступному порядку:

1. Симон був приведений до Христа в Юдеї.
2. Малий хлопець був приведений до Христа в Самарії.
3. Греки, яких Андрій привів до Христа, були із поганою походили із далекої країни Греції.

Ми згадуємо це лише мимоволі ѹ щоб пригадати вам, що це є порядок, який ми повинні наслідувати у нашій справі навернення душ, починаючи дома і тоді сягаючи на зовні із домашньої бази.

СПОЧАТКУ ЗНАЙШОВ СИМОНА

Після того, як Андрій знайшов Христа, його першою турботою був його власний брат. Свідоцтво є категоричне:

„Він знайшов перше Симона, брата свого.” (Іван 1:41)

Яку величезну лекцію вміщає в собі цей короткий опис. Андрій почав від дома. Він почав із правильного місця. Він пізнав, що нашою першою відповіальністю у наверненні душ є в нашому власному домі. Якщо ми не можемо привести до Христа наших улюблених, як ми можемо сподіватися привести інших до Нього? Іти проповідувати й співати Євангелію по всьому світі (як би то не було важливим) не може мати Божої ухвали, аж поки ми не йтимемо згідно із Його божественным порядком. Я є певний що якщо ми не пробували із усією своєю спроможністю привести спочатку своїх улюблених до Христа, тоді можна сподіватися, що всі оті речі не будуть благословені Господом.

Я знову новонавернених, які день після того як стали спасеними, говорили мені, що вони відчули поклик стати проповідниками чи відчули поклик іти до Африки чи в Південну Америку чи на якесь інше місійне поле. Постійно питав я їх, Чи маєте кого неспасеного у своїй хаті, у своїй сім'ї, у своїй рідні, які спершу мають бути спасені. Й коли вони призначалися, що вони мали, я їх питав, Чи ви щиро пробували привести їх до Христа.”

Краще починайте від свого власного брата. Краще починайте від Єрусалиму. Вам потрібно практикуватися спочатку на своїх улюблених, перед тим як ви зачнете думати поза Єрусалимом.

НАЙТЯЖЧЕ МІСЦЕ

Звичайно, я розумію, що це є найтяжче місце для початку. Набагато легше є свідчити іншим ніж своїй власній сім'ї. Так мусило бути також для Андрія, бо він безперечно вибрал

найбільш маломовірного, безнадійного чоловіка. Симон, партач, Симон із своїм розгнузданим язиком, із своїм горячим темпераментом, із своїм змінливим наставленням. Симон, який лаявся і проклинав! Андрій напевно міг знайти більш підхожого чоловіка. Але ні, ми читаемо: „Він знайшов перше Симона, брата свого... і привів він його до Ісуса.

Мій негритянський приятель проповідник, дорогий брат, який дав одного разу блискучу відповідь на це питання. Група студентів при Біблійному й Місійному Інституті прийшла до нього й сказала: Брате Такий то Такий, вам буде дуже присмно довідатися, що коли ми закінчимо нашу освіту тут, ми плянуємо іти як місіонарі до Африки й принести Євангелію вашим людям.

Вони, звичайно, уявляли, що він буде захоплений, однак, вони сумно розчарувалися, коли він їх запитав: „Скількох моїх негритянських людей ви намагалися привести до Христа тут дома? На протязі трьох років ви ходили тут до школи й жили на закид каменя від найгустішого негритянського поселення в місті. Яка чудова нагода прийти до моїх людей тут дома! Скількох із них ви привели до Христа?”

То було добре питання й я не можу осуджувати його за пряму відповідь, бо я знаю який тягар мав цей брат за своїх кольорових братів. О, я знаю що є більше слави, більше романтичності в праці у віддалених краях, але доручення є ще й досі: Починай від Єрусалиму!

I САМАРІЯ

Але ми не повинні тут зупинитися. Ісус сказав, починайте від Єрусалиму. І так наступним приходить хлопець із Самарії, і нарешті приходять греки із далекого краю. Такий порядок Андрій наслідував несвідомо. Який то був день коли його власний брат, Симон, став спасеним. А тоді прийшов той хлопець, через якого п'ять тисяч було нагодовано й нарешті греки, як ми згадували раніше, один з яких згідно з традицією, був др. Лука й через нього незраховані мільйони були благословенні. В оповіданні Івана 12 ми маємо невеликий пробліск, що Андрія розцінювали інші учні, як наверника душ. Це оповідання варто повторити.

„А між тими, що в свято прийшли поклонитись, були й деякі гелени.

І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми хочемо, пане, побачити Ісуса.” (Іван 12:20-21)

Ці греки, очевидно, були погани із Галилеї, бо шукаючи побачення із Ісусом, вони прийшли до Пилипа, певно тому, що

він також був із Віфсаїди Галілейської. Тому вони звертаються до Пилипа та й кажуть: „Ми хочемо, пане, побачити Ісуса.”

І тепер уважно слідкуйте за наступним реченням:

„Іде Пилип та Андрієві каже,” (Іван 12:22)

Чому Пилип не відповів цим грекам й не привів їх до Ісуса безпосередньо? Мусіла бути якась причина, бо замість того, щоб привести цих греків прямо до Христа, він веде їх до Андрія й говорить йому, „Ось декілька греків, які хочуть бути приведеними до Христа.” І тоді Андрій і Пилип (не Пилип і Андрій), але Андрій і Пилип прийшли й сказали Ісусові. Як надзвичайно чудово й повчально це стає.

Пилип, здається, говорить до цих греків, „Ви хочете зустрітися з Ісусом? Одну хвилину. Я знаю чоловіка, який може це зробити. Я знаю чоловіка, який знає краще, ніж будь хто інший, як приводити людей до Христа. Ви знаєте, він привів свого власного брата, Симона, й він раз привів хлопця й яке слідувало чудо! Я піду й приведу його”, і він привів Андрія й Андрій привів їх до Ісуса.

Андрій, очевидно, дістав гарну репутацію серед учнів про приведення людей до Господа Ісуса. Він був знаний як наверник душ, як особистий працівник. Він не був знаний за свою красномовність, свої літературні здібності, свою велику особистість, свою популярність. Він не міг схилити юрби, але він міг переконати одну душу для Христа. О, улюблені, я кажу це чесно й щиро, я хотів би бути краще знаним за мою здібність стати на коліна із бідним загубленим грішником в непомітному кутку чи в рові, ніж бути знаним як найбільший проповідник на землі із усіма спокусами, пастками й додатковою відповідальністю, які є притаманними популярній службі. Я хотів би, щоб люди пам'ятали мене, як чоловіка, який знає як стати на коліна із грішником у поросі й навернути душу до Христа. Я є певний, що найбільші нагороди будуть дані тим, які є непомітні, неповажані, скромні слуги Господа, які ніколи не знали лямп для освітлення сцени та прожекторів й які не мали опису про себе у газетах, але усередно працювали із такими талантами, які вони мали й були знайдені вірні аж до кінця.

Ми знову потребуємо зосередити наш погляд на особу, на кожного поодинокого грішника. Господь буде Свою Церкву ще й досі один по одному через особистий зв'язок тих, які, як Андрій, мали візію. Однак, сьогодні ми живемо в добу богослужби мас. Речі просто мусить бути великими. Це є, безсумнівно, занадто колosalний вік усієї історії. Усе мусить бути великим. Великим у підприємстві, великим у релігії. Ми поклоняємося величі, ніби на цьому все заключається. Якщо збори є чисельні, тоді це стає міркою, якою ми міряємо збори.

Ми міряємо успіх програми юрбою, числом людей, які вийшли наперед, кількістю грошей ми можемо розкидати й розтрачати. Але я дивуюся як Бог дивиться на все це й як це все скінчиться, коли прийде Ісус.

ІЛЮСТРАЦІЯ

Ось тут проповідник обдарований Богом чудовою особистістю, прекрасним голосом, повною освітою, блискучим розумом, все це не було його власним вибором, але Божим дарунком через його батьків та предків. Він має велику церкву, чудову церковну громаду, та велику платню. Майте на увазі, що я не заздрю цьому всьому. Я лише стверджую їх як факти. Він є популярний. Кожний хвалить його й вони обдаровують його подарунками на кожному кроці. Його фотографія поміщається у часописі й на нього є великий попит усюди.

Однаке, цей чоловік мав величезну відповідальність, бо якщо він марнуватиме свій талант стаючи гордим, стаючи завеликим та важливим стати на коліна із п'яницею в рові, живе із багатства країни, пишається й склоняється людським похвалам та пом'якшує свої проповіді, щоб додогодити багатим діяконам, витрачає час, щоб доглянути свій вкладений капітал, він уже дістав свою нагороду. І якщо він справі є спасений, то він може знайти збудившись, що тільки попіл залишився при судовому престолі Ісуса.

Однаке, там десь у горах є цілком інша картина. В непофарбованій хаті живе малий проповідник, один із малих Андріїв, служить церкві яка складається лише із п'ятидесяти членів. Він отримує 35 доларів на тиждень й їздить хитким фордом. Він не є великим промовцем, його таланти були нечисельними, він не мав грошей, щоб зібрати велику бібліотеку чи поширити свою освіту поїздками за Атлантичний океан. Мало хто коли чув про нього і рідко коли він отримав слово похвали чи підбадьорення.

День у день, рік у рік, він клопочеться й тягнеться через болото, щоб мати справу із грішниками, відвідати умираючого, бідного лісовика, допомогти, сприяти, проповідувати та працювати. Довгі години він витрачає мучившися за душі й вмирає передчасною смертю від перепрацювання й недоживлення. Його поховали у присутності лише декількох людей, але я хотів би бути там коли при престолі суду Христа будуть роздаватися нагороди й золото, серебро та дорогоцінні каміння перейдуть ясними та чистими через огонь та блищатимуть на грудях Спасителя, як Він кивне цьому низькому, нечуваному, неоспіваному слузі й скаже, „Прийди сюди й сядь біля Мене. Добре вчинив, ти добрий і вірний слуга; заходь ти у радість свого Господа.”

ДВАДЦЯТЬ ТРЕТИЙ РОЗДІЛ

ОСТАННЄ СЛОВО ПЕТРА

„Але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і тепер, і дні вічного! Амінь.”

ІI Петро 3:18

Отакі є останні слова буйного буревісника з поміж апостольної ватаги. Петро починає своє останнє послання, яке має лише три розділи, словами „Симон Петро”. Симон ім'я старого чоловіка тіла й Петро ім'я нового чоловіка Духа. Ці обидва ім'я вживаються для представлення його останніх слів до церкви. При кінці своєї бурхливої кар'єри він не претендує на досконалість, однаке сумно признається, що Симон ще є далі так само, як і Петро.

Писання дуже мало говорити нам про останні дводцять років життя й душпастирної служби Симона Петра. Після його останнього вжиття ключів у десятому розділі Дій, він незабаром зникає із нашого виду й очевидно був обмежений у своїй душпастирній службі до Єрусалиму. Павло говорить нам про його візиту до Антіохії декілька років пізніше, але нічого більше про його активність в тому часі. Коли Петро написав своє останнє послання, десь шість років перед своєю смертю, він мабуть мешкав у Вавилоні, але чому й як довго, ми не знаємо, бо Писання є абсолютно мовчазне про ці справи.

ПЕТРО ВДОМА

Католицька Церква вважає й вчить, що Петро провів останні роки свого життя в Римі й там став первшим папою. Це вчення є основане на традиції, але не є записане в Письмі. Згідно із традицією Петро умер розп'ятим, головою вниз, на хресті, тому, що він відчував себе цілком недостойним, щоб умерти в такій самій позиції, як його Господь. Якщо б це було так, тоді, без сумніву, це було б тим на що наш Господь Ісус Христос зислався коли Він сказав Петрові:

„Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли був ти молодший, то ти сам підперізувався, і ходив, куди ти бажав. А коли

постарієш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш.

А оце Він сказав, щоб зазначити, якою то смертю той Бога прославить. Сказавши таке, Він говорить йому: Іди за Мною!" (Іван 21:18-19)

Із цього уривку роблять висновок, що „свої руки простягнеш”, мабуть відноситься до його розпростертих рук, коли він був прив'язаний до хреста своєї смерті й несений до місця страти, ї слова „Іди за Мною” пояснюють, що це означає, що він має іти за Христом навіть у способі й методі смерті. Скільки правди є у цій традиції ми не знаємо, але це робить належний кульмінаційний пункт життю цього цікавого апостола. Скільки б не було знайдено правди у цьому поясненні, одна річ ми знаємо є правдивою, що Петро мав умерти надзвичайною смертю. Такий є чіткий висновок із слів нашого Господа.

Якраз перед своєю смертю Петро написав це друге послання. Якось Господь відкрив Петрові, що він незабаром піде додому до слави й це, безсумнівно, спонукало його написати цей останній лист. Як Господь відкрив це Петрові, ми не знаємо, але що Господь поінформував його про його смерть є ясно із слів самого Петра. Можливо, що Петро був уже засуджений умерти й був свідомий свого короткого перебування тут на землі й тому він пише:

„Бо вважаю я за справедливе, доки я в цій оселі, спонукувати вас нагадуванням,

Знаючи, що я незабаром повинен покинути оселю свою, як і Господь наш Ісус Христос об'явив був мені.” (ІI Петро 1:13-14)

Із цього уривку є ясно, що Господь відкрив Петрові, що він скоро покине це життя, щоб бути із своїм Господом.

ОСТАННЄ ПЕТРОВЕ ТУРБУВАННЯ

Тепер нам є цікаво знати, що тяжило на Петровім серці, як він мав стати перед неминучою стратою. Можна припускати, що він журався про себе, оплакував свою сумну долю, шукав співчуття й допомоги у цю жахливу годину, в останні хвилини свого життя. Але ви можете перешукати все послання й ви не знайдете жодного слова нарікання. Немає оплакування, немає скаргення, немає жалю, немає жодного страху. Він, який раз відрікся свого Господа, щулився від залякувань служниці, тепер стоїть перед смертю та стратою без пхикання та нарікання. Як виріс Петро в ласці на протязі цих років. Що було на його серці, коли він писав це послання, є дивним об'явленням того, що ласка Божа є спроможна зробити в житті навіть такого непідхожого матеріалу, як

апостол, Симон Петро. Тут є декілька речей, які лежать на поверхні.

ЙОГО СВІДЧЕННЯ ПРО СЛОВО

Першу річ, яку він пригадує нам в цьому останньому посланні, є незабути про авторитетність Святого Письма. Він каже:

„А я пильнуватиму, щоб ви й по моєму відході завжди мали це в пам'яті.” (ІI Петро 1:15)

Ми є приведені до запиту, про які речі він говорить? Перше, що він згадує, є пересторога проти додавання до святого Слова Божого. Він каже в ІI Петро 1:16:

„Бо ми сповістили вам силу та прихід Господа нашого Ісуса Христа, не йдучи за хитро видуманими байками.”

Петро остерігає проти додавання чогонебудь до Слова Божого. Традиції, легенди, об'явлення чи візії не повинні бути додані до закінченої Книги. Не забувайте цього, Петро здається говорити, і тоді він продовжує:

„Що жодне пророцтво в Писанні від власного вияснення не залежить.

Бо пророцтва ніколи не було зволі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святым.” (ІI Петро 1:20-21)

Жодне Писання, говорить Петро, не є приватним поясненням. Пояснення Слова Божого є привілеєм кожного переродженого, навченого віруючого, й не є приватним привілеєм декількох, але є привілеєм для всіх. Це є важлива правда, яка вийшла із уст Апостола Петра.

ФАЛЬШИВІ ПРОРОКИ

Від остереження проти додавання чогонебудь до Писання, Петро переходить цілком логічно в другому розділі до поважної остроги проти фальшивих учителів, які перекручуватимуть Писання додаючи чи відбираючи чи перекручуючи його на свою власну погибель, згідно із своїм власними ідеями.

Третій і останній розділ Петрового останнього послання має до діла із поверненням Господа. Якою дорогоцінною ця правда мусіла бути для Апостола Петра! Він пішов за своїм Господом якихось 30 років тому, через те що він повірив, що Він був Месія, Король Ізраїля, що Він установить Свое Царство в Єрусалимі й Він пообіцяв Петрові й учням визначене місце й владу в цьому Царстві. Але Петро мусів вивчити розчаровуючу лекцію, що Господь не установить Свого Царства в цей час, а що Він буде відкинутим й піде на хрест Голгофи. Він мусів навчитися, що Царство буде відложене аж до Його Другого Приходу. Як Петро мусів прагнути за тією подією, коли він із

дванадцятьма апостолами засядуть за дванадцятьма пристолами, судячи дванадцять поколінь Ізраїля. Як радісно мусіли звучати слова в його вухах, коли два чоловіки на Оливній Горі сказали:

„Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!” (Дії 1:11)

Тепер приймаючи це все до уваги, він дав своє останнє горяче благання й умовляння у віршах 11 по 14. Після того як він дав нам образ кінця Божого діяння із людьми тут на землі й факт, що Христос знову прийде назад й що вічність є в майбутньому, він говорить:

„А коли все оце поруйнується, то якими мусите бути в святому житті та в побожності ви,

Що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня, в якім небо палаючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться?

Але за Його обітницею ми дожидаемо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває.

Тож, улюблений, чекаючи цього, попильнуйте, щоб ви знайшлися для Ньюго неосквернені та чисті у мірі.” (ІІ Петро 3:11-14)

Правда про Другий Прихід Господа Ісуса була дорогоцінною для Апостола Петра. Чим більше ми ростимо в ласці й пізнанні Його Слова і Його, тим більш дорогоцінною стає також ця правда для наших сердець.

ПЕТРО Й ПАВЛО

Найкраче вино завжди затримується на кінець й найсолідша річ про Петра залишилася на кінець його останнього послання. В своїй ніжній і дотичній згадці про апостола Павла, в якій він називає його „наш улюблений брат, Павло”. Ми хотіли б щоб ви звернули увагу на вірш 15:

„А довготерпіння Господа нашого вважайте за спасіння, як і улюблений брат наш Павло написав був до вас за даною їому мудрістю.

Як і по всіх посланнях, що в них він говорить про це. У них є децю тяжко зрозуміле, що неуки та незміцнені перекручують як і інші Писання, на власну загибель свою.” (ІІ Петро 3:15-16)

Я є дуже радий, що ми маємо цю зсилку до „нашого улюбленого брата Павла” та знати, що все полагодилося між цими двома апостолами перед тим, як Петро прийшов до кінця своєї дороги. Бо Петро мав декілька болючих досвідів із апостолом Павлом. Спочатку, як ви пригадуєте, Петро був відсунутий на сторону, і був замінений Павлом. На Петра були

звернені прожектори на протязі багатьох років після того коли Христос був на землі. Він був провідником дванадцяти. Йому були доручені ключі Царства Небесного. Він був великим проповідником П'ятидесятниці. Пізніше прийшов на сцену молодий чоловік, чоловік, який зовсім не був із першими дванадцятьма, чоловік, який переслідував Церкву. Цей чоловік раптово вийшов на видатне становище й цілковито затінив Петра до решти його життя.

Я певний, що Петрові не було легко. Як він реагував у той час, ми не знаємо, але як відсвіжує є знати, що перед тим як умер Петро, він називає його „наш улюблений брат Павло”. Петро навчився сказати про Павла, що Іван Предтеча сказав про Господа Ісуса:

„Він має рости, я ж -- маліті.” (Іван 3:30)

Це можливо здаватися, як малий випадок у житті Петра, але я знаю, як ця лекція є потрібна сьогодні. Для тіла не є легко узяти нижче місце, відступити на сторону чи дати місце іншому після багатьох років на високому становищі та службі. Коли прийде молодий чоловік якого Бог буде вживати на вашому місці, і ви будете змушені узяти скромну позицію є, безперечно, не приемно для природнього чоловіка й тіла. Але Петро вивчив лекцію покірності й при закінченні свого життя він абсолютно не виявляє жодної заздрості, ані зраненої гордості, ані скривдження, ані отрочення, але говорить „наш улюблений брат Павло”.

ПУБЛІЧНИЙ ДОКІР

Був інший випадок, який ще тяжче було Петрові перенести. Ап. Павло записав це у другому розділі Галатів. Павло проповідував поганам у Антіохії й багато спаслося. Коли апостоли у Єрусалимі почули про це, Петро пішов до Антіохії, щоб відвідати Павла та учнів із поган. Коли Петро побачив ласку Божу, він відкинув усі легальні обмеження й вільно братався із цими поганами, ів і пив із нами.

Пізніше із Єрусалиму прийшли легалістичні, оюдейщувані учителі, щоб подивитися на все що робилося тут та стежити за їхньою свободою. Коли вони прийшли Петра охопила велика тривога й він відокремився від цих віруючих поган й повернувся назад жити під законом бо боявся цих легалістичних шпигунів. Він поставив себе знову під рабство. Цей випадок так знудив й роздратував Павла, великого апостола ласки, що він виніс Петрові публічну догану. Про це апостол Павло говорить у другому розділі Галатів так:

„Коли ж Кифа прийшов був до Антіохії, то відкрито я виступив супроти нього, -- заслуговував бо він на осуд.

Бо він перед тим, як прийшли були дехто від Якова, споживав із поганами. А коли прибули, став ховатись та відлучатися, боючися обрізаних.

А з ним лицемірили й інші юдеї, так що навіть Варнава пристав був до їхнього лицемірства.

А коли я побачив, що не йдуть вони рівно за євангельською правдою, то перед усіма сказав Кифі: Коли ти, бувши юдеєм, живеш по-поганському, а не по-юдейському, то нашо поган ти примушуєш жити по-юдейському?

Ми юдеї природою, а не грішники з поган.

А коли ми дізналися, що людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса, то ми ввірували

в Христа Ісуса, щоб нам виправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону. Бо жодна людина ділами Закону не буде виправдана!” (Галати 2:11-16)

Тепер не уявляйте, що це було легко знести для Петра. Це була публічна догана й була зроблена перед чисельним народом. Петро, провідник апостолів, великий проповідник П'ятидесятниці, старший багатьма роками за Павла, відкрито дістав догану й був суворо докоренім перед публікою молодим Павлом. Павло не говорить нам як на це зареагував Петро в той час або чи він взагалі відповів Павлові, Але із останніх Петрових слів видно, що все було прощено й він називає його „наш улюблений брат Павло”. Це мусіло, справді, бути принижуючо, але Петро, який почав, як нахвалючий, поривчастий, темпераментний, запальчивий Симон, готовий до бійки при кожному кидьку хустини, виріс у ласці. Остання картина із нього є солодкий, скромний, люблячий, старий чоловік, який вихваляє чоловіка, який принизив його, хоч це навіть було оправданим. Апостол Павло принизив Петра більш ніж будь хто інший міг би це зробити. Як чудово є іллюстрована ласка Божа у Петрі.

ПРАКТИЧНА ЛЕКЦІЯ

Так ми закінчуємо ці думки про Симона Петра. Чи потребуємо ми ще якусь лекцію ніж лекцію яку вчить нас Петро про покірність, прощення, ласкавість і любов? Якими повільними ми є щоб простити й якими отрималими ми часто залишаємося. Як довго ми носимо наше незадоволення та плекаємо його і як гордість окраджує нас благословення, яке Бог хотів би, щоб ми мали. Як ми плекаємо наші рани, як ми

обурюємося на поправки. О, як би ми лише подібно, як Петро, могли вивчити лекцію й зберегти його кінцеве нагадування:

„Але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і тепер, і дня вічного! Амінь.” (ІІ Петро 3:18)